KINLEY MACGREGOR

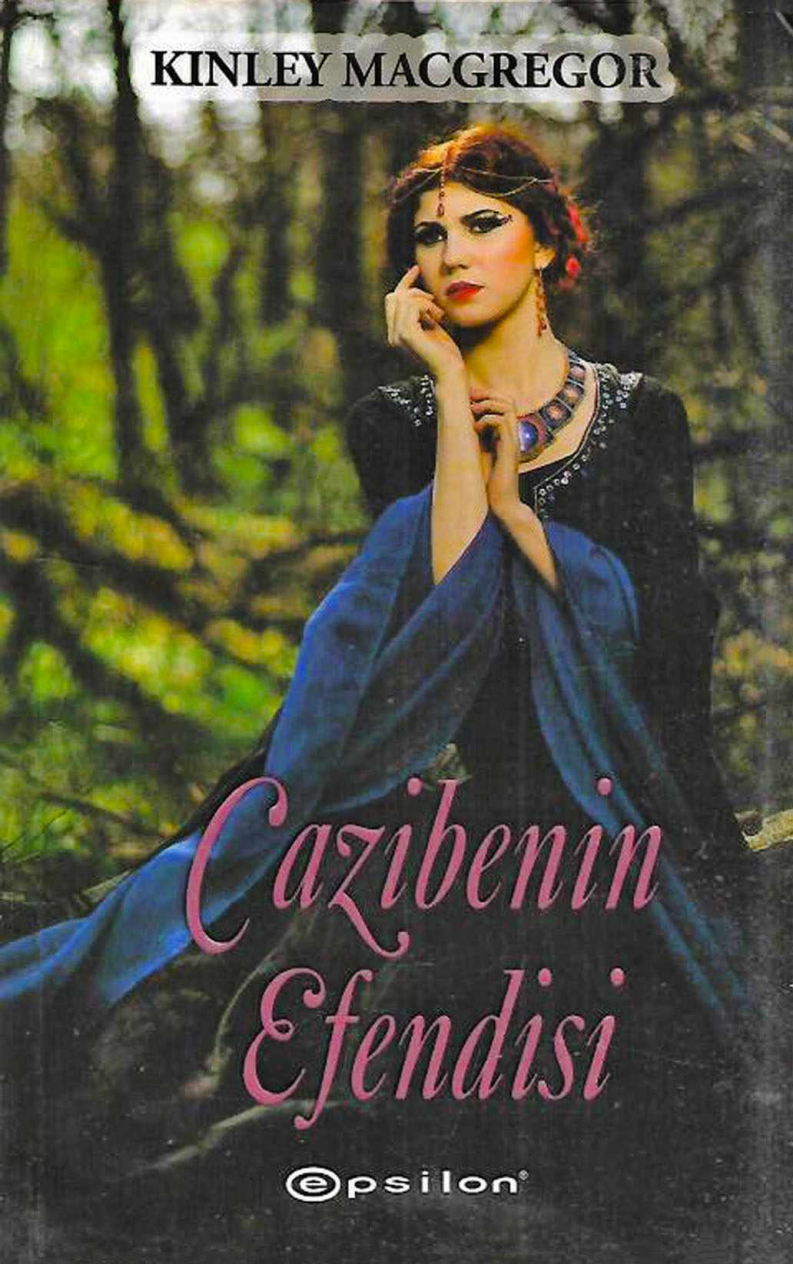

Cazibenin Efendisi

Epsilon

CAZİBENİN EFENDİSİ

Orijinal Adı: Claiming the Highlander
Yazarı: Kinley MacGregor
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Çeviri: Nil Bosna
Editör: Yağmur Yavaş
Düzenleme: Gülen Işık
Kapak Uygulama: Nurhan Seyrekbasan

1. Baskı: Ekim 2015

ISBN: 978-605-173-063-9

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© 2002 Kinley MacGregor

Türkçe Yayım Hakkı: Akcalı Ajans aracılığı ile
© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Kitap Matbaacılık
Davutpaşa Cad. No: 123 Kat: 1 Topkapı-İst
Tel: (0212) 482 99 10 (pbx)
Fax: (0212) 482 99 78
Sertifika No:16053

Yayımlayan:
Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi No: 18 / 4-5 Taksim / İstanbul
Tel: (0212) 252 38 21 Faks: 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

Cazibenin Efendisi

Kinley MacGregor

Çeviri
Nil Bosna

epsilon

Braden'ın hikâyesini okumak için sabırsızlanan Monique'e; tüm bilgece tavsiyeleri ve kahkahaları için Nancy'ye; tüm zor çalışmaları ve değerli içgörüleri için Lyssa'ya; delirmek üzere olduğum anlarda aklımı başımda tutan arkadaşlarım Rickey, Celeste, Valerie ve Cheryl'e.

Her zamanki gibi oğullarım Cabal, Madaug ve Ian'a; anneme ve çoktan vazgeçtiğim *sonsuz aşka beni yeniden inandıran kendi kahramanım Ken'e. Bana kendi sınırlarımı keşfetmem için özgürlüğü ve uçmam için kanatları verdin. Teşekkür ederim.*

Kitaptaki çeşitli karakterlere isim veren yarışma kazananlarına:

Pat Gamberi: Aisleen

Fatin: Ceana

Leslie Hiatt: Lochlan

Ve siz değerli okuyucularıma. Sevgi ve mutluluk her daim sizinle olsun...

Bölüm 1

Londra, Kral II. Henry Dönemi

Günah kadar yakışıklı ve şeytandan daha tehlikeli olan Braden MacAllister'ın hayatta tek bir derdi vardı.

Bütün kadınlara bayılıyordu.

Yirmi yılda, sayılamayacak kadar çok kalp çalmış ve gökteki yıldızlardan daha fazla sayıda kadını etkilemişti. Hatta söylentilere göre, doğum anında ebesi bile henüz doğan bebek Braden'ın oyunbaz havasından etkilenip büyülenmişti. O güne dek yaklaşık altmış bebeği doğurtan kadın, onun gibi birine abayı yakacak kadar aptal bir genç kız gibi Braden'a mahkûmiyetini anında ilan etmişti.

Çocuğun içinde bir şeytan vardı. Bu, gören herkes için açıktı.

Braden, kadınların kendisinden neden bu kadar çok etkilendiğini bilmiyordu. Sadece hepsine bayıldığını biliyordu —genç, yaşlı, bekâr ya da evli, güzel ya da sıradan. Fark etmiyordu çünkü her kadının içinde genç adamın da-

yanamadığı özel bir ateş vardı ve karşılığında da, kadınlar ondan büyüleniyorlardı.

Her gittiği yerde, kadınlar kafa kafaya veriyor ve iç geçirip kıkırdayarak genç adamın önünden bahsediyorlardı. Braden'ın yataktaki becerilerine doğrudan tanık olanlar, dolaylı yoldan bilenlere tepeden bakıyorlardı.

Braden karşılaştığı kadınlara her zaman çapkın bir tebessümle yanıt veriyordu. Hiçbir zaman, istekli kadınlarla birkaç dakika geçirmeyecek kadar meşgul olmazdı.

Gerçekten zevk düşkünüydü. Partnerine zevk verirken kulağına fısıldanan kadınsı, yumuşak inlemeler için yaşıyordu. Partneri üç veya dört kez doyuma ulaşmadan kendini hiçbir zaman rahatlamış hissetmezdi.

Ve Braden tam anlamıyla doyuma ulaşmayı severdi.

Ailesi bunun korkunç bir bağımlılık olduğunu ileri sürüyordu.

Genç adam, yaşamı boyunca kadınlarda kendisini böylesine büyüleyen şeyin ne olduğunu anlamamıştı. Belki kokularıydı; kadınların yumuşak, esnek kollarının ve bacaklarının, kendi çıplak teninde kaydığını hissetmekti.

Hayır, dedi kendi kendine. Kadınlarda en sevdiği şey *tatlarıydı.*

Ve tam şu an, dikkatini çekmek için yarışan üç kadın tarafından kuşatılmıştı.

Ghent kardeşler.

Tamam, sadece ikisi hâlâ Ghent'lerdendi. Diğer kız kardeş, Piety, geçen kış Nottinghamlı Rufus'la evlenmişti. Ve Braden yaşlı Kont'u oldukça sevmesine rağmen, böylesine hayat dolu genç bir kadının kendinden üç kat yaşlı bir adamın boyunduruğuna girmesini gerçekten üzücü bulu-

yordu. Özellikle de adam, güzel karısının üzerine titremek yerine, atmacaları ve av köpeklerinin eğitimiyle daha fazla zaman geçirince...

Braden, erkek kardeşini ziyaret etmek ve İngiltere'deki toprakları için Kral II. Henry'ye yeminini sunmak üzere üç ay önce İngiltere'ye geldiğinden beri, Piety ona asılıp duruyordu.

Genç adam, elinden geldiğince İngilizlerle tatsızlık yaşamamak için Piety'nin baştan çıkarıcı davranışlarından ve entrikalarından ustalıkla kaçıyordu.

O gün erken vakitte, Rufus'tan bir mektup almıştı. Kont, satmayı düşündüğü İskoçya'daki bazı araziler hakkında konuşmak için Braden'ı evine davet ediyordu. Braden mektubun üzerine pek düşünmemiş ve yola çıkmış, oraya vardığında ise evde yalnızca üç kadının olduğunu, Kont ve erkek kardeşlerinin o sabah Fransa'ya doğru yola çıktıklarını öğrenmişti.

Braden'ın ilk eğilimi çekip gitmek olmuştu. Ama hangi ölümlü erkek, kelimenin tam anlamıyla gözlerinin önüne serilen böylesine cennet meyvelerini reddedebilirdi ki?

Bu kesinlikle Braden'ın karşı koyabileceğinden fazla cazipti. Onun gibi haz meraklısı birinin şeytana uymak için çok fazla bir şey yapmasına gerek yoktu.

Eğer kadınlar genç adamı baştan çıkarmaktan memnunlarsa, o zaman o da baştan çıkarıldığı için kesinlikle memnundu.

Üç kadın onu yatağa itip kendi zevkleri için genç adamın vücudunu özgürce kullanmaya başladı. Braden gevşedi ve leydilerin bedenini idare etmelerine izin vererek sadece sunduklarının keyfini çıkardı.

"Lordum," diye mırıldandı Patience koyu mavi cüppesini yere bırakırken. "Kilgarigon Ejderhası'nı nasıl öldürdüğünüzü bize tekrar anlatın."

Prudence, Braden'ın sağ ayağındaki çizmesini ve çorabını çıkarana kadar çekiştirdi. "Ben, Londra'ya giderken karşınıza çıkan eşkıyayı halletme hikâyenizi tercih ederim."

Piety ellerini Braden'ın uyluklarından kalçalarına kaydırdı. Elleriyle genç adamın kalçalarını avuçlarken, "Ben de hemen buracıktaki bu popoyu tercih ediyorum," dedi.

"Ah, leydiler, leydiler," diye iç geçirdi Braden hoşnut bir şekilde. "Nereden başlasam?"

Piety elbisesini kaldırdı, çıplak kalçalarının nefis manzarasını gözler önüne sererek bacaklarını açtı ve ata biner gibi Braden'ın beline oturdu. Kalçalarını genç adamın üstünde edalı edalı oynattıktan sonra sarı kumaşı etrafına yerleştirdi. Elbisesinin bir parçasını geri çekerek yuvarlak hatlı dolgun kalçasını açıkta bıraktı.

"Neden buradan başlamayalım?" dedi ve sol göğsüne dokundu.

"Evet, başlamak için iyi bir yer gibi görünüyor," dedi Braden boğuk bir sesle.

Ama henüz Kontes'e lütufta bulunamadan odanın kapısı aniden açıldı.

"Piety!" diye öfkeyle kükreyen bir ses geldi.

Braden, dirseklerinin üstünde doğrulduğunda Rufus'un kapıda durduğunu gördü. Kont dudaklarını sıkmış, beyaz sakalı korlaşmış ateşten bile daha kırmızı yüzünde iyice belirginleşmişti.

Braden'ın boğazından alçak bir homurtu çıktı. Öfkeli

bir baba, koca veya erkek kardeş içeri dalmadan ve olay çıkmadan bir erkek biraz olsun eğlenemez miydi?

Kadınla evlenirsen böyle bir sorunun olmaz, kardeşim. Aklına Sin'in alışılmış sözleri gelince Braden irkildi.

Kardeşi bu konuda ne biliyordu ki? Kutsal evlilik bağından Sin de Braden gibi kaçıyordu.

Piety öfkeli bir çığlık atarak Braden'ın kucağından aceleyle inerken, diğer iki kadın telaşla köşeye çekildi. Duvarda titreşen gölgelerine odadaki ateşin ve mumların ışığı vuruyordu.

Braden üzüntüyle iç geçirdi. Rufus gelene kadar halinden oldukça memnundu.

Yurtdışına gideceklerini söylemelerine rağmen gitmeyen kocalara ne denmeliydi?

Bir erkeğin, karısının odasına haber vermeden paldır küldür dalmayacak kadar saygılı olması gerekirdi. Rufus'un yaptığı kesinlikle kabalıktı.

"Buna nasıl cüret edersin!" diye hırladı Rufus, karısının odasına fırtına gibi girerken.

Piety, elleri kalçalarında, odanın orta yerinde Rufus'u karşıladı. "*Sen* nasıl cüret edersin!" diye bağırarak öfkeli kocasının karşısına dikildi.

Rufus'u yatağa yaklaşırken cüppesinden yakaladı ve çekerek kendisine doğru çevirdi. "Bana gidiyorum diyorsun, tam birazcık eğleneceğim sırada hemen geri dönüyorsun. Sırf eve gelip avladığım adamı mızraklamak için bana yalan söylediğini düşünmeye başlıyorum!"

Braden bu sözler üzerine kaşlarını kaldırdı. Acaba Kontes kaç erkek avlamıştı?

Rufus öfkeyle gözlerini kısıp karısına baktı. "Lanet ka-

dın! Yemin ederim, eğer baban zengin olmasaydı ve onun ölümcül bir düşman olmayacağını bilseydim, seni daha evliliğin ilk haftasında kapı dışarı ederdim veya pes edene kadar döverdim."

"Peki o zaman, seninle evlenmem iyi olmuş. Sonuçta iyi bir çevren var." Eliyle Braden'ın hâlâ yattığı yatağa doğru işaret etti. "Sadece hınzır almak için genç erkekleri şişlemekten hoşlandığını düşünmeye başladım."

Rufus öfkeyle göğsünü kabarttı. "Önce o seni şişlememiş olsaydı, onu şişlemem için hiçbir sebep olmazdı!"

Keşke o kadar ileri gitmiş olsaydım, diye düşündü Braden üzüntüyle.

Ne yazık ki Kont'un berbat bir zamanlaması vardı. Doğruyu söylemek gerekirse, Braden genç kadını öpmemişti bile.

Yatakta yavaşça doğruldu. "Sanırım gitmeliyim."

"Sanırım ölmelisin," dedi Rufus, karısını itip kendisine yol açarak.

Braden, kendisini bu ve buna benzer durumda birçok kez bulduğu için en doğru davranış şeklinin paniğe kapılmamak olduğunu biliyordu. Aslında, soğukkanlılıkla yapılan mantıklı bir açıklama, başının omuzlarından ayrılmamasını sağlayabilirdi.

Ve istediği son şey, İngiliz topraklarında ölmekti. Eğer ölmesi gerekiyorsa, o zaman tüm kutsal şeyler adına, İskoç topraklarında ölmeliydi.

Ve, tercihen, kulağına inleyen bir İskoç kızıyla.

"Eğer senin için de aynı şey geçerliyse, Rufus, yaratanımla buluşmadan önce birkaç yıl daha beklemeyi tercih ederim."

"O zaman ellerini karımın üzerinden çekmen gerekiyor."

Aslında okşanan kişi Braden'dı ama görünüşe göre şu an, bunu belirtmenin zamanı değildi. Ayrıca Piety'yi daha fazla riske atmanın hiç de centilmence olmayacağı açıktı.

Braden tüm arsızlığına rağmen Piety'yi severdi ve onun herhangi bir şekilde zarar görmesini hiç istemiyordu.

Rufus kılıcını kınından çıkarırken Piety kardeşleriyle birlikte köşeye sığındı.

Braden rakibini ölçüp biçti.

Beş erkek çocuktan en küçüğü olan Braden, eline ilk kılıç aldığından bu yana bir savaşçı olmuştu. Tüm yaşamı boyunca, çatışmalarda onunla sadece kardeşleri rekabet edebilmişlerdi. Ve karşısındaki akılsız İngiliz, onun için çok zayıf bir rakip olacaktı.

Kavgada adam öldürmekten hiçbir zaman kaçınmamasına rağmen, böylesine sıradan bir mesele için kan akıtmak Braden'a hiç uymuyordu. Bir kadın, bir erkeğin hayatına değmezdi.

Şimdi sadece Kont'u ikna etmesi gerekiyordu.

Braden kollarını iki yana açtı. "Hadi mantıklı ol, Rufus. Benimle çarpışmayı gerçekten istemiyorsun."

"Sence çarpışmak istemiyorum, öyle mi, Highland'lı* barbar herif? Yaptıklarından sonra hem de? Seni ait olduğun cehenneme yolcu edeceğim. İlkel, uğursuz herif."

Braden kahkahasını bastırdı. Ne etkileyici ama! Hakaretler... Kont'un biraz daha pratiği olmaması çok kötüydü. Braden'ın kardeşleri, diliyle çileden çıkarıp can acıtma

*Kuzey İskoçya'da dağlık bir bölge. –ed.n

yöntemleri konusunda ona pekâlâ öğretmenlik yapabilirlerdi.

"Bu konuda daha olgun davranamaz mıyız?" diye sordu Braden, Kont'a.

"Olgun... öyle mi, seni mankafa?" dedi Rufus öfkeyle.

Daha sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan kılıcıyla Braden'a saldırdı.

Braden, kolayca yana kaçtı ama kılıcın ucu boğazından sadece birkaç santim uzağa geldiği için, Kont'la ilişiği kesmenin tam zamanı olduğuna karar verdi.

"Gel hadi, Rufus," dedi Braden. Açık balkon kapılarına doğru yavaş yavaş hareket ederken adamın dikkatini dağıtmaya çalışıyordu. "Benimle denk olmadığını biliyorsun. Senin gibi bir düzine adamla çarpışabilirim ben."

Rufus şüpheli bir tebessümle geri çekildi.

"O zaman, üç erkek kardeşimi de getirmem iyi olmuş."

Sözü edilen kardeşler odaya girmek için o anı seçtiler ve kılıçlarını kınlarından çıkardılar.

Bunu ille de söylemem gerekiyor muydu, diye düşündü Braden alaycı bir şekilde.

Ve sonra yeni durumunu değerlendirdi. Hepsi en az kırk yaşındaydı. Yine de, kılıçlarını tutma şekillerinden onların eğitimli silahşorlar olduklarını, İngiliz kralına askerlik yapmak yerine vergi ödeyen hanım evlatları olmadıklarını görebiliyordu. Bu adamlar çok savaşmışlardı ve hâlâ savaş konusunda eğitimliydiler.

Gerçekte bunun önemi yoktu, şövalyelerden korkmuyordu. Bir İskoçyalının yere serilebileceği bir gün asla olmayacaktı. Ama Braden hiç de aptal değildi ve dört eğitimli şövalyeye karşı yarı çıplak, silahsız bir İskoçyalı üzerine bahse girmek alışık olduğu bir durum değildi.

Kont'un iyi İngiliz soyuna oynamaya karar verdi. "Bu eşitsizlik pek sportmence değil."

"Kocayı boynuzlamak da öyle."

Eh, sportmenlik için oldukça fazlaydı.

Rufus tekrar hamle yaptı. Braden yataktan bir yastık kapıp kılıçtan onunla kurtuldu. Yatağa sıçradı, Rufus kılıcı omzuna doğru indirirken yatağın üzerinde yuvarlandı. Kılıç, saçlarını sıyırarak yatak örtülerine dolandı.

Braden yatağın karşı tarafında ayağa kalktı ve Kont'un kardeşlerinin bulunduğu yöne göz attı.

"Braden!"

Yastığı indirip döndüğünde köşede kendi kılıcını tutan Prudence'ı gördü. Genç kadın kılıcı kabzasından öpüp Braden'a fırlattı.

Genç adam kılıcı yakaladı ve Kont'un kardeşlerinden biri hücum etmeden önce hemen ona teşekkür etti.

Adamın darbesini kolaylıkla geçiştirdi ve dönerek köşeden çıktı. Verandaya ulaşamadan bir anda hepsi tarafından saldırıya uğradı.

Braden iyi bir gösteri yaptı ama bir ayağı çizmeli, diğeri çıplak olduğu için sıçramak giderek zorlaşıyordu. İngilizlere garip giysileri yüzünden lanet okudu. Evde, bu tarz rahatsız çizmeler veya giysiler yüzünden hiç sıkıntı yaşamamıştı.

Geçmişi, sevgili İskoç kardeşlerini düşündü. En azından bir İskoç erkeği rahatlık ve sağlık için nasıl giyineceğini bilirdi.

Ve en önemlisi, beklenmedik randevular için.

Kont dövüşürlerken dengesini kaybetti ve tökezleyerek Braden'a İngiliz kanı dökmeden kaçması için gereken fırsatı verdi.

Braden duvara doğru kıvrılarak avizenin kablosunu kesti.

Kont ve kardeşleri hızla koşup birbirlerinden ayrılırlarken avize yere düştü ve incecik mumlar etrafa saçıldı.

Adamlar koşuşarak küçük ateşleri yok etmeye çalışırlarken, Braden üç kadının sokulduğu köşeye koştu. Patience'dan tuniğini, Piety'den pelerinini kaptı.

"Hoşça kalın, güzel leydilerim," dedi tebessümle. Piety'nin yanağına dokunup hafifçe okşadı. "Eğer İskoçya'ya gelirseniz..." Kendisine doğru yönelen adamlara baktı. "Kocaları evde bırakın."

Ve sonra açık kapıdan verandaya koşup zarafetle aşağıdaki avluya atladı.

Avludan verandaya göz attığında üç kadının kendisine baktığını gördü.

"Bizi güzel hatırla," diye seslenen Prudence zarifçe el sallıyordu.

"Her zaman sevgililerim," dedi Braden gülümseyerek. Onlara bir öpücük yolladıktan sonra çizmesini giydi ve ahıra doğru yol aldı. Kont ve kardeşleri peşine düşmeden önce çıkmak için çok az zamanı vardı. Onlardan korkuyor değildi, hatta bu histen oldukça uzaktı. Gerçekte hepsini öldürebilirdi ama sorun da burada yatıyordu. Cilveleşme yüzünden adam öldürmeyi reddediyordu.

Kadınlar eğlenceliydi. Braden'ın varoluş nedeniydi.

Bununla birlikte, hiçbir kadın ne kendi hayatına ne de başka bir erkeğin canını almaya değerdi.

Bunu yıllar önce çok zor bir şekilde deneyimlemişti.

Ayrıca eve gitme zamanı gelmişti. İngiliz kadınları belli bir süreliğine eğlenceliydi ama neticede en çok özlem

duyduğu İskoç kızlarıydı. Nazik, şehvetli, hoş sesleri ve canlı tebessümleriyle, dünyanın mücevherleriydiler. Onlara ve açılmış kollarına dönme zamanı gelmişti.

Diğer özelliklerinin yanı sıra İskoç kızları genç adama açılmaktan fazlasıyla mutlu oluyorlardı.

Braden bu düşünceyle gülümsedi.

Eğitimli bir savaşçının süratiyle atına bindi ve Kont peşine düşemeden ahırdan çıktı. Aslında adam daha avluya ulaşmadan Braden kapıdan geçmişti.

Hızlıca uğraması gereken bir yer daha vardı. Sonra işi bitecek ve kuzeye yönelecekti.

"Atıl, Deamhan," dedi siyah atına. "Hadi, yol boyunca başka ne zorluklarla karşılaşacağımızı görelim, tamam mı?"

Bölüm 2

Kilgarigon, İskoçya

Üç hafta sonra

Lochlan MacAllister pratik bir adamdı. Çoğuna göre mantıklı biriydi. Kabilesinin liderliğini yaptığı için öyle olmak zorundaydı. Ama bu... bu olay yirmi sekiz yıllık yaşamında gördüğü her şeyi gölgede bırakmıştı.

Lochlan, Robby MacDouglas'la kavgasına son verinceye kadar Kilgarigon'daki hiçbir kadın erkeğiyle yatmayacak ve onlara yemek pişirmeyecekti!

Lochlan, kadınların bu mantıksız istekleri yüzünden hâlâ çile çekiyordu. Kadınlar deliydi. Hepsi. Ama hiçbiri Maggie ingen Blar kadar deli değildi.

Aslında Lochlan kadınların elebaşısını bizzat gırtlaklamaya hazırdı.

Ve böyle düşünen tek kişi kendisi değildi. Kabilesindeki erkekler, merhamet sınırını aşmak üzereydiler. Lochlan, onların Maggie'nin peşine düşeceklerine dair söylentiler

duymuştu. Aslında her sabah Maggie'nin, içkalesinin ön kapısına çivilenmiş ya da mazgallara asılmış perişan, çürüyen cesedini bulmayı bekliyordu neredeyse.

Öfkelenip büyük salonuna göz gezdirdi. Erkek kardeşi Ewan masaya oturmuş, kısa süre önce Lochlan'ın pişirmeye çalıştığı sığır etini kesiyordu. Gerçekte, deri çizmelerini tuzlayıp kurutsa daha iyi olurdu. Çünkü derinin tadı etten daha kötü olamazdı.

Lochlan, durum zor ve ciddi olmasa uzun bacaklarını masanın altında tutmaya çalışan Ewan'ın görüntüsüne gülerdi. Kabilede Ewan'ın iki metrelik boyuna ulaşan sadece birkaç erkek vardı. Ve Ewan zayıf olmasına rağmen, en güçlü kişiyi bile korkuyla yutkunduracak kadar kaslıydı.

En fazla korkutan tarafı, boyutlarından ziyade vahşi tavırlarıydı. Ewan nadiren gülümserdi. Aslında çoğu kişiden tamamen kaçınır ve ev dediği tepelerdeki mağarasından nadiren çıkardı.

Yine de, tüm bu yabaniliğinin yanında, meselenin doğrudan özünü görme ve adlandırma becerisine sahipti. Lochlan onu bu yüzden inziva yerinden çağırmıştı.

"Ben ne yapacağım?" diye sordu Ewan'a.

Ewan eti çiğnemeye çalışıyor, Lochlan'ın tanıdığı savaşçıdan ziyade, geviş getiren bir ineğe benziyordu. "Pişirmeyi öğren, yoksa açlıktan öleceksin."

"Ewan," diye homurdandı Lochlan. "Ben ciddiyim."

"Ben de öyle," diye mırıldandı Ewan. Ahşap servis tabağını iterek uzaklaştırdıktan sonra, ağzındaki yanık sığır eti tadını gidermek için bir yudum bira aldı. "Bu şekilde yemek yemeye devam edersen kesinlikle bir haftadan fazla yaşamazsın."

"Ewan..."

Kardeşi onun uyaran sesini duymazdan geldi. "Bence bunun kolay bir çözümü var."

"Nedir?"

"Kilisenin avlusuna gir, Maggie ingen Blar'ı omzuna alıp oradan çıkar ve bize yenilebilir bir yemek pişirmesi için zorla."

Lochlan içini çekti. "Bunu düşünmedim mi sanıyorsun? Ama kadın kutsal bir alanda. Böyle bir kutsallığı ihlal edemem."

Ewan yavaşça masadan kalktı. "O zaman ben yapacağım. Bir kadın beni küçük düşürmeyi başarana kadar şeytanın alevleri buz keser."

"Oldukça doğru," dedi tanıdık bir ses. "Yüce Tanrı *beni* bu yüzden yarattı."

Lochlan dönünce en küçük kardeşi Braden'ın salon kapısında durduğunu gördü.

Braden uzun süredir at sürüyor gibiydi, kara saçları darmadağınıdı. Siyah ve yeşil ekose İskoç kumaşını gelişigüzel bir şekilde sol omzuna atmıştı ve bakışları her zamanki gibi muzurdu.

Lochlan iki haftadan bu yana ilk kez güldü. "Vay vay vay, çapkın adam geri dönmüş," diyerek vefasız ve maceraperest kardeşini karşıladı.

Braden'la aynı hizaya gelir gelmez kardeşinin arkasında, gölgelerin arasında sessizce duran adamı gördü. Donarak olduğu yerde kaldı, yüzündeki tebessüm silindi.

Hayır, bu olamazdı...

Ama olmuştu.

Lochlan inanamayarak gözlerini kırpıştırdı.

Üvey abisi Sin'i görmeyeli yıllar olmuştu. Çocukken bile Sin, Ewan'dan daha ciddiydi ve Lochlan'ın idrak edemediği kadar nefretle doluydu.

Sin, babalarının delicesine nefret ettiği İngiliz kralına zorla yollandığı zaman, bir daha asla Hadrian Kapısı'nın kuzeyine ayak basmamaya yemin etmişti.

Lochlan, Sin'in fikir değiştirmesi için ne olduğunu hayal edemiyordu ama geri dönmesine kesinlikle memnun olmuştu, çünkü abisini severdi ve onu çok özlemişti.

Sin, insanın doğrudan ruhunu görüyormuş gibi hissettiren delici ve neşesiz bakışlara sahipti. Ewan ve Braden'ınkiyle aynı tonda siyah saçları vardı ve oldukça şaşırtıcı bir şekilde, saçlarını İngilizler gibi kısa değil, İskoçlar gibi uzun bırakmıştı.

Ama giysileri tamamen farklı bir meseleydi. Siyah cüppesi, zırhı, çorapları ve çizmeleri tamamen İngilizdi. Ve işin garibi, üstlerinde hiçbir işaret yoktu.

"Bu da ne?" diye sordu Lochlan şaşkınlığından kurtularak. "İngiltere'den dönerken misafir mi getirdin?" Elini Sin'e uzattı. Sin tokalaşmadan önce bir an ona dikkatle baktı.

Lochlan, abisinin sırtına vurdu. "Seni gördüğüme sevindim, *kardeşim*. Çok uzun zaman oldu."

Sin'in gergin yüz hatları bir dereceye kadar yumuşadı ve Lochlan onun geri dönüşünün nasıl karşılanacağıyla ilgili endişeleri olduğunu ancak o zaman fark etti.

"Braden'ı yalnız bırakmaktan korktum," dedi Sin kolunu Lochlan'ınkinden çekerek. "İngiltere'de birkaç kez kıl payı kurtulduktan sonra zavallı bir baba veya koca tarafından ırzıraklanmadan eve asla dönemeyeceğinden korktum."

Ewan, Sin'i fark edince seslendi. Odayı geçip Sin'i ayı gibi kucaklayarak yerden kaldırdı.

Sin, Ewan'ın kollarının arasında söylendi. "Beni yere bırak, seni koca çirkin dev!"

"Tamam, tamam," dedi Ewan, Sin'i tekrar yere bırakarak. "Mirasını hatırlıyorsun. Sırtındaki o giysilerle eve gelenin abim mi yoksa Braden'ın ele geçirdiği başka biri mi olduğundan emin değildim."

Braden her zamanki gibi azarlamayı doğal karşılayıp üstünde durmadı ama Sin'in bakışları ölümcül bir hal almıştı.

"Ele geçirmekten söz etmişken," diye araya girdi Braden, "kadınlar nerede? MacAllister topraklarına girdiğimden beri tek kadın görmedim."

"Hayır!" Ewan soluk soluğa Braden'a döndü. "Braden tüm bir saati kadınsız geçirmeyi başarmış olabilir mi? Lochlan, çabuk ol. Braden kadınsızlık yüzünden hastalanmadan önce bir şifacıya haber gönder. "

Braden damağını şaklattı. "Bu bir şaka konusu değil. Bir erkek için uzun süre kadınsız kalmak iyi değildir. Salgıları geri gider ve daha anlayamadan aksi, kötü huylu bir varlığa dönüşür."

Braden gözlerini büyüterek Ewan'a baktı. "İşte sana olan da *bu*! Gel," dedi bir kolunu Ewan'ın omzuna atarak. "Daha kötü bir hal almadan sana hemen bir kadın bulsak iyi olur."

Ewan dudaklarını büktü, yüzünü ekşitip Braden'ın kolunu omzundan indirdi. "Şu saçmalığı keser misin?" Sin'e döndü. "Onu delik deşik etmeden İngiltere'ye geri götürsen iyi olur."

Lochlan, kardeşlerinin neredeyse rutinleşmiş şakalaşmalarını duymazdan geldi. Ewan ve Braden birbirlerine hakaret etmeden iletişim kuramazlardı.

Lochlan, Sin'e baktı. "Eve geldiğine sevindim. İskoçya'ya son gelişinden bu yana çok uzun zaman geçti."

Sin başını sallayarak onayladı. "Bu kahrolası yerde tek özlediğim sen, Kieran, Braden ve Ewan. Alınmayın ama İngiliz lüksünü bu yabani yaşama tercih ederim."

"Gerçek bir İngiliz gibi konuşuyorsun," dedi Ewan. Dudakları tiksintiyle kıvrılmıştı.

Sin bu hakaret üzerine gözlerini kıstı.

"Yeter," diye araya girdi Lochlan, daha Sin yanıtlayamadan. Sin hiçbir zaman fütursuzca iğneleyen biri olmamıştı ve kardeşleri arasında daha fazla kan dökülmesi, hayatta isteyeceği son şeydi.

Geçmişe ve öfkeyle söylenmiş sözlere bakılmaksızın, Sin her zaman evinde hoş karşılanırdı.

"Burada hakaret edilmeyecek," dedi Lochlan sert bir sesle Ewan'a. "En azından Sin'e karşı. Öte yandan, Braden'a çekinmeden hücum edebilirsin."

"Of, senin kardeş sevgine ne oldu böyle?" diye söylendi Braden.

Lochlan şeytani bir ifadeyle gülümsedi. "Bu benim kardeş sevgim. Dikkat et, sana daha sataşmadım."

"Evet, ama bunun unutkanlıktan başka bir şey olmadığından eminim." Braden dönüp salonda beklentiyle etrafına bakındı.

O daha sözcükleri bile söylemeden Lochlan onun aklından geçenleri okumuştu. Her zamankinin aksine, Braden eve döndüğünde onu ilk selamlayan kişi olmak için

dışarı koşturan, ikram etmekten epey mutlu oldukları için birbirlerini dirsekleyerek küçük kardeşine yemek ve diğer şeyleri sunmaya çalışan kadınlar ordusu yoktu.

"Bize yiyecek bir şeyler ikram edecek hizmetkârlar nerede?" diye sordu Braden.

Lochlan açıklamak için ağzını açtı ama Ewan onu durdurdu.

"Hayır, lütfen ona ben anlatayım." Ewan'ın mavi gözleri nadir bir mizahla pırıldıyordu.

"Peki," dedi Lochlan. "Madem bu sana zevk veriyor."

"Evet, kesinlikle öyle." Ewan, memnuniyetten ışıldayan gözleriyle Braden'a döndü. "Anghus ve Aidan'ın kız kardeşleri Maggie ingen Blar'ı hatırlıyor musun?"

Braden kaşlarını çattı. "Şu kızıl saçlı, çilli ve dişlek yaramaz çocuk mu? Onu *nasıl* unutabilirim?"

Bu acımasız sözler Lochlan'ı şaşırttı. Hayatı boyunca kardeşinin bir kadını güzelden başka bir şekilde tarif ettiğini hiç duymamıştı ve Maggie dişlekten başka her şeydi.

Öte yandan Lochlan, yaramaz çocuk kısmını memnuniyetle kabul ediyordu.

"Onun dişlek olduğunu hatırlamıyorum," dedi Lochlan.

"Çünkü seni o dişlerle hiç ısırmadı," diye yanıtladı Braden. "Ayrıca, bana saldırmayı seviyor gibi görünüyordu. Nedenini hiç bilmiyorum."

"Çekici kişiliğin yüzündendir," dedi Sin duygusuzca.

Ewan ellerini havaya kaldırıp Braden'ın karşısına geçti. "Senin için sakıncası yoksa konuyu saptırmak istemiyorum."

Önce Lochlan'a, sonra Sin'e anlamlı anlamlı baktı.

"Anı yaşa," dedi Lochlan.

"Teşekkürler." Ewan, tepkisinin tadını çıkarmak için Braden'ın her iki omzuna ellerini koydu. "Her neyse, dişlek veya değil, Maggie," —Lochlan'a baktıktan sonra tekrar Braden'a döndü— "tüm kadınların saklanmasına neden oldu."

Braden'ın kaşları daha fazla çatıldı. "Neden saklanıyorlar?"

"Bizim gibi kötü, şehvetli erkeklerden."

Braden, kelimelerin korkunç etkisini tam anlamıyla kavrarken Ewan'a boş boş baktı. "Şaka yapıyorsun herhalde."

Braden doğrulaması için Lochlan'a baktı. "Şaka mı yapıyor?"

"Hayır," diye içini çekti Lochlan. "Doğru söylüyor. MacDouglas'la kavgaya bir son vermem gerektiğine, aksi takdirde bize hizmet etmemeye karar vermişler."

"*Her* bakımdan hizmet," diye ekledi Ewan etkilemesi için.

Braden'ın yüzü, Ewan'dan uzaklaşırken gerçekten solmuştu. Uzanıp Sin'in pelerinini yakaladı. "Şeytanın kıllı ayakları adına, Sin, görünen o ki öldüm ve şu an cehennemdeyim."

Sin homurdandı. "Yeniden tahmin yürüt, kardeşim. Burası cehennem için fazla soğuk."

Braden inanamayarak başını iki yana salladı, ardından yüzüne çöken hüzünlü ifadeyle Lochlan'a döndü. "Peki, reis, kadınları bu kadar kızdıracak ne yaptın?"

"Ben mi?" diye sordu Lochlan. Braden'ın böyle düşünmesine şaşırmıştı. "Ben hiçbir şey yapmadım. Aksine, on-

Lari yola getirmek için aklına gelen her şeyi yaptım. Tehdit ettim, tatlı sözlerle kandırmaya çalıştım. Lanet olsun, hatta bizzat Maggie'yi baştan çıkarmaya bile çalıştım, ama—"

Braden'ın alaycı homurtusu sözünü kesti. "Eh, işte senin problemin bu. Seni temin ederim, bir kadını yatağa götürmenin yolu eteklerini kaldırmasını emretmek değildir."

Lochlan, haksızlık karşısında duyduğu intifalle çenesinin bir karış açık kaldığını hissetti. "Kusura bakma ama bundan çok daha ince davrandım."

"Senin yaptığın şeytanlık. Unutuyorsun, senin baştan çıkarmak için beceriksiz girişimlerini ilk elden gördüm."

"Beceriksiz mi? Bak sen! Benim senden daha fazla kadınım oldu, seni küstah."

Braden kibir ve alayla tek kaşını kaldırdı.

"Peki," diye kabullendi Lochlan bir an konunun üzerinde düşündükten sonra. Harem sahibi bir Suriye kabile şeyhinin bile, Braden'dan fazla kadını olduğuna dair kuşkusu vardı. "Belki senden fazla değildir ama kesinlikle Ewan'dan fazladır."

"Bu çok fazla sayılmaz," dedi Braden. "Sol çizmemin bile Ewan'dan fazla kadını olmuştur."

"Hey, hadi ama," diye homurdandı Ewan. "Hakaretlerini sana tahammül eden kardeşine saklasan daha iyi olur. Ben bu lafları o kadar hoş karşılayamıyorum."

Braden onu duymazdan gelerek kolunu Lochlan'ın omzuna attı ve sanki büyük bir sır verecekmiş gibi yakınına çekti. "Şimdi beni dinle, bana tahammül eden sevgili kardeşim. Sen güçlü bir kabilenin liderisin. Senin güçsüz girişimlerin değil, unvanın ve güzel yüzün kadınları baştan çıkarıyor."

"Benim neyim?" diye sordu Lochlan, Braden'ın küçümseyen ses tonundan alınmıştı.

"Bu doğru," diye devam etti Braden. "Aralarında kabile lideriyle bir gece geçirmek istemeyecek tek bir kadın yoktur. Doğru değil mi, Sin?"

"Neden bana soruyorsun? Böyle şeyleri bilecek bir kadın mıyım ben?"

"Şey..." Braden duraksadı.

Her ne düşünmüşse yeniden düşünmüş olmalıydı, çünkü tekrar hızla Lochlan'a döndü. "Dediğim gibi, sana gereken şey, unvanın ve yüzün."

"Tamam ama ikisi de Maggie'yi etkilemedi. Çok kısa bir sürede beni sepetledi. Bu noktada, görebildiğim kadarıyla beni alternatifsiz bıraktı. Eğer yarın öğlen dışarı çıkmazlarsa kiliseye karşı bir baskın müfrezesine öncülük edeceğim ve onları zorla çekip çıkaracağız."

Braden onu serbest bıraktı. "Bunu yapmak istemiyorsun. Onlar kadın, Lochlan. *Bizim* kadınlarımız."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Annemiz içeride onlarla birlikte. Ama başka ne seçeneğim var ki?"

Braden'ın yüzünde düşünceli bir ifade belirdi. Lochlan onun zihninin işleyişini neredeyse görebiliyordu. Bu iyiydi, konu kadınlarla uğraşmaya geldiğinde Braden her zaman işin beyni olmuştu.

"Ben başka bir seçenek düşünebiliyorum," dedi Braden. "O zaman şöyle yapalım, onlara mantıklı davranmalarını söyleyeyim ve kadınları buraya, ait oldukları yere geri getirelim mi —mutfaklara ve yataklara?"

Lochlan durumu değerlendirdi. Eğer Braden buna barışçıl bir şekilde son verecekse o zaman kesinlikle de-

memeye değerdi. Kadınlarından birini incitme düşüncesi Braden gibi onun da hoşuna gitmiyordu.

Belki de kendisinin başarısız olduğu yerde kardeşi başarılı *olabilirdi*. Braden hiddetli konuları barışçıl bir şekilde halletmekte her zaman iyi olmuştu.

Sadece bir kez başarısızlığa uğramıştı. Lochlan hatırlayınca yüzünü buruşturdu.

Ailelerinde yeterince trajedi yaşanmıştı. İstediği son şey, daha fazlasını ilave etmekti. Braden'a kadınlarla konuşması için bir şans verecekti.

Ama sadece tek bir şans. Bundan fazlasını göze alamazdı.

"Tamam. Ama şunu bil: Maggie'nin gidişatına göre, adamlarım ya kendi kendilerine kiliseye baskın yapacaklar ya da beni kıçüstü devirip başka bir lider seçecekler."

"Kadınlar," diye mırıldandı Sin. "Uğraşacağınız bir mücadele varken kadınların bu isyanı çıkardıklarına inanamıyorum. Size gereken son şey, koruyacak topraklar varken kadınların saçmalıklarıyla adamlarınızın dikkatlerinin dağılması."

"Evet," diye onayladı Braden. "MacDouglas'ın bu ayaklanmadan faydalanmaması beni şaşırttı."

Lochlan pencereden kilise tarafına göz attı. Öfkesine rağmen, bir an için aldığı haberden dolayı hissettiği keyfin tadını çıkardı. "Eminim yapardı, eğer onun kabilesindeki kadınlar da aynı şeyi yapmasaydı. "

"Ne?" diye sordu Braden.

"Doğru," diye anlatmaya devam etti Lochlan. "Kendi karısı da onlara katıldı. Daha üç gün önce bu haberi aldım. Leydi MacDouglas kocasını maskara etti."

"Peki, barış konuşmaya istekli mi?" diye sordu Sin.

"Hayır. Şartlarda anlaşabilsek bile, hiçbirimiz buna cesaret edemiyoruz. Eğer bu konuda kadınlara boyun eğersek o zaman bizim üzerimizde güçleri olduğunu düşünecekler ve her hoşlanmadıkları şeyde, alelacele yeniden saklanacaklar. Bunun sonuçlarını düşününce bile ürperiyorum. Hayal edebiliyor musun?"

"Evet," dedi Braden kötü bir tebessümle. "Eğlenceli olabilir."

Lochlan ters ters ona baktı.

"Eh, olabilir," dedi Braden, Lochlan'ın öfkesine aldırmayarak.

Kendinden emin bir ifadeyle üçünün üzerinde göz gezdirdi. "Yıllardır çoğunuz, kadınların bana karşı koyamaması konusunda benimle dalga geçtiniz. Eh, kardeşlerim, şimdi yeteneğim yüzünden bana minnettar olmalısınız."

Braden daha önce hiç kendinden bu kadar emin görünmemişti. "Gelin ve bu konuya ne kadar çabuk son verdiğime tanıklık edin. Bahse girerim, Maggie'nin elime geçmesi çeyrek saatten az sürecek."

"Bahsi kabul ediyorum," dedi Ewan. "Özellikle Maggie'nin Lochlan'ı nasıl sepetlediğini gördükten sonra. Başarısız olacaksın."

"Ben mi başarısız olacağım?" diye sordu Braden inanamayarak. "Hah! Dünyada bana bağışıklığı olan bir kadın yok."

"Bu kez haklı olduğunu umuyorum," dedi Lochlan. "Bu bahsi kaybetmeni göze alamam."

"O zaman gel ve benim en hassas zaferimi gör."

Ewan, Lochlan'ın sırtına bir tokat attı. "Seni bilmem ama ben bu mücadeleyi görmek için sabırsızlanıyorum."

Bölüm 3

Braden MacAllister, kadının tüm büyük planlarına elbette son verebilirdi.

Maggie ingen Blar, kilise penceresinden kendisine doğru ilerleyen bir grup erkeği görünce donup kaldı. Eğer mahşerin dört atlısı etten ve kemikten ortaya çıkacak olsaydı, diğer kadınlarla birlikte sığındığı küçük kiliseye doğru kasıla kasıla ilerleyen bu dört erkek formunda olurlardı.

Böylesine kararlılıkla kendisini aradıklarını bilse, bulunduğu yere doğru gelen bu kadar hainee yakışıklı dört erkek, başka her kadının rüyası olurdu. Maggie için ise uykudan uyandıran bir kâbustu.

Yakışıklı Lochlan'ı tekrar görmeyi bekliyordu. Ayakta bir doksan beşlik boyuyla kabiledeki en uzun boylu erkeklerden biriydi. Sarı saçları kelimenin tam anlamıyla sanki altından işlenmiş gibiydi. Ve adamın yüz hatlarına gelince, pek çok kıza iç geçirten zarifçe yontulmuş yüzü ve gamzeli tebessümüyle cennetteki meleklerle rekabet edip edemeyeceğinden kuşkusu vardı.

Ama bugün yüzünde tebessüm yoktu. Sadece acımasız, ölümcül bir bakış vardı.

Lochlan'ın küçük kardeşi Ewan birkaç santim daha uzundu ve kasıla kasıla yürüyerek yaklaşırken kabilenin erkeklerini aceleyle kaçıran geniş omuzları ve ölümcül bir çalımı vardı. Gizemli güzel yüzü pek çok kadını dilsiz kılmıştı. Ama yüzündeki tehlikeli ifade, kadınları peşinden koşmaktan alıkoyuyordu.

Çoğu kadın da erkekler gibi ondan korkuyordu.

İkisinin arasında duran üçüncü adam İngilizler gibi giyinmişti ve Maggie onu hiç tanımıyordu. Yine de, tüm MacAllister kardeşlerle aynı ölümcül auraya sahipti ve uzun adımlarla kendine güvenli yürüyüşü bu havaya büyüleyici, baştan çıkarıcı bir nitelik veriyordu. Maggie'ye avını takip eden tehlikeli, karanlık bir canavarı hatırlatıyordu.

Ve dördüncüsü...

Gözünü, gönlünü doyuran oydu çünkü Braden MacAllister'ı gayet iyi tanıyordu. Maggie'nin abileriyle arkadaştı, büyürken sık sık evlerine gelirdi.

Kara sevdalı ahmaklar gibi, Maggie ona her zaman hayrandı.

Acaba hayatında onu görünce soluğunun hızlanmayacağı bir zaman gelecek miydi hiç? Kalbinin kontrolsüz bir şekilde çarpmayacağı bir zaman?

Bütün MacAllister kardeşler yakışıklıydı ama Braden'da özel bir şeyler vardı. Onda karşı konulamaz bir şey vardı.

Dalgalı siyah saçları kaslı omuzlarından aşağı iniyordu ve Maggie ipeksi tutamlarda sallanan mürverlerin kokusunu kolaylıkla hatırlayabiliyordu. Saçlarının ipek gibi olduğunu kesin olarak bildiğinden değil. Sadece parlaklığı,

uzun, kara lülelerden elini geçirmenin harika olacağını belli ediyordu.

Geniş alnında zarif bir şekilde kemer yapan kaşları, güldüğü zaman yukarı kalkıyordu. Ve sık sık gülüyordu. Derin, gırtlaktan gelen sesi havayı sıcaklık ve müzikle dolduruyordu.

Ve dudakları...

Dolgun ve biçimliydi, bir kadının gece yatağa gittiğinde öpüşmeyi hayal edeceği türden dudaklardı. Ya da daha iyisi, bir kadını öptüğünde kendinden geçirecek türden dudaklardı.

Ya da Maggie'ye öyle söylenmişti.

Ne yazık ki, Maggie bu dudakların zevkini kendisi hiç tanımamıştı. Braden onu her zaman sinir bozucu bir çocuk olarak görmüştü, aralarında sadece üç buçuk yaş olmasına rağmen.

Maggie, on iki yaşına geldiğinde adamın dikkatini çekmeye çalışmış, hatta bir keresinde bakmayınca onu ısırmıştı. Ama yine de, hayatta ilgisini çekmeyen tek kadın kendisiymiş gibi görünüyordu.

Abisi Anghus, Braden'ı Maggie'ye iki kez bakmaktan alıkoyanın, erkek kardeşlerine olan sadakati olduğunu söylemişti ama bundan daha fazlası olduğundan kuşkulanıyordu. Maggie hiç aptal değildi.

Genç kadın hiçbir zaman, erkeklerin sıcak bir yemek veya *başka* bir kadını kendine nasıl çekeceği konusunda tavsiye almak dışında peşinden koştuğu türden bir kadın olmamıştı.

İkiz kardeşi Ian'ın sık sık söylediği gibi, kendisi iyi, güvenilir bir arkadaştı: bir erkeğin öğüt almak için başvura-

bileceği ve yargılayacağından hiçbir zaman endişe duymayacağı bir kadın.

En iyi ihtimalle, en başarılı hayal gücüyle bile kabul edilebilir derecede çekiciydi, neresinden bakılırsa bakılsın, bir güzellik abidesi değildi.

Ancak Maggie, Braden'ın kendisini bir an bile fark edeceği, cesur ve güzel bir kadın olmak için neler vermezdi. Vahşi rüzgârı uslandıracak tek kadın olmak için...

Ne yazık ki bugün, onun dikkatini çekmeye çalışabileceği bir gün değildi. Aslında bugün, muhtemelen *hayatı boyunca* onu görebileceği en kötü gündü. Çünkü savunmasını gizlice geçip aşacak tek erkeğin o olduğunu içten içe biliyordu.

Ve Maggie bugün kaybetmeyi göze alamazdı. Ona karşı bile.

Hayır, yakışıklı savaşçıyı kendinden uzak tutmak zorundaydı. Yani, bir kadının onun gibi bir erkeği kendinden uzak tutma ihtimali varsa...

Maggie, Braden'ın yaklaşmasını izlerken Pegeen arkasından yaklaşarak battaniyeleri sordu.

Maggie, arkadaşının sorusunu yeterince açık bir şekilde duymasına rağmen konuşamadı. Tüm varlığıyla şimdiye dek yaşamış en yakışıklı İskoçyalıya odaklanmıştı.

Braden her bekâr kızın başını çevirten, kendinden emin, erkeksi bir kurumla kendi sığınağına doğru yürüyordu. Rüzgâr abanozrengi saçlarına esiyor, karışık saç tellerini keskin hatlı yüzüne uçuruyordu. Genç adam sol elinde kılıcıyla, omuzları gururla geriye atılmış bir şekilde ilerliyordu.

Siyah yeşil ekose eteği, bronzlaşmış, bol kaslı uylukları

nın tenine çarpıyordu. Her adımda dalgalı bir şekilde hareket eden uyluklar onu kendisine yaklaştırıyordu.

*Mo dhreach!** Braden mırıldandı.

Ham, yabani erkeksi duygusallığı ve tavrı, vücudunun her gözeneğinden akıyordu.

Braden kendinden memnun ve dünyadaki yerinden emin bir adamdı. Hiçbir zaman başkalarının talimatlarını izleyen birisi olmamış, aksine, sonuçları ne olursa olsun kendi yolunda yürümüştü.

Bugün, Maggie'nin onu en son gördüğü zamana göre kendinden çok daha emin bir hali vardı.

Maggie onun bir şeyler çevirdiğini irkilerek fark etti. Çenesinin sert duruşundan, bakışlarının keskinliğinden bunu anlayabiliyordu. Maskelenmemiş bir kararlılığı vardı. Bir amacı vardı.

Ve bir anda onun neyin peşinde olduğunu anladı.

"*Och, balgaire le sùilibh mear!*" dedi duyulamayacak kadar alçak bir sesle.

"Hangi şehvetli gözlü köpek?" diye sordu Pegeen sağ tarafından.

"Bize doğru gelen," diye homurdandı Maggie, Braden yürüyüşüyle kendisini *etkilediği* için ona kızgındı.

Ve daha da kötüsü, ona mesafe koyamıyordu!

Pegeen parmakucunda yükselip pencereden baktı. "Ah, bana göre hava hoş," diye fısıldadı. "Kesinlikle dört kişi var orada. Hepsi de yakışıklı."

Maggie yaklaşan gruba öfkeyle baktı. "Şeytanın yakışıklı bir adam olduğunu söylüyorlar ve Braden MacAllister yerine onunla karşılaşmayı tercih ederim."

*İskoçça, "Ah, Tanrım!" demek. ed.n

"Şeytan görünüş bakımından MacAllister'a rakip olacağı bir günü asla göremez," diye fısıldadı Pegeen. "Kazanan kesinlikle Braden olacaktır."

Kadının dudakları hülyalı bir tebessümle kıvrıldı.

Maggie'den sadece bir yaş büyük, çekici, kömürkarası saçlı Pegeen dört kış önce evlenmişti ama gözü hâlâ dışarıdaydı, hoş görünümlü her erkeğe gözü kayıyordu. Ve tam şu anda, Pegeen'in iki gözü de Braden'a sabitlenmiş, tabak kadar açılmıştı.

"Ah, benim Ross'um da böyle görünse," dedi Pegeen hülyalı hülyalı. "İçin rahat olsun, eğer öyle olsaydı tam şu anda, burada seninle birlikte saklanmıyor olacağımdan emin olabilirsin. Ama bunun yerine evimde olur, kocamın kucağında—"

"Pegeen!" diye azarladı Maggie. "Kilisedesin."

Pegeen eliyle boş ver işareti yaptı. "Yüce Tanrı düşüncelerimin bir zararı olmadığını biliyor. Ben sadece gerçeği söylüyorum, o da bunu biliyor."

Maggie, Pegeen'in sözlerini pek duymadı çünkü dikkati, adamlara bakmak için çeşitli binalardan çıkan diğer kadınlara çevrilmişti. Kendi mesafesinden bile, kadınların kendilerine doğru gelen adamların çeşitli kısımlarına hayranlıkla bakıp nefes nefese iç geçirdiklerini ve kıkırdadıklarını duyabiliyordu.

"Braden dönmüş!" diye bağırdı birkaçı.

"Mary, saçım nasıl görünüyor? Sence Braden fark eder mi?"

"Tanrım, bu adam her yıl daha da güzelleşiyor!"

"Bu adam, yüce Tanrı'nın bir adama vermeye uygun gördüğü en güzel popoya sahip. Eğer şimdi kuvvetli bir rüzgâr eserse harika bir görüntümüz olur!"

Maggie, buna benzer bir sürü yorumu işitirken öfkeyle dişlerini gıcırdattı.

Kabilenin reisi planlarını bozacak tek adamı eve çağırmayı ihmal etmemişti. Genç kadın bunu düşünmeliydi. Hatta bunun için bir plan yapmalıydı. Ama fikri çok kusursuz görünmüştü ve ayrıca Braden gittiği için onun duyguları üzerindeki olası etkisini düşünmemişti.

Şimdiye kadar...

Görüşü bulanan Maggie eteklerini topladı ve şeytan daha fazla yaklaşmadan onunla yüzleşmek için kilisenin dışına yöneldi.

Kapıya hemen hemen Braden'la aynı anda ulaştı. Hızla açtığında kapıyı sanki çalacakmış gibi kolunu kaldırmış duran Braden'ı gördü.

"Maggie, hayatım," dedi Braden. Yüzünde, bir kadının dizlerini titreten o harika, büyüleyici, gamzeli tebessümlerinden biri vardı.

Ya da daha kötüsü, bir kadının aklını başından alan!

Gözleri özgüvenle parıldıyordu. Evet, adam karşı konulamaz olduğunu biliyordu.

Ama daha da kötüsü, bunu Maggie de gayet iyi biliyordu.

"Görmeye geldiğim kadın tam da sensin."

"Bunu tahmin edebiliyorum," dedi Maggie. Braden'ın sözleriyle heyecanlanmış olmasına rağmen sesi buz gibiydi.

Braden cüretkâr, irdeleyen bakışlarla boyu ancak omuzlarına gelen Maggie'yi tepeden tırnağa, eteklerinin ucuna kadar inceledi.

"Oooo, Lachlan," dedi abisine, "Maggie'nin geçen yıl-

dan bu yana ne kadar güzel bir kız haline geldiğini bana söylememiştin. Bak sen, tüm Kilgarigon'da bu güzelliğe yaklaşacak bir kadın olup olmadığından kuşkuluyum."

Lochlan hiç cevap vermedi.

Tüm iyi niyetine rağmen, bu sözlerle Maggie'nin yüreği hopladı. Hayatı boyunca bir erkekten, özellikle de Braden'dan böyle sözler duymanın özlemini çekmişti.

Ancak ne yazık ki bunun sadece yalakalık olduğunu biliyordu. Bunda zerre kadar doğruluk yoktu.

Çenesini kaldırarak dengeli bir şekilde Braden'ın cüretkâr bakışlarıyla karşılaştı. "Senin ballı sözlerine kapılacak kadar akıldan yoksun olduğumu düşünüyor olmalısın, Braden MacAllister."

"Ah!" dedi arkasından kardeşi Ewan. "Onun dişleri konusunda yanılmışsın, Braden. Hiç de dişlek değil."

Braden, başını çevirip omzunun üzerinden abisine ters ters bakarak midesine dirsek attı.

"Dişlek mi?" diye sordu Maggie, gücenmişti. Kendi kardeşlerinden bugüne kadar duymadığı muhtemelen *tek* hakaret buydu. Hem neden böyle bir şey söylesinlerdi ki? Onun dişleri de herhangi birinin dişleri kadar düzgündü.

Maggie'ye pervasızca gülümseyip ışıldarken Braden'ın sert bakışları yumuşamıştı. "Ben senin dişlek olduğunu asla söylemedim."

"Evet, söyledin. Ben de duydum," dedi İngiliz adam.

"Hayır," dedi Braden dişlerini sıkarak. Kötücül bakışlarını İngiliz'e çevirmişti. "Ben öyle bir şey demedim."

Braden, Maggie'ye doğru bir adım attı ve elini elune aldı.

Bu temasla ürperen Maggie metanetle duruyordu. Bra-

den'ın elindeki kaba nasırları, kadın düşkünü olmasının yanı sıra şiddetli bir savaşçı olan adamın yalın gücünü hissedebiliyordu.

Braden'ın, elini dudaklarına götürüp eklemlerine bir öpücük kondurmasını büyülenmiş gibi izledi. Dudakları teninde tüy kadar hafifti. Ve Braden dudaklarıyla, genç kadının elinin tersinde yavaş, yakıcı bir şekilde daire çizerken Maggie'ye yatak odası bakışlarıyla öyle bir baktı ki, genç kadın bir an için kendini kaybetti, duyguları arzudan karmakarışık bir hal aldı.

O anda, Maggie'nin korkunç ve tehlikeli bir parçası, Braden'ın dudaklarını kendi dudaklarında hissetmek istiyordu. Güçlü kollarının vücuduna sarıldığını ve kendisini yanına, enfes sıcaklığına çektiğini hissetmek istiyordu.

Ah, Tanrı yardımcısı olsun, o da diğer tüm kadınlar gibi Braden'a karşı duyarlıydı.

Braden, diliyle kadının elini yavaşça okşayınca ikisinin de heyecandan içi gıdıklandı. Genç adam daha sonra Maggie'nin elini hafifçe dişleyip güm güm atmakta olan kendi kalbinin üstüne koydu.

Braden, başparmağını avcuna sürterek genç kadının her yerine art arda ateş dalgaları yollarken, Maggie'nin tek yapabildiği gözlerini kapamamak ve zevkle inlememek oldu. "Beni yanlış duymuşlar, aşkım." Sözcükleri neredeyse sadece Maggie'ye mırıldanmıştı.

Braden'ın sıcak, davetkâr gözlerinin içine bakarken tüm vücudu eriyordu. Genç adamın koyu yeşilimsi kahverengi gözleri, bir kadını dünyadaki başka her şeyi unutmaya zorlayabilirdi.

Kendine gel, Maggie! Şeytanın cazibesine kapılacak olursan o, sevdiklerinin geri kalanını alacak.

O güne dek yaptığı en zor şey olmasına rağmen ahlaksız düşünceleri zihninin gerisine attı ve gözlerini kısarak bakışlarını Braden'a çevirdi.

Durumu kontrol altına almalıydı, yoksa her şeyi kaybedeceklerdi.

"Dur tahmin edeyim," dedi Maggie soğuk soğuk, bu ustaca dokunuşlara daha fazla kapılmadan elini çekti. "Acaba benim tatlı düşkünü olduğumu mu söyledin? Ya da belki inci dişli?" Maggie onun çabucak gizlediği şaşkın bakışlarını fark etti. Onun ne çevirdiğini kesinlikle anlamıştı ve Braden da bunu biliyordu.

Bir an durup zaferinin keyfini çıkardı.

Ama sadece bir an sürdü, çünkü bir sonraki an bir ses havayı yardı.

"Maggie, çabuk gel!"

Ön kapıyı açık bıraktı ve kilise avlusundan geçerek sesin kaynaklandığı arka kapıya doğru koştu. Küçük avluya tam zamanında yetiştiğinde kadınlardan birine, Bridget'e, kocasının şiddetle asıldığını gördü. Adamın yanında iyice cüce gibi kalan ufak tefek sarışın kadın, kapıdan dışarı çekilmeye direnmek için elinden geleni yapıyordu.

Etrafta duran birkaç kadın vardı ama hiçbiri yardım için harekete geçmiyordu. Maggie, onların nasıl sadece durduklarını ve hiçbir şey yapmadıklarını anlayamıyordu.

"Bundan usandım, kadın," dedi Fergus, Bridget'in kolunu kanırtarak.

"Hayır, Fergus, seninle eve gitmeyeceğim." Bridget kocasının kavrayışını gevşetmeye çalıştı ama adam hızla vazgeçti.

"Daha fazla itaatsizlik kabul etmiyorum," diye homurdandı adam, sonra da elinin tersiyle kadına vurdu.

Bridget, hıçkıra hıçkıra ağlayarak gerileyip düşerken, kolunu tutan el yere çarpmasına engel oldu. Fergus uzanıp onu bir kez daha kapıya doğru çekti.

Maggie öfkeyle haykırdı. Kendi güvenliğini hiç düşünmeden hödük adamın üstüne atıldı ve onu Bridget'ten uzaklaştırdı.

Serbest kalınca Bridget anında yere çöküverdi, Fergus sendeleyerek sadece birkaç adım geriledi. Öte yandan Maggie, adamın cüsseli göğsüne çarptı ve sanki duvardan sekmiş gibi sersemleyerek yere düştü.

Çabucak kendini toparlayıp ayağa kalktı ve omuzlarına bile gelmediği uzun boylu adamın karşısına geçti. Omzu zonkluyor ve korkudan kalbi küt küt atıyordu. Adam gerçekten uzun boyluydu. Kendisinden çok, çok daha uzundu. Ve genişliği de neredeyse iki misliydi.

Yine de Maggie asla seyirci kalıp birisinin zarar görmesini izleyemezdi. Eğer ufacık bir yardım etme fırsatı varsa bunu atlamazdı. "Rahat bırak onu," diye uyardı Maggie.

Fergus ona vurmak için geri çekildi.

Maggie darbe beklentisiyle gerildi ama adamın eli yüzüne değmeden önce, kolu yakalandı ve etrafında döndürüldü.

Fergus'un safranrengi gömleğinin ön tarafından kavrayan Braden'ın yüzündeki öfke, bir canavarın gazabının bastırılmış haliydi. "Eğer kadınlarla tartışmak istiyorsan, Fergus, bunun için benimle başa çıkman gerekecek. Ben nefes aldığım sürece bir kadını bu şekilde taciz etmene izin vermeyeceğim."

Fergus dudağını bükerek Braden'ı kendinden uzağa itti. "Bridget benim karım. Ona canım ne isterse onu ya-

parım." O sırada Bridget kontrol edilemez bir şekilde ağlıyor, Pegeen ve başka iki kadın ise onu tutmaya çalışıyordu. Fergus, Bridget'e doğru bir hamle yaptı.

Braden ve İngiliz, ikisinin arasına adım attı. Omurgaları dimdikti, eğer Bridget'e bir daha hamle yapacak olursa, Fergus'la dövüşmeye hazır oldukları açıkça belliydi.

"Karına daha iyi bakman gerekir," dedi Braden. "Ona daha nazik davransaydın, muhtemelen diğerleriyle birlikte kendini buraya hapsetmezdi."

Fergus alayla homurdandı. "Sen bunu nasıl bilebilirsin ki?"

Braden'ın bakışları sertleşince Maggie'nin sırtı bir önseziyle ürperdi. "Sözlerime kulak asmazsan kıçına sopa çekecek kadar biliyorum. Şimdi, ben şeytana uymadan önce evine git."

Fergus'un burun delikleri genişledi. Braden'ın soğuk, ölümcül gözlerine öfkeyle kötü kötü baktı.

Maggie bir an için adamın Braden'ı kavgaya kışkırtmasından korktu ama aklı başına gelmiş olmalıydı, çünkü bakışlarını Braden'dan diğer üç adama çevirdi.

Fergus'un omuzları birdenbire düştü ve içini çekti. "Pekâlâ, eve döneceğim ama Bridget de fazla uzatmadan dönse iyi olur."

Fergus bir adım uzaklaştı.

"Bir şey unutmuyor musun?" diye sordu Braden.

Fergus kaşlarını çatarak geriye döndü. "Neyi?"

"Karına bir özür borçlusun," dedi İngiliz daha Braden söyleyemeden.

Fergus çenesi gerilerek adamlara ters ters baktı. Bakışları Ewan, Braden, Lochlan ve İngiliz'in üzerinden geçer-

ken, razı olmazsa hepsiyle dövüşmek zorunda kalacağını fark etti. Bir çekişte gömleğini düzelterek Bridget'e baktı.

Maggie, Bridget solgun yüzünde çirkin, kırmızı bir el iziyle bakışlarını çevirinceye kadar Fergus'un gözlerindeki kararsızlığı gördü.

Fergus'un yüzündeki öfke Bridget'in yanına diz çökerken kaybolmuştu. "Üzgünüm. Sana zarar vermek istememiştim. Ama beni bu kadar sıkıştırmamalıydın."

Braden öfkeyle kükredi. "Bırak onu, Fergus. Hemen!"

Maggie ses tonundaki öfkeyle yutkundu. Braden'ın Fergus'a ciddi bir şekilde zarar vermesine ramak kaldığını hissediyordu. Buna aldıracak değildi. Fergus gibi adamlar dayak yemeyi hak ediyorlardı. Böyle zorbalardan hep nefret etmişti.

Aslında Braden'ın grubundaki dört kişinin hepsi ona zarar vermenin eşiğinde gibiydi. Ama öne çıkan ve Fergus'u hızla avludan çıkaran Ewan oldu.

Maggie yüzünü Braden'a dönmeden önce kapının Fergus'un arkasından sıkı sıkı kapanmasını ve Ewan'ın geriye, kendilerine doğru yönelmesini bekledi.

"Teşekkür ederim," dedi, sesinde yoğun bir minnet vardı.

Braden başını salladı, sonra Lochlan'la birlikte gidip Bridget'i kontrol etti. Braden, Bridget'in yanında diz çökerek şişmiş kırmızı yanağına hafifçe dokundu. Sertleşen bakışlarını Maggie'ye çevirdi. "Buna başladığınızdan bu yana böyle kaç saldırı oldu?"

"Beş," diye onun yerine Lochlan cevap verdi.

Kaç kadının incindiğinin anısıyla Maggie'nin boğazı tıkandı. "Evet. Bizim Peder Bede'nin yanına sığınmamıza

dayaklar yol açtı. Kutsal alanda olunca erkeklerin bize tekrar saldırmadan önce iki kez düşüneceklerini umuyorduk."

İngiliz, Maggie'nin sözleriyle alay etti. "Sanki bu hayvanlara hiç engel olurmuş gibi!"

Braden, İngiliz'in sözlerini duymazdan gelerek soğuk bakışlarıyla Maggie'yi süzdü. "Hiç durup eylemlerinizin saçmalığını düşündünüz mü?" diye sordu Braden, sesi öfke doluydu. "İnatçılığınız yüzünden daha kaç kadın acı çekecek?"

Onun itham eden sözleriyle Maggie'nin öfkesi alevlendi. Kendisi azarlanması gereken bir çocuk değildi. Eylemlerinin sonuçlarını biliyordu. Hepsi biliyordu.

Şu anda etraflarında toplanan her bir kadın anlıyordu.

Onlar erkeklerin kaprislerine tabi olan kadınlardı, ama öyle bile olsa bunun esenliklerini sağlamak için gerekli bir tedbir olduğunda hepsi hemfikirdi.

Maggie sırtını dikleştirerek dört erkekle karşı karşıya geldi. "Eğer bu kan davası devam edecek olursa ölecek erkek sayısına yaklaşmaz bile. Dayak yememiz oğullarımızın, kardeşlerimizin, kocalarımızın ve babalarımızın ölmesinden iyidir."

"Evet," diye kabul etti etraftaki kadınlar.

Agnes kalabalığın arasından öne çıkarak Braden ve Lochlan'ın karşısında durdu. "Benim çürüklerim sadece dört günde iyileşti," dedi elini pürüzsüz yanağından geçirerek. "Ama üç yıl önce MacDouglas'ın kılıcıyla ölen en küçük oğlum için kalbim hâlâ yanıyor. Orada daima onun için acıyan bir yara olacak."

Lochlan hepsine dikkatle baktı. "Hiçbir şeyi değiştirmiyorsunuz," dedi kesin bir ifadeyle.

"Öyle mi?" diye sordu Maggie. "Siz erkekler buraya gelip bizimle görüşürken MacDouglas'a baskın yapıp öldüremezsiniz. Ayrıca boş midelerle savaş halinde de olamazsınız."

Kadınlar onun söylediklerini yine onayladılar.

Braden konuşmak için ağzını açtı ama daha bir şey söyleyemeden Maggie yine bir çığlık duydu, ancak bu sevinç çığlığıydı.

"Braden, benim minicik çocuğum! Eve döndün."

Braden'ın annesi Aisleen onlara doğru koşturarak grup birbirinden ayrıldı.

Maggie, ufak tefek esmer kadını ilk gördüğünde İngiliz'in yüzündeki nefreti fark etti.

Hayatı boyunca bir insanın birine bu kadar kötü baktığını hiç görmemişti. Kaşlarını çatarak İngiliz'in kalabalığın arasına, Aisleen'in kendisini göremeyeceği bir yere geçmesini izledi.

Braden, annesini çekerek sıkı sıkı sarıldı. "Ah, anne, seni görmek ne güzel."

"Seni de," dedi annesi nefes nefese, yüzünü ellerinin arasına aldı ve bir an sıkı sıkı tuttuktan sonra kollarını onun boynuna dolayıp yanağından öptü. "Senin için ne kadar endişelendiğim hakkında hiçbir fikrin yok. Biraz önce şapelde senin esenliğin için dua ediyordum."

"Alabildiği kadar dua almaya ihtiyacı olduğundan eminim," diye bıyık altından acımasızca mırıldandı Maggie.

"Artık böyle yapma, Maggie," diye azarladı Aisleen. "Söz ettiğin benim oğlum ve o iyi, çekici bir adamdır."

Çekici, Maggie bunu tartışamazdı, ama iyi...

Eh, aslında bunu da pek tartışamazdı. Elbette biraz sarsılmaz ve kadın avcısı olabilirdi. Bunu herkes kabul ederdi.

"Pekâlâ," diye yumuşadı Maggie, "zavallı Bridget'e yardım etmesi güzeldi. Ama gördüğün gibi, artık ona gerek yok, bu yüzden—"

"Anne," dedi Braden onun lafını keserek, "siz kadınlara bir koruyucu gerektiğini düşünüyordum."

Maggie'nin şaşkınlıktan ağzı açık kaldı. Kuşkusuz Braden, kadının aklına geleni öneriyor olamazdı.

"Koruyucu mu?" diye sordu annesi, masum masum gözlerini açarak.

"Evet," dedi Braden, anlamlı anlamlı Maggie'ye göz attı. "Lochlan bana Bridget'in saldırıya uğrayan altıncı kadın olduğunu söyledi. Belki de burada kalırsam bir anlaşmaya varılıncaya kadar başka bir kadının zarar görmemesi için yardımcı olabilirim diye düşündüm."

Ah, öyle mi? Maggie, kendisini bu kadar aptal yerine koyduğuna inanamıyordu!

"Eminim öyledir," diye tersledi Maggie. "Bunun kulağa sürüyü koruması için kurdu görevlendirmek gibi geldiğini düşünen bir tek ben miyim acaba?"

"Hayır," diye itiraz etti Aisleen. "Bu iyi bir fikir gibi. Bizim tarafımızda bir erkeğe ihtiyacımız var ve eğer Ewan da yardım etmeyi kabul ederse... Eh, Lochlan buna nasıl karşı çıkabilir?"

Hepsi dönüp Lochlan'a baktı.

"Buna kesinlikle hayır diyebilirdim," dedi Lochlan, "ama görünüşünüze bakılırsa boşa nefes tüketmiş olurum. Braden bir hain olmak istiyorsa o zaman bırakın olsun. En azından, pişirdiğim yemekler ve kadın arkadaş yokluğundan sızlanmalarını dinlemek zorunda kalmam."

"Hayır," diye sesini yükseltti Maggie. "Burada kalmalarına izin veremeyiz. Peder Bede ne der?"

"Bence bu çok soylu bir fikir," dedi rahip yanlarına gelerek. "Ben sizi koruyamam ama Braden burada olunca muhtemelen birine daha zarar vermeden önce durup ikinci kez düşüneceklerdir. Bence Braden'ı bize Tanrı gönderdi."

Daha ziyade, onu fesat çıkarması için şeytan göndermişe benziyordu ama Maggie rahibe zıt gitmeye cesaret edemedi.

"Gördün mü?" dedi Braden. "İlahi bir onay aldın."

"Bundan cidden kuşkuluyum," dedi Maggie kendini tutamayıp. "Ama görünüşe göre burada senin ciğerini okuyan tek kişi ben olduğum için teslim olmaktan başka seçeneğim yok."

Maggie ona doğru bir adım atıp sesini alçalttı. "Şunu bil ki Braden MacAllister, senin neyin peşinde olduğunu anlıyorum ve eğer barış hüküm sürünceye kadar erkeklere hizmet etmemek için birbirimize ettiğimiz yemini bozacak bir şey yaparsan, yemin ederim ki ben—"

"Ne yapacaksın?" Braden ışıl ışıl gamzeleriyle onunla dalga geçti. "Beni yağda pişirecek misin?"

Ah, Braden kuşkusuz gerçek bir şeytandı. Kendi hayatını zehir etmek için yollanmış neşeli bir yakışıklı. "Ben senin düşündüğün kadar çaresiz değilim."

"Bundan tamamen eminim."

Maggie öfkeyle gözlerini devirdi. Braden'ı atlayarak annesinin durduğu tarafa baktı. "Hepimizin iyiliği için, Aisleen, ben Bridget'e bakarken sen oğluna dikkat et. Ve unutma, ona bizim elimizle hazırlanmış yemek yok. Elinden geldiğince diğerleri gibi otlakçılık yapsın."

"Dediğin gibi olsun, Maggie, ama sadece bize yardım

etmek için buradayken ona acı çektirmek gerçekten adil mi?"

Maggie, Braden'ın yüzündeki süklüm püklüm ifadeyi kaçırmadı. Bu, Braden'ın niyeti hakkındaki tüm kuşkularını yok etti. Annesi ona karşı kör olabilirdi ama Maggie değildi.

"Adil ya da değil, bizden yiyecek alamaz." Maggie etrafında hâlâ Braden'ı süzen kadınlara baktı. "Ne de başka bir şey," dedi imalı imalı.

Kadınlar toz oluverdiler.

Maggie uzaklaşırken Braden kaşını kaldırdı. Maggie gerçekten farklıydı. Ne olduğunu nezaket gereği söyleyemezdi ama ona benzer bir kadınla daha önce hiç karşılaşmamıştı.

Erkeklerin yaşamlarını yaltaklanarak geçirdikleri olağanüstü güzellerden değildi. Görüntüsü daha ziyade narindi. Koyu kızıl kahverengi saçları, bir örgüyle hapsolma çabalarına karşı geliyor ve küçük tutamlar halinde tüm yüzünün etrafında bukleler oluşturuyordu. Solgun teni, kremanın üzerine serpiştirilmiş hindistancevizi gibi binlerce çille kaplıydı ve gözleri...

Koyu kehribarrengi gözleri ateşli ruhuyla yanıp tutuşuyordu. Aslında, Braden, Maggie'nin hantal Fergus'un üstüne atılan ufak tefek vücudunu hâlâ görebiliyordu. Ondan gelecek bir darbenin neredeyse narin boynunu kırabileceğini pek anlamamıştı.

Ve her nedense Braden onun incindiğini düşünmeye dayanamıyordu.

"Gidip sana biraz yemek getireyim," diye fısıldadı annesi, ardından diğer kadınlarla birlikte gözden kayboldu.

Kadınların hepsi gidince Lochlan kendisi de oradan ayrılmadan önce dudaklarını oynatarak, "İki gün," dedi.

Sin tekrar yanlarına geldi, sonra eğilerek kulağına fısıldadı. "Senin çeyrek saat bitti ve kadınların dışarı çıkması yerine, sen içeride kalacaksın gibi görünüyor." Braden sırıttı. "Maggie düşündüğümden biraz daha zorlu."

"Biraz mı?" diye homurdandı Sin. "Bununla yüzleş, Braden, bu küçük civelek kız senin ciğerini biliyor."

Braden bundaki hakikate güldü. Evet, biliyordu. Braden daha ona numara yaparken biliyordu ve ağzının payını vermişti. Daha önce hiçbir kadın bunu yapmamıştı. Hatta onlara numara yaptığını bildikleri zaman bile, onlar da numara yaparak karşılık vermişlerdi.

Ama Maggie öyle değildi.

Buna aldırdığı yoktu. Neşeli kovalamacaları severdi. Bu, zaferi daha da tatlı hale getirirdi.

Neticede, muzaffer olacaktı. Bundan hiç kuşkusu yoktu.

"Lafı gelmişken," dedi Ewan, Braden'ın yanına gelerek, "daha önce kızı büyülemekle alakalı ne diyordun sen? Başkalarının önünde ona bağırmanın özellikle büyüleyici olduğunu sanmıyorum."

"Ben ona bağırmadım."

"Evet, bağırdın," diye araya karıştı Sin. "Sözlerinle az daha aklını başından alıyordun."

Braden her ikisiyle kavga etmesinde bir fayda olmadığını fark ederek içini çekti. "Pekâlâ, bir daha karşılaştığımızda ona daha nazik davranmaya gayret edeceğim."

"Evet," dedi Sin manalı bir bakışla. "Öyle yap."

O sırada Braden, kendisini böğürtlen çalısına sıkışıp

kalmış, her tarafına dikenler batıyor gibi hissediyordu. "Yapacağım," dedi dişlerini sıkarak.

Evet, elbette ona daha nazik davranacaktı. Ve ona kendi eliyle ziyafet çektirdiğinde hepsi kendisine çok borçlu olacaklardı.

***

"Braden'ın sana nasıl baktığını gördün mü?" diye sordu Pegeen, Maggie'yle ikisi Bridget'i yatırıp yatakhanedeki odadan çıktıktan kısa bir süre sonra.

"Evet," dedi Maggie. "Fareye işkence etmek isteyen bir kedi gibi."

Pegeen pek vakur olmayan bir homurtu çıkardı. "Hiç de öyle değil. Adam sana âşık."

"Adam dişi olan her şeye âşık."

Her şeye. Yani, ben hariç.

"Maggie," diye azarladı Pegeen, "neyin var senin böyle? Birine karşı bu kadar merhametsiz olmak hiç sana göre değil."

Maggie dar koridorda duraksadı. Arkadaşı haklıydı. Tüm yaşamı boyunca Maggie tanıdığı herkese iyi davranmıştı. Hatta erkek kardeşleri bile tartışmaları yatıştırma ve soğukkanlılığını koruma becerisinden etkilenmişlerdi.

Ama Braden onu daima telaşlandırıp iki ayağını bir pabuca sokuyordu. Ne zaman yaklaşsa kalbi çarpıyor, elleri titriyor ve duyguları karışıyordu. Alabora etmeyi ve sarsılarak kontrolünü kaybettirmeyi sadece Braden beceriyordu.

Ve tüm bunlar olurken nazik davranıyor, ama saygılı bir mesafeyi koruyordu. Kendisini bir kez olsun bakıp da gerçekten bir kadın olarak görmemişti.

Bunca yıl boyunca ondan bir onay için can atmıştı. Görünmez olmadığına dair bir işaret.

Ama hiçbir işaret gelmemişti. Hiç.

Maggie içini çekerek konuştu. "Pegeen, için sızlayacak kadar fena halde istediğin bir şey hiç oldu mu?"

Pegeen'in düşünceli düşünceli alnı kırıştı. "Ne demek istediğini anladığımdan emin değilim."

Maggie duvara yaslandı, enine boyuna düşünüyordu. Uzun zaman önce, kendi varlığından habersiz bir adama kalbini vermişti. Toy bir gençten hafife alınmayacak bir çapkına dönüşmesini izlemişti. Braden'ın maceralarını her duyduğunda kalbi biraz daha kırılmıştı. Çünkü elde ettiği her zaferin, onu kendisinden biraz daha uzaklaştırdığını biliyordu.

Bir süre sonra, kendi yaptığı hiçbir şeyin Braden'ın dikkatini çekmeyeceğini anlamıştı. Evine geleceğini bildiği günlerde özel olarak onun için yaptığı turtalar veya pastalar ilgisini çekmiyordu. Hatta yıllar önce Anghus'un İrlanda'ya yaptığı tek seyahatte kendisine aldığı güçlü parfüm bile. Braden'ın dikkatini çekmek için sürdüğü tatlı, harika parfüm.

Tamam, *bunu* fark etmişti. Braden gözleri sulanana kadar hapşırmıştı.

Ancak Maggie sonunda, aşkının tamamen ve tek kelimeyle karşılıksız olduğunu kabul etmek zorunda kalmıştı.

Maggie için Braden her şeydi. Aydı, güneşti, soluduğu havaydı. Ve şimdi geri dönmüştü, güzel sözler söylüyor, o harikulade elleriyle kendisine dokunuyordu. Braden, iffetli hiçbir bekâr kadının izin vermeyeceği şekilde genç kadının elini öpmüştü ama yine de Maggie onu durduracak gücü bulamamıştı.

Maggie için bu, bir rüyanın gerçekleşmesiydi.

Braden için ise bir sona ulaşmanın ilk adımıydı.

Maggie, ne kadar başka türlü davranmak isterse istesin, bundaki gerçeği biliyordu. Braden için, kendisi sadece diğerlerine eklenen bir başka fetihti. Ya da daha kötüsü, abisinin kavgaya devam edebilmesi için ortadan kaldırılması gereken bir engeldi.

Braden, Maggie'yi sadece bugün görmüştü, çünkü genç adamın abisi görmesini istemişti. Maggie'nin bu salt gerçek konusunda hiçbir şüphesi yoktu.

Bununla birlikte, Maggie unutulacak bir süs eşyası değildi. Bir erkek tarafından kullanılmayı reddeden, akıllı, güçlü bir kadındı. Braden'ın kendi savunmasını aşmasına izin vermeyecek ve misyonunda başarısız olmayacaktı.

Pegeen'e bakıp kendi güvenilmez vücuduna asla ve asla kurban olmayacağına dair kendine söz verdi. Duygular kontrol edilebilirdi. Mutlaka edilmeliydi!

"Braden'ı iki yaşımdan beri tanıyorum," dedi usulca, "ve tüm bu zaman boyunca, bana bir kez bile bir bakıştan fazlasını vermedi. Birdenbire benimle ilgilenmesi sana da tuhaf gelmiyor mu?"

"Hayır," diye cevap verdi Pegeen. "Çok güzelsin."

Maggie alay etti. "Bu yüzden mi tüm erkekler bana kur yapmakta başarısız oluyor?"

"Erkekler sana kur yapmakta başarısız oluyorlar, çünkü altı erkek kardeşin var. Sana yaklaşan her erkeğe nasıl baktıklarını hiç görmedin mi?"

Maggie düşündü. Abileri biraz zorbaydı. Maggie yedi kardeşin en küçüğüydü ve abileri onu her zaman hazine koruyan tiranlar gibi kollamışlardı.

Yine de bu hiçbir şeyi değiştirmezdi.

"Braden tek bir şeyin peşinde," diye üsteledi Maggie.

Pegeen kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ve bu da?"

"Bizi evlerimize geri döndürmek."

"Bizim de istediğimiz bu değil mi?" diye sordu Pegeen.

"Evet, elbette. Ama onlar bu düşmanlığa son verince eve geri dönmek istiyoruz. Braden kendi istediğini yaptırırsa geri döneceğiz ve kan dökülmeye devam edecek."

Pegeen başını iki yana salladı. "Braden o kadar zalim olmayacaktır."

"Sahiden olmayacağını düşünüyor musun?"

"Ama annesi?.."

"Annesi, çok seven bir annenin sevgi dolu gözleriyle görüyor onu. Oğlunun güdülerine karşı kör."

"Peki o zaman ne yapacağız?"

İşte, Maggie bu soruya cevap verebileceğinden pek emin değildi. Ama tek bir şeyi biliyordu: Braden'ın bal gibi sözlerine ve ateşli bakışlarına yenik düşmeden önce dünya var olmaya son verebilirdi.

Kalbi genç adamdan yana olabilirdi, ama aklı öyle değildi. Muhakeme yeteneğine sahip olduğu sürece, kendisini etkilemesine izin vermeyecekti.

Maggie, yeryüzünde onun büyüleyici yakışıklılığından asla etkilenmeyecek tek kadındı. Ve eğer altı erkekle yaşarken öğrendiği bir şey varsa, o da bir erkekle nasıl başa çıkılacağıydı.

Evet, Braden'ın neler yapmak üzere olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Ne yapacağız?" diye tekrarladı Maggie, Pegeen'in sorusunu. "Sana söyleyeyim. Sonunda şeytanın hak ettiğini

elde etmesinin icabına bakacağız. Eğer Braden burada kalmak istiyorsa, tamam. Ama şuna söz veriyorum: Bunun tek bir anından keyif alınayacak."

Bölüm 4

Braden, Maggie'nin kadınlar yatakhanesinden çıkıp kendine doğru yürümesini gizlice izlerken son derece keyif alıyordu. Genç kadının geleceği girintide durmuş, gölgelerin arasında gizleniyordu.

Maggie, Bridget'e bakmak için gittikten sonra, Lochlan kaleye geri dönmüş, Ewan ve Sin, Peder Bede'ye nefteki bir sızıntının tamiri için yardıma gitmişlerdi.

Braden yalnız kalınca avını beklemeye karar vermişti. Ve nasıl da tatlı bir parçaydı, iyice ateşli ve tutkuluydu. Onun teslim olması beklentisiyle dudaklarını yalama dürtüsü hissetti.

Evet, tadına bakmak çok zevkli olacaktı. Ne ateşli bir ikramdı, alınak için olgunlaşmıştı. Tadına bakmak için sabırsızlanıyordu.

Avludan hafif bir rüzgâr esip Maggie'nin kızıl-kahve saçlarının asi tutamlarını okşadı. Braden'ın o asi buklelerin örgüsünü açmak için avuçları kaşınıyor, ellerini arasına sokup avuçlamak ve beyaz omuzlarına yaymak, çıplak

sırtından aşağı döküldüğünü, solgun kalçalarına değdiğini görmek için yanıp tutuşuyordu.

Daha da kötüsü, neredeyse o saçlardaki güneşin kokusunu alıyor, onun çıplak ve kıvranan vücudunu üstünde tuttuğunu, elini aşağı kaydırıp tüm ayrıntılarıyla araştırmak istediği kısmını örten kızıl-kahverengi küçük buklelerle oynadığını, kendi üstüne şelale gibi dökülen saçların sıcaklığını hissedebiliyordu.

Bu düşünceyle Braden'ın kasıkları gerildi. Hiç kuşkusuz, Maggie de ona aynı şekilde karşılık verecekti. Genç adam böyle şeyleri sezerdi ve bu sezgi, Maggie'nin gerçekten muhteşem olacağını söylüyordu.

Evet, hızla ve sertçe kendisine uyum sağlayacak ve kesinlikle sonuna kadar mutlu edecekti.

Maggie yaklaşırken Braden beklentiyle gülümsedi.

Maggie'nin kahverengi entarisi yalın, eski püsküydü ve üstüne kırmızı siyah bir ekose giymişti. Yine de, yürüyüşünde öylesine gurur, öylesine kendine güven vardı ki, genç kadını fark etmemek için aptal olmak lazımdı.

Ve Braden'ın aptallık günleri sona ermişti.

"Maggie," dedi yanından geçerken.

"Tanrım," dedi Maggie, soluğu kesilerek elini göğsüne götürdü. "Beni korkudan öldürüp erkenden mezara yollamaya mı çalışıyorsun?"

"Hayır, beni gördüğünü sandım."

Maggie, Braden'a işkillenerek bakarken kehribarrengi gözleri şüpheyle bulutlanmıştı. "Seni, gölgelerin arasında iyi kişileri avlayan bazı zararlı yaratıklar gibi pusuya yatmış bir halde gördüm, değil mi? Ha! Hiç kuşkusuz benim için pusu kurdun, Braden MacAllister ve öyle değilmiş gibi numara yapma."

Braden onun bu anlayışlılığına güldü. Bunu nasıl yapıyordu? Adamın çevirdiği entrikaları nasıl olduğu gibi görebiliyordu?

Genç adam, o güne dek hiçbir kadının karşı koyamadığı gamzeli tebessümüyle gülümsedi. "Madem beni bu kadar iyi tanıyorsun, o zaman ne düşündüğümü söyle."

Maggie, gözlerini çok hafifçe kısıp ve cin gibi tekrar onun içini okudu. "Hiçbir fikrim yok ama eminim sırtüstü pozisyonda yatan bir kadındır."

Açıksözlülüğü Brendan'ı şaşırtmıştı. Ama sadece bir saniyeliğine. Fikrini bu kadar açıkça söyleyen bir kadın bulmak onu ferahlatmıştı.

"Sırtüstü değil," dedi sesini bir oktav alçaltıp. Sonra Maggie'nin saçlarındaki kır çiçeği kokusunu alacak kadar yakınına eğildi.

Uzandı ve Maggie'ye tepeden tırnağa ürpertiler yollamak için tasarlanmış bir sevecenlikle başparmağı ve işaretparmağıyla hafifçe kadının çenesini okşadı. Ve Maggie ona belli etmemek için elinden geleni yapmasına rağmen, kehribarrengi gözlerindeki perdelenmiş bakışlara bakılırsa genç adam bunun takdire şayan bir şekilde başarılı olduğunu söyleyebilirdi. "Kadınlarımın benimle bundan daha aktif olmasını tercih ederim."

Maggie'nin dudakları çok hafif davetkâr bir şekilde aralanırken bakışları kararttı.

Evet, genç kadına gereken şey iyi bir öpüşmeydi. Braden'ın öpücükleri, kadınları kendinden geçirir ve hatta doruğa ulaşmalarını sağlardı. Tek bir iyi öpücük. Ve sonra tüm bunlar sona erecekti. Kadınlar evlerine dönebilir ve Maggie...

Bu küçük aksilik konusunda planları vardı. Yıllar önceki ısırığını geri ödemenin de dahil olduğu planlar. Ancak şimdi o beyaz dişlerin tenine gömüldüğünü düşünmekten zevk alıyordu.

Maggie'nin nefesini tatmak için ağzını açarak daha yakına eğildi.

Tam öpüşmeyi kabulleneceğinden eminken, Maggie geri çekilip gözlerini kocaman açtı ve buz gibi bir bakışla Braden'ı yerine mıhladı.

"Peki kaç kadın böyle?" diye sordu damdan düşer gibi.

Braden gözlerini kırpıştırdı. Maggie'nin hızlı ters dönüşüyle duyuları sinyal verirken sorusunu pek anlayamamıştı. "Anlayamadım?"

"Bir seferde kaç kadının aktif olmasını tercih ediyorsun?" diye sordu Maggie. "Meg'in bana söylediğine göre, en son eve geldiğinde onu ve kız kardeşini aynı anda idare etmişsin."

Braden'a sarsak, yaşlı bir dadının bir çocuğa yaptığı gibi başını salladı. "Senin hiç utanman yok mu?"

Genç kadının gözlerindeki incinmeyi yanlış anlamak mümkün değildi. Braden gördükleri karşısında kaşlarını çattı. Maggie'nin duygularının kaynağını çözememişti. "Bunu sana neden anlatıyor ki?"

"Senin de ağabeylerine anlatmanla aynı sebepten bence. Bazı hiç kutsal olmayan nedenlerle, bu olaydan gurur duyuyor. O kadar gururlu ki, daha dün bu olayla böbürleniyordu."

Maggie eteklerini toplayıp genç adamın yanından geçmek için davrandı. "Şimdi kusuruma bakmazsan yapmam gereken işler var. Tabii bu işlerim arasında, senin gibilerle seks yapmak yok."

Bu sözler karşısında Braden'ın ağzı şoktan bir karış açık kaldı ve hatırladığından bu yana ona hep söylediği aynı sözleri tekrarladı: "Yüce azizler! Kadın, sen bu tarz konuşmayı nereden öğrendin? Anghus senin bu tarz konuşman hakkında kim bilir neler der?"

Maggie, elleriyle eteğinin kıvrımlarına sımsıkı yapışarak durdu ve tekrar ona doğru döndü. Gözlerinde korkunç bir keder belirmişti. Braden, genç kadının, kırpıştırıp zorla yutkunmasından önce gözlerinde bir an yaş gördü.

Maggie konuştuğunda sesi boğuk çıkıyordu. "İki ay önce bir MacDouglas kılıcının onu ebediyen susturmasından bu yana, hiçbir konuda söyleyeceği bir şey yok."

Beklenmedik haber Braden'ın kalbini dilim dilim etti ve acısı içine oturdu. Bir an için, duygudan neredeyse nefes alamadı.

"Anghus öldü mü?" diye sordu.

Maggie başını salladı, gözleri berraktı.

"Hayır," dedi Braden soluğu kesilerek, sesi kederini ele veriyordu. "Nasıl olabilir? Öyle bir savaşçı ve o kadar iyi bir insan nasıl ölebilir?"

Maggie'nin yanağından tek bir damla gözyaşı süzüldü. Dudaklarını yalayarak çabucak sildi. "Diğerlerinin öldüğü gibi. Hiç başlamaması gereken anlamsız bir kan davası yüzünden!"

Braden'ın yüreği ağırlaşmıştı, verilen haberi sindirmeye çalıştı.

Anghus on altı yaşlarındayken babalarının ölümünden sonra, Maggie ve kardeşleri için tek destek olmuştu. Kabilenin tüm üyeleri ellerinden geldiğince aileye yardım etmişti, ama hep gururlu olan Anghus teklifleri geri çe-

vermişti: *Bu benim ailem ve onlara ben bakacağım. Onlara göz kulak olup korumak benim sorumluluğum ve bu benim için zevk.*

Eski arkadaşı, Braden'ın tanıdığı gelmiş geçmiş en iyi savaşçılardan biriydi. Sayabileceğinden fazla kez birlikte eğitim almışlardı. Birçok defa birlikte içmişler ve zamparalık yapmışlardı.

Braden'ın hatırlayamayacağı kadar eski zamanlardan beri Anghus MacBlar onun için bir başka kardeş olmuştu.

"Nasıl?" diye sordu Braden.

Maggie titrek bir sesle konuştu. "Ian'ın arkasını kollarken düştü."

Braden hissettiği ıstırabı geçiştirmek için derin bir nefes aldı. Ian, Maggie'nin ikiz erkek kardeşiydi. Küçükken ikisi de felaket yaramazlardı.

Anghus'un, canını yakmak niyetiyle hızla Maggie'nin peşinden koşan Ian'ı yakalayıp omzuna atışını hatırladı.

Delikanlı, kardeşine saygı göstermeyi öğrenmezsen senin derini yüzerim. Anghus'un minik kardeşini tehdit ettiğini kaç kez duymuştu? Ve Anghus'un hem Maggie'yi hem de Ian'ı kollarına alıp ihtiyaç duydukları sevgiyi verdiğini kaç kez görmüştü?

Ben senin için her zaman burada olacağım küçük, tatlı Maggieciğim. Hiç kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim. Canım bu bedenden çıkmadıkça *seni güvende tutacağım.* Anghus'tan duyduğu tehditten daha fazla dile getirdiği diğer sözcükler bunlardı.

"Peki Kate'e ne oldu?" diye sordu Braden, Anghus'un karısını ve iki küçük çocuğunu düşünerek.

"Hayatını devam ettiriyor. Zar zor. Annesi bir süreliğine onlarla yaşaması için onu yanına aldı. Ve şimdi Ang-

Ian'a lanet etmek ile Tanrı'ya tüm bunların bir rüya olması için dua etmek arasında gidip geliyor."

Braden, Maggie'nin sesinde duyduğu acıyla başını iki yana salladı. Yüce Tanrım, Maggie çok acı çekiyor olmalıydı. Anghus onun tek gerçek koruyucusuydu, Maggie'nin her zaman dayandığı kişiydi.

Ona ne olacaktı şimdi?

Böyle bir üzüntünün ağırlığıyla çoğu kadın çökerdi. Bu durumda, çoğu erkek de öyle olurdu. Ve Braden, Maggie'nin nasıl idare ettiğini merak ediyordu. Kardeşinin hayatına mal olan bu kan davasını sona erdirmek için böyle bir planı tasarlayacak gücü nereden buluyordu?

Maggie'yi başka bir gözle gördü ve içi ona karşı derin bir saygıyla doldu. "Peki Ian?"

"Hayata devam ediyor, güç bela." Gözlerindeki üzüntü kayboldu ve yerini yanıp tutuşan bir öfke aldı. "Abimizin intikamını almak için yola çıkmak istiyor budala."

Braden bunu gayet iyi anlayabiliyordu. Arkadaşının hayatını alan MacDouglas yandaşlarından hangisi olursa olsun, onu öldürmek kadar hiçbir şey genç adama zevk vermeyecekti.

Ve o anda Maggie'nin neden böyle yaptığını anladı. "Demek her şeyin sebebi bu. Ian'ı korumak için buradasın."

"Ben hâlâ hayatta olan *tüm* erkekleri korumak için buradayım. Siz erkekler kendi aklınıza eseni yaparsanız, küçük çocuklar ve yaşlı erkeklerden başkası kalmayan MacNachtan'lar gibi son bulacağız."

Braden ona doğru uzandı. "Maggie—"

"Sakın dokunma bana," dedi Maggie, geri çekilip elin-

den uzaklaştı. "Abinin, başka bir birliği ölüme götürmesi için beni ikna etmene izin verecek değilim. Tüm bu öldürmelerden bıktım. Hayatta kalan dört kardeşim var ve yukarıdaki azizler adına, onları güvende tutacağım veya bu yolda öleceğim."

İşte bu Braden'ın tepesini attırdı. Maggie sanki bu Lochlan'ın hatasıymış gibi davranıyordu.

"Hatırlayacak olursan," dedi Braden, "bu kan davasını biz başlatmadık. MacDouglas'lar Ken Hollow'a bir baskın düzenledikleri zaman başladı. Katledilen kadınları ve çocukları hatırlamıyor musun?"

"Evet, tabii ki hatırlıyorum. Eğer hatırlarsan, o gece ölenlerden biri abim Aidan'dı. Böyle bir şeyi unutabilir miyim sanıyorsun?"

"Hayır, elbette unutamazsın."

Braden onu rahatlatmak için yüzünü ellerinin arasına aldı. Kısmen çekilmesini veya kaskatı kesilmesini bekliyordu. Bunun yerine Maggie, kehribarrengi gözleri irileşerek sadece ona baktı.

Braden o anda Maggie'nin içindeki kırılganlığı gördü. Belirsizlik. Ve onu bir şekilde yatıştırmak için yanıp tutuştu. Sadece fiziksel yakınlıkla değil. Hayır, içten dışa kendisini iyi hissettirmek istiyordu.

"Anghus ve Aidan için üzgünüm, Maggie, gerçekten."

Maggie elini genç adamın elinin üstüne koydu ve gözünde yaşlarla ona baktı. "O zaman bizi destekle ve doğru olanı yap, Braden. Bu düşmanlığın devam edemeyeceğini biliyorsun. Bunu sona erdirmek için bize yardım et."

Cesareti Braden'ı şaşırttı. Açıkgözlülük ve kararlılık, kadınları uzak tutma meselesini başarmasını sağlamıştı. Gerçekten çok akıllı bir kadındı.

"Söyle, bunu nasıl yaptın?" diye sordu Braden. "MacDouglas'ların kadın liderine kendi planlarını nasıl kabul ettirdin?"

Maggie'nin dudaklarının sağ köşesi aldatıcı yarı bir tebessümle yukarı kıvrılmıştı. "Gizlice topraklarına sızdım. Sadece tek başına bir kadın olduğum için, hiçbir adam beni durdurmayı düşünmedi. MacDouglas şatosuna ulaştığımda, hizmetçi numarası yaptım ve Leydi MacDouglas'ın özel odasına gidip onu bekledim. Söylediklerimi duyunca, bunu durdurmak için yardım etmeyi kabul etti."

Braden düşünceli düşünceli duraksadı, ama aklından geçenler hoşuna giden şeyler değildi. Maggie'nin hikâyesinde planlı bir ihanetin tüm unsurları vardı. "Peki kadının sana yalan söylemediğini nereden biliyorsun? Lochlan senin planın hakkında kafa patlatırken onlar şu anda üzerimize bir baskın düzenliyor olabilirler."

"Hayır," dedi Maggie. "Ben o kadına inanıyorum. O iyi bir leydi ve tek istediği, kocasının yola gelmesi. Barışı benim kadar o da istiyor."

Braden bunun bu kadar basit olmasını diledi. Ama Robby MacDouglas'ı vazgeçirmek için seks ve yiyecek olmadan geçecek birkaç günden daha fazlası gerekiyordu. Adam kan istiyordu.

Gerçekte, adamın gözünü korkutacak bir şey yoktu. "Ne yazık ki hiçbir zaman böyle bir şey olmayacak, tatlım."

Maggie kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

Braden elini yanağından çekti. Genç kadına düşmanlığın gerçeklerini anlatmanın zamanı gelmişti. Ama yine de, onun cesaretini kaybettiğini görmek istemiyordu. Mizacı

öyle hoşuna gitmişti ki, vazgeçtiğini görmekten neredeyse nefret ediyordu. Ama başka çaresi de yoktu.

Üstelik Lochlan'ın verdiği süre de iki gün sonra dolacaktı.

"Bu kan davasını neyin başlattığını biliyor musun?" diye sordu Braden.

"Sen kendin söyledin. MacDouglas, Ken Hollow'a baskın düzenledi."

Braden başını salladı. "Peki bunu neden yaptığını biliyor musun?"

Maggie başını iki yana salladı.

"MacRae'nin kızı Isobail'i hatırlıyor musun?"

Hafızasını kurcalarken Maggie'nin kaşları iyice çatıldı. "Abilerinin uğruna kavga ettiği kız mı?"

Hatırlatmasıyla Braden yüzünü buruşturdu. Eğer melek yüzü takınmış bir şeytan varsa, o da kılık değiştirmiş Isobail ingen Kaid'di. Tarif edilemeyecek kadar güzel olan kadın, dokunduğu her erkeğin hayatını mahvetmişti.

"Evet," dedi Braden, boğazındaki gerginlik geçmiş, içini yakan, peşini bırakmayan anıları atlatmıştı. "Isobail başlangıçta Robby MacDouglas'a söz vermişti, ama adama tahammülü yoktu ve babası onunla evlenmeye zorlayacak olursa canına kıymakla tehdit etmişti. Abim Kieran, babasının gazabından kurtarmak için onu buraya getirdi."

O günü hatırlayınca Braden'ın midesi düğümlenmişti. Isobail salona adım atmış, Ewan'a bir kez bakmış ve o anda onun Kieran'dan daha iyi bir koruyucu olacağına karar vermişti.

"Isobail, Ewan'la kaçmamış mıydı?" diye sordu Maggie.

"Evet, öyle yaptı," dedi Braden tok bir sesle.

Ewan ve Isobail gittikten sonraki gün, Kieran canına kıymıştı.

Daha altı ay geçmemişti ki, Ewan, Isobail'in zengin bir İngilizle birlikte olmak için kendisini gecenin bir yarısında terk ettiği haberiyle eve dönmüştü.

Kieran'a olanların haberi, Ewan'ı mahvetmişti.

O gün bu gündür, Braden'ın Isobail'le yolunun kesişmesinden ve acımasız ruhunu ait olduğu cehenneme göndermekten daha çok istediği bir şey yoktu.

Ama şimdi Isobail'in yaptıklarının üzerinde durma zamanı değildi. Artık onun yaptıklarının kalıcı hasarlarını düzeltmesi gerekiyordu.

Meseleyi ona aktarırken Maggie'nin tepkisine karşılık kendini hazırladı. "Ve işte MacDouglas'ın bize saldırmaya devam etme nedeni bu. Lochlan'ı cezalandırmak için Ewan'ı kendisine vermesini istiyor. MacDouglas, Isobail'i kendisinden aldığı için Ewan'ı öldürmeden rahat durmayacak. Halbuki piç kurusunun, kadının ona ömür boyu vereceğinden kesinlikle emin olduğum sefillikten kurtardığı için Ewan'a minnettar olması gerekirdi."

Braden'ın sözleriyle üzülmek yerine Maggie avunmuş görünüyordu. Acımasızca başını salladı. "Öyleyse bu konunun iplerini elime almam iyi olmuş, öyle değil mi? Aksi halde, hiçbir zaman sona ermeyecekti."

Braden inanamayarak ona baktı ve birden parmağını kulağına sokup temizleme dürtüsüyle mücadele etti. Herhalde doğru duymamıştı.

"Sona ermeyecek, Maggie. Neticede ya bir kabile ya da diğeri, kadınlarına saldıracak ve sürükleyerek evlerine geri götürecek. Planının asla yürümeyeceğini anlamıyor musun?"

Maggie inatçı bir ifadeyle çenesini kaldırdı. Kararlılığı gözlerinde parlıyordu. "Başarılı olmak zorunda. Eninde sonunda liderlerden biri mantıklı düşünüp aklını başına toplamak zorunda."

"Eninde sonunda liderlerden biri saldırmaya zorunlu."

"Annelerine, karılarına ve kızlarına saldırmaya cesaret edemezler."

"Peki ya Bridget?"

"O farklı."

Braden pişman olacağı bir şey söylememek için derin, sakinleştirici bir nefes aldı. Bu kadar akıllı bir kadın nasıl bu kadar aptalca davranabilirdi?

Maggie, saçmalığında ayak diremeye devam ederse bu iki gün uzun olacaktı. Braden onu kendi başının çaresine bakmaya bırakırsa hak ettiği cezayı bulacaktı. Gerçekte, Maggie ve Fergus'un birbirlerine meydan okumalarını ve savaşmalarını görmek hoşuna giderdi.

Ama bunu yapamazdı. Lochlan'ın gazabıyla tek başına yüzleşmesine daha fazla izin veremezdi.

"Öyleyse seni korumak için burada olmanı iyi olmuş," dedi sonunda, "çünkü senin mantıksızlığın yüzünden asılmaya mahkûmsunuz."

Maggie ona kuşkuyla baktı. "Burada koruyucuymuşsun gibi davranma. Buraya ne için geldiğini biliyorum. Kadınlar artık beni dinlemesinler ve eve geri dönsünler diye birimizden birini baştan çıkarmak için buradasın."

Braden vicdan azabını örtmek için gülümsedi. "Peki seni böyle düşündüren ne?"

"Çünkü senin ne kadar azgın bir fırlama olduğunu biliyorum."

"Benim kötü tarafımdan hep kuşku duydun, öyle değil mi, tatlım?"

Maggie ona bakarken gözlerinde garip bir bakış belirdi. Braden doğrusunu bilmese bu bakışın hayal kırıklığı olduğuna yemin edebilirdi.

"Bir zamanlar senden sadece çok iyi şeyler beklerdim." Sesindeki akıldan çıkmayacak nitelik Braden'ın yüreğine işledi. Ve Maggie sözlerini bitirdiğinde sanki genç adamın kalbine hançer saplanmıştı. "Ne yazık ki zaman geçtikçe sen kaba bir adam oldun."

"Ne demek istiyorsun?"

Maggie başını iki yana salladı. "Boş ver. Bizim koruyucumuz olma maskaralığına daha ne kadar devam etmeye niyetlisin, onu söyle."

Braden ona karşı dürüst olmaya karar verdi. Genç kadın direnecekse her şeyi tam olarak bilmeliydi. "Lochlan bana iki gün verdi. O zamana kadar sizi sığınağınızdan çıkarmak zorunda bırakamazsam, duvarları yıkacak ve adamları üzerinize salacak."

"Buna cesaret edemez!"

Braden ciddiyetle başını salladı. "Evet, eder. Onu soktuğun durumu anlaman lazım. Şu anda adamları onun yönetim becerisinden kuşku duymaya başlıyorlar. Eğer siz kadınları dize getiremezse sert önlemler almak zorunda kalacak."

Maggie bu sözlerle kalbinin sıkıştığını hissetti. Eğer dayatırlarsa ne yapacaktı? Adamların kendilerine zarar vermek istemediklerine güvenmişti ama her saldırıyla kararlılığı sarsılıyordu.

Belki de sadece kapıları açmalı ve eve gitmeliydi.

Bu kadarı yirmi iki yaşında bir kızın altından kalkması için çok fazlaydı. Hatta seksenlik bir kadının başa çıkması için de fazlaydı.

Elleriyle gözlerini ovuşturarak alternatif düşünmeye çalıştı. Bunu sona erdirecek bir yol.

Ne yapması gerekiyordu?

Sen iyi kalpli, iyi bir kızsın küçük, tatlı Maggieciğim, diye kafasının içinde Anghus'un sesini duydu. *Senin her zaman doğruyu yapacağına güvenebileceğini biliyorum.*

Keşke zorluklara karşı dayanabilecek gücü olsaydı. Mücadeleden, kadınların sürekli şikâyetlerinden ve kendi zihnindeki belirsizlikten yorulmuştu. Braden'a baktı.

Genç adamın samur saçlarına vuran güneş, kızılımsı gölgeler oluşturuyor ve gözleri kendisi daha altı bezli ve Braden çocukken yatıştıran aynı etkileyici sıcaklıkla ışıldıyordu. Şimdi bile Braden'ın gençlik kucaklamalarının kendisine verdiği iç huzurunu hatırlıyordu.

Keşke ona güvenebilseydi. Birisine güvenmek zorundaydı. Hatta bu güvenebileceği, aklında zamparalık olan rezil bir çapkın olsa bile!

"Söyle," dedi Maggie, "neden buradasın ve Lochlan'ın bize saldırı planlamasına yardım etmiyorsun?"

Braden'ın gözlerinde adlandıramadığı derin bir duygu yanıp tutuştu. "Eylemlerine misilleme olarak birisi seni öldürmesin diye buradayım."

Bu sözlerle Maggie'nin nutku tutuldu, hayatı boyunca bu sözleri duymayı beklemişti. Braden bunca zaman sonra kendisine karşı gerçekten bir şeyler hissediyor olabilir miydi?

Maggie bunu ummaya cesaret edebilir miydi acaba?

"Peki bunu neden yapıyorsun?" diye sordu.

"Sen her zaman Anghus'un gururuydun. Sana bir şey olmasına izin verirsem kendime katlanamam. Anghus'a en azından bunu borçluyum."

Braden'ın sözleri, mümkün olacağını düşündüğünden çok daha derin bir şekilde genç kadının içine işledi.

Ne bekliyordun, ilan-ı aşk mı? Sen bundan daha iyisini biliyorsun, Maggie. Sen onun başını döndürmek için fazla yalın ve basitsin.

Kalbi, Braden tarafından bir kez daha kırılmıştı. Maggie başını salladı.

İki gün. Bir şeyler düşünmesi için iki günü kalmıştı.

Ve düşünecekti.

Bir şekilde.

Yoksa bunun bedelini epey ağır ödeyeceksin, kızım.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Braden'ın koluna hafifçe vurarak. "İki gün içinde bir koruyucuya ihtiyacım olacağından eminim."

"Yani bunu Lochlan'ın verdiği mühletin sonuna kadar devam ettirecek misin?"

Maggie, bir alternatif düşünebilmeyi dileyerek başıyla onayladı. Ama aklına hiçbir şey gelmiyordu. Ne kadar zor olursa olsun bunu tamamlamak zorundaydı.

"Başka çarem yok. Kapıları açıp herkesi bırakırsam, hayatımın geri kalanında alay konusu olurum. Bakın, işte kendini kadınları yönetebilecek büyük reis zanneden çılgın Maggie ingen Blar geçiyor. Tamam, onları yönetti. Gecenin orta yerinde MacDouglas ve adamlarının katledebileceği ve tecavüz edebileceği evlerine dönmek için."

Braden ona doğru uzandı. "Maggie—"

"Hayır, Braden," dedi ondan uzaklaşarak. "İkimizin de amacı aynı —abilerimizin hayatlarını kurtarmak."

Kalbindeki karmaşayı görmesine izin vererek Braden'a baktı. "Ama bana şunu söyle. Sana ve Lochlan'a boyun eğersem ve kadınları eve götürürsem bir sonraki savaşta ölenin sen veya Ewan olmayacağını kim söyleyebilir? O zaman Lochlan kendini hâlâ muzaffer hisseder mi? Veya sen, eğer o veya Ewan öldürülürse? Kardeşlerinizin mezarı başında durduğunuzda sizin o kıymetli erkekliğiniz nerede olacak?"

Braden daha onu durduramadan, Maggie genç adamı avlunun orta yerinde, kafa yorması gereken sözleriyle bıraktı.

Braden onun yemekhaneye girişini izledi.

Kız haklı değilse... lanet olsun! Bir kardeş kaybetmenin acısını zaten biliyordu ve istediği son şey bir diğerini gömmekti.

Bu çılgınlığın mutlaka başka bir çözümü olmalıydı. Hem Lochlan'ın hem de Maggie'nin yiğitliğine leke sürdürmeyecek bir şey.

Braden dişlerini sıkarak arka kapıdan süzülüp şatoya geri dönmek için avluyu geçti. Gidip Lochlan'la konuşacaktı. Kuşkusuz abisi, Maggie'den daha mantıklı davranacaktı.

Başka hiçbir şey olmasa bile Lochlan'ı bir teslimiyete zorlayacaktı.

Ne de olsa o Braden MacAllister'dı, ailenin benzersiz, kutsanmış arabulucusuydu. Tüm yaşamı boyunca dik kafalı abileriyle uğraşmıştı. Madem grubun arasında barışı koruyabilmişti, o zaman kuşkusuz bu küçük münakaşayı da halledebilirdi.

Yani isteyen kişiler arasında barışı sağlamak ne kadar zor olabilir ki?

Peki ya Kieran?

Anıyla boğazı tıkandı. Ne Kieran ne de Ewan, Isobail'in sebep olduğu kavgayı istemişti. Hatta kadın ültimatom vermeden önce barışçıl bir şekilde aralarında çözmeye çalışmışlardı.

Braden gözlerini kapatarak yalnız görüntüyü, kardeşinin denize atladığı kayalıkların yukarısındaki tepede duran, Kieran'ın saplanmış aile kılıcına geçirilmiş yeşil ve siyah ekosenin görüntüsünü yok etmeye çalıştı.

Kardeşlerinin kavgasını önlemek için çok uğraşmıştı. Hayatında çok seveceği başka bir kadın daha olacağını Kieran'a anlatmaya çalışmıştı.

Sen hiçbir şey bilmiyorsun, Braden. Sadece kalpler sevmeye son vermiyor ve bir erkek ihtiyaç duyduğu bir kadını bulduğunda *onu kaybetmemek* için her şeyi yapar. Her şeyi!

Evet, bu birden fazla kez ilk elden gördüğü bir gerçekti. Aşk bir erkeği zayıf düşürüyordu. Affedilemez şeyler yaptırıyordu ve Kieran olayında, adamın canına mal olmuştu.

İşte bu yüzden Braden bir kadını sevmek için kendisine asla izin vermeyecekti. Hiçbir zaman o kadar aptal olmayacaktı.

Asla.

Hayatı kendisine aitti ve hiçbir kadının kendi hayatını kontrol etmesine müsaade etmeyecekti.

Ayrıca, tasasız yaşamından memnundu ve değişmesi konusunda hiçbir arzusu yoktu.

Halihazırda tek istediği değişim, iki inatçı aptalın arasındaki çıkmaz durumdu.

Kadınları ertesi gün bir şekilde ailelerine geri götürecekti. O zaman Lochlan adamlarını kontrol altına alacaktı ve Maggie...

Eh, onun için farklı bir planı vardı. Başlamak için sabırsızlandığı bir plan.

Bölüm 5

Yorgun ve sinirli olan Lochlan, kapıyı itip iç kalesine girdiğinde boş salonunda sakince oturup günün olayları üzerinde kara kara düşünmeyi umuyordu.

Ağır kapı gıcırdayarak açıldığında bulduğu şey, sanki tüm sefilliklerinin sebebi Lochlan'mış gibi kendisine kötü kötü bakan kırk düşman adam oldu.

"Bu iyiye işaret değil," diye kimsenin duyamayacağı bir şekilde mırıldandı ve kaşlarını çatarak durdu. Ömründe hiç bundan daha hırçın görünümlü bir grup görmemişti. Lochlan'a, baltalı çiftçiyle karşılaşmaya hazırlanan bir kaz sürüsünü hatırlatıyorlardı. Görüntüdeki tek problem, Lochlan'ın baltası yoktu.

Ne de kendisini korumak için başka bir şey.

Ve bu kazlar huzursuzluktan yerlerinde duramıyorlardı. Lochlan'ın etrafına üşüştüler, yüksek sesleri, hepsi birden bağırınca taş duvarlarda çınlıyordu.

Lochlan onları susturmak için elini kaldırdı ama adamların sesleri daha da yükseldi.

Fergus öne çıkıp diğerlerini susturmak için bağırdı. Adamlar Lochlan'ı şaşırtarak susmaya razı oldular ve o zaman Lochlan kızgın kazların liderini öğrenmiş oldu.

"Tüm bunlar ne demek oluyor?" diye sordu Lochlan. "Hepiniz burada ne yapıyorsunuz?"

"Biz cevap almaya geldik," dedi Fergus mırıldanan seslerin üzerinden. "Senin ve kardeşinin kadınlarla nasıl sıkı fıkı olduğunuzu gördüm ve şimdi senin ve süslü kardeşlerinin kadınları kendinize saklamak istediğinizi düşünüyorum."

Lochlan inanamayarak soluğunu tuttu. "Ciddi olamazsın."

"Başka ne düşünebiliriz ki?" diye homurdandı Davis.

Otuz yaşında, paspas gibi kalın esmer saçlı ve ince yapılı Davis normalde kabilenin en güvenilir adamlarından biriydi. Ama yüzündeki öfkeli ifadeden, Lochlan kendi yokluğunda onun fesatla oldukça kışkırtılmış olduğunu söyleyebilirdi.

"Buradaki herkes Braden MacAllister'ın asla yalnız uyumadığını biliyor," diye devam etti Davis, "ve şimdi sen onu kilisede bizim kadınlarımızla birlikte kapalı bıraktın. Muhtemelen biz konuşurken bile karanlık bir köşede kadınlarımızdan biriyle sarmaş dolaş olmuştur. Ve birlikte olduğu benim karımsa, Tanrı ikinizin de yardımcısı olsun."

Davis çirkin bir bakışla Lochlan'ı süzdü. "Onu orada bırakmaya karar verdiğinde aklın neredeydi? Bence kendimize yeni bir kabile lideri bulma zamanı geldi! Sağduyulu birisini."

"Evet!" diye hep bir ağızdan diğerleri bağırdı.

Lochlan kanının kaynamaya başladığını hissedebiliyordu. Evet, konu kadın olduğunda Braden'ın biraz taşkın davrandığını kabul ediyordu, ama rezil kardeşi bile edep çizgisini nerede çizmesi gerektiğini bilirdi.

Çoğu zaman.

Braden'ı kınamak Fergus'un veya Davis'in haddi değildi. Bunu yapmak Lochlan'a düşerdi.

"Braden'ı kadınları dışarı çıkarması için orada bıraktım," diye açıkladı Lochlan.

Adamların hemen hemen yarısı tiksintiyle homurdandı.

Dermot öne çıktı. Lochlan'dan sadece bir santim kısa adamın gri gözleri öfkeyle yanıp tutuşuyordu. "On yılımın büyük bir kısmını, kızlarımı senin azgın kardeşlerinden korumakla geçirdim ve şimdi onun tam şu anda orada yatağını ısıtmaları için birini ya da daha fazlasını seçmek üzere sıraya sokmamış olduğuna inanmamı mı istiyorsun? İlk etapta onu oraya yollamak hangi çetrefil beyinlinin kararı?"

Lochlan dilinin ucuna kadar gelen "Benim" sözcüğünü tuttu. Durumu olduğundan daha kötü hale getirmeye gerek yoktu. Adamlarından hiçbiri laf dinlemeye hazır değildi.

Sessizce kardeşinin azgın hormonlarına ve güzel görünümüne sövdü. Hep karşı cins tarafından peşinde koşulan biri yerine, siğilli ve gudubet bir kardeşi olsaydı daha iyi olurdu.

Adamlar ona tekrar bağırmaya başladılar.

Lochlan onları susturmak için elini kaldırdı.

Korkularını giderme arayışıyla, Braden'ın planını elin-

den geldiğince açıklamaya çalıştı ve dinlemeleri için dua etti.

"Braden kiliseden içeri Maggie'yi çıkarmak için girdi. Braden'ın peşinde olduğu tek kadın Maggie; geri kalan emniyette."

Acı, gaddar bir kahkaha patladı.

"Sen bizi aptal mı zannediyorsun?" diye sordu Davis. "*Hiçbiriniz* en iyi olduğu zaman bile Maggie'yi almayız. Peki kardeşin neden kilisedeki en güzel kadın yerine onun peşinde olsun?"

Bu katı sözlerle salona aniden yankılanan bir sessizlik çöktü.

Yavaş yavaş tüm gözler, diğerleriyle birlikte gelen Maggie'nin dört kardeşine döndü. Stephen, Ian, Duncan ve Jamie odada duran her adamı öldürmeye hazır gibilerdi.

"Bununla ne demek istedin, Davis MacDowd?" diye sordu Jamie alçak, ölümcül bir ses tonuyla.

Davis, kardeşlerinin savunmasında birleşmiş ötkeli dört kardeşe bakarken kekeledi. "Pek bir şey demek istemedim. Sadece... buradaki hiçbir erkeğin ona kur yapmadığını siz de biliyorsunuz."

Etraflarındaki adamlara bakarken sözleri sadece kardeşlerin yüzlerinin daha da kızarmasına, vücutlarının daha da gerilmesine yol açtı.

"Peki kız kardeşimin nesi var?" Duncan meydan okumayı devam ettirdi.

"Öncelikle, pek de bakılacak bir yanı yok," dedi Fergus. "Ve ikincisi, aklı yerinde değil. Bak, kadınlarla nereye gitti ve ne yaptı! Karımı görmeye gittiğimde bana saldırması da cabası."

Sözler salonda tam bir kaosa neden olurken dört kardeş öfkeyle homurdanıp kabile üyelerine saldırdılar.

Lochlan mücadeleye katılarak adamlarını sakinleştirmeye çalıştı. Salonda küfürler ve bağrışların yanı sıra vücutlara inen yumrukların ve kırılan mobilyaların sesleri çınlıyordu.

Lochlan hayatında hiç böyle arbede görmemişti.

Odayı aşıp şöminenin üzerindeki kılıcını alma dürtüsü çok güçlüydü ama birinden birine gerçekten zarar vermeyi istemiyor, ancak biraz dizginlemek istiyordu.

Lochlan kardeşleri arbededen çekmeye çalışırken bir anda beş adam üstüne çullandı. Daha kendini adamların etli ellerinden kurtaramadan, Lochlan'ı yakaladılar ve şöminenin önündeki bir koltuğa sertçe indirdiler.

"Ne yapıyorsunuz?" diye sordu Lochlan, üç adam onu yerinde tutmaya çalışırken iki adam ipleri yakaladı.

Cevap belliydi.

Birkaç dakika sonra, Maggie'nin dört kardeşi de onun yanına oturtuldu ve beşi de kasaplık koyunlar gibi iplerle bağlandı.

Lochlan hepsine küfrederek kendisini sandalyeye bağlayan iplerle mücadele ediyordu. Eğer bunlardan kurtulacak olursa, yaptıklarının bedelini ağır ödeyeceklerdi.

Fergus ve diğerleri kötü kötü gülerek onlara tepeden baktılar. "Artık kendimize, başa çıkacak bir lider bulma zamanı—"

"Şeytanın kıllı ayakları adına, bu da ne?"

Şiddetli kükremeyle Fergus'un beti benzi attı.

Braden'ın görünmesiyle Lochlan'ın içi rahatladı ve sakinleşip derin bir nefes aldı.

Ama rahatlaması kısa sürdü.

Kalabalık intikam duygusuyla Braden'a döndü. Öfkeli sesleri yeniden sağır edici bir tona ulaşmıştı.

Ta ki yüksek sesle bir ıslık duyulana kadar.

Adamlar sakinleştiler ve geriye çekilerek Braden'a, Lochlan ve Maggie'nin kardeşlerinin yanına ulaşması için yol açtılar.

Yüzünden öfke akan Braden öne çıkarak kalabalığı süzdü. "Abimin, yani sizin reisinizin neden sandalyeye bağlı olduğunu birisi bana açıklayabilir mi?"

Adamlara bir mahcubiyet dalgası yayıldı. Fergus hariç. O öne çıkarak Braden'ın karşısında durdu. "Kadınlarla olan bu meselenin düzeltilmesini istiyoruz."

"Bunu başarmanın en iyi yolunun Lochlan'ı sandalyeye bağlamak olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

Lochlan gülümsedi. Braden'ın burada olmasıyla, durumun gülünçlüğünü görmek için kendine izin vermişti.

Fergus utanmış görünüyordu.

Braden başını iki yana sallayarak Lochlan'ın sandalyesine doğru ilerledi. Ama iriyarı, çam yarması gibi olan Enos kalabalıktan öne çıkarak ona engel oldu. "Karım evimde çocuklara bakmak, yatağımı ısıtmak ve bana yemeğe değer bir şeyler pişirmek için geri dönünceye kadar abin hiçbir yere gitmiyor."

"Evet," diye bağırdı Fergus. "Reisi öldüreceğiz ve kadınlarımızı geri alacağız!"

Adamlar çabucak Fergus'un bağırtısını tekrarlamaya başladılar. "Reisi öldür, reisi öldür."

Lochlan soluğunu tuttu, saplantılı kalabalığın yapacaklarından korkuyordu. Lanet olsun, hazır fırsatı varken kılıcını kapmalıydı.

"Oha!" diye bağırdı Braden, adamların sesini bastırarak onları bir kez daha susturdu. "Siz aklınızı mı yitirdiniz? Sözünü ettiğiniz sizin reisiniz. Yolundan gitmeye hepinizin yemin ettiği, sizin hayatlarınızı koruyacak olan adam."

"O bizim ve kadınlarımızın arasında duruyor!"

Braden derin bir nefes alarak öfkeli adamlar topluluğuna baktı. Durum hızla çığırından çıkmaya başlamıştı. Ve kısa sürede buna son vermezse adamların neler yapabileceklerini tahmin etmek mümkün değildi.

Azize Meryem Ana, Maggie ne başlatmıştı böyle?

"Şimdi bir an için makul olalım baylar," diye tekrar denedi Braden. "Lochlan'ı öldürmek kadınlarınızı geri getirmeyecek. Onlar birbirlerine yemin etmişler ve bu yeminin onun hayatıyla hiç alakası yok."

"İyi öyleyse," dedi Fergus. "Onu öldüreceğiz, Ewan'ı MacDouglas'a yollayacağız ve hafta sonuna kadar kadınlarımız evde olacaklar."

"Evet!"

"Evet, lanet olsun!" diye kükredi Braden. "Siz benim kardeşlerimi öldüreceksiniz ve ben de sizin icabınıza bakacağım."

Fergus homurdanarak Braden'ın vücuduna soğuk bir şekilde baktı. "Bu bir tehdit mi? Sen hepimize karşı bir kişisin."

Braden soğuk bakışlarından biriyle karşılık verdi. "Evet. Ben İngiltere'deki topraklarıma güzelce yerleşmiş bulunan askeri birliklerin garnizonuyla tek başına bir adamım. Eğitimli şövalyeler ve askerler benim emrimle harekete geçmeye hazır. Siz Lochlan'ın tek bir saç teline dokunduğunuzda her birinizi mezarınızda göreceğime söz verebilirim."

Bu, adamları durdurdu. Sonunda, Braden inatçılıklarını aşacak bir şey bulmuştu.

"Biliyorsun ki Fergus," dedi Davis, "Braden'ın MacAllister sadakatini İngiltere'ye bağlayan toprakları var ve eğer ona saldırırsak İngiltere Kralı bunu iyi karşılamayabilir, özellikle de şimdi MacAllister'lar Kral Henry'yle barış koşullarındayken."

"Peki ne istiyorsunuz o zaman?" diye sordu Fergus ona ve diğerlerine. "Reisin gitmesine izin verip sadece beklemek mi? Beklemekten gına geldi. Çocukların anneleri için feryat ediyorlar."

"Bu konuda haklı," dedi Enos. "Çocuklarının ağladığını kendim duydum."

"Bakın," diye araya girdi Braden. "Maggie'yle bir ateşkes yapmaya çalışıyorum."

Enos yere tükürdü. "Ben o cadıyı yakalım diyorum."

"Evet," diye hep bir ağızdan bağırdılar. "Cadıyı yakalım. Cadıyı yakalım."

"Cadıyı ve çirkin ayakkabılarını da yakalım!" diye bağırdı Enos.

Braden ona kaşlarını çattı.

"Eh, ayakkabıları çirkin," dedi Enos savurgasına.

"Kesin şunu!" diye bağırdı Braden. "Önce abimi öldürmek istiyorsunuz, şimdi de Maggie'nin peşindesiniz. Ve ayakkabılarının. Bu meseleyi kan dökmeden çözüme ulaştıracak bir şey yok mu?"

Alımaklar düşünmek için gerçekten duraksadılar. Ve Braden yüzlerinden buna ne kadar çaba harcadıklarını görebiliyordu.

"Ölümsüz azizlere yemin ederim ki," diye mırıldandı

Braden bıyık altından, "yaptığım son şey bile olsa, hepimize tüm bunları yaptığı için gidip Maggie'yi getireceğim."

Şimdi ne yapması gerekiyordu? Buraya tüm kabileyle değil, Lochlan'la anlaşma yapmaya gelmişti.

"Pekâlâ," dedi sonunda Fergus. "Ne yapmamız gerektiğini düşünüyorsun?"

Braden'ın kesinlikle hiçbir fikri yoktu ama adamlardan biri kılıcını hâlâ Lochlan'ın boğazına fazla yakın tuttuğu için, bunu dile getirmenin zamanı olduğunu sanmıyordu.

"Geri gidip Maggie'yle konuşacağım." Ki bu bir duvarla konuşmak gibi olacaktı. Ya da bu adamlarla.

Ve tabii ki ona ne diyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu, çünkü bu konuda nerede durduğunu zaten biliyordu.

Braden hüsranla dişlerini gıcırdattı. Bu işi nasıl halledecekti?

Ve bu noktada, şatoyla kilise arasında gidip gelmekten yorulmuştu. Bu kadarı da fazlaydı.

Bezgin bezgin içini çekerek adamların arasından geçti.

"Sakın kız kardeşimizle seks yapmaya kalkma!" diye hırladı Duncan. "Yoksa karşında bizi bulursun, Braden MacAllister!"

Braden yürüyüşünün orta yerinde durdu, kendi etrafında döndü ve Maggie'nin kardeşlerine garip garip baktı. "Rica ediyorum, bir seferde bir ölüm tehdidini halletsem olur mu?"

Duncan dudaklarını büzerek kendisini zapt eden ipleri zorladı. Ama neyse ki oğlan dilini tuttu.

Braden durup şöminenin yanındaki beş adama baktı. Çekip giderek onları böyle bağlı bırakamazdı.

Dönüp Fergus'a baktı. "Onları bırak gitsinler ve ben—"

"Öyle bir şey yapmayacağız," diye yanıtladı Fergus la-

fını keserek. "Gidip gerçekten o cadıyla konuşacağını ve onları dışarı çıkaracağını nereden bileceğiz?"

"Bunun için size söz verdim."

Fergus homurdandı. "Eğer bu bir kadınla alakalı olmasaydı kabul edebilirdim. Ama bu durumda, sen arkanda kadınlarla birlikte dönünceye kadar abini olduğu yerde bağlı tutacağız."

Peki bu düşünce neden Braden'ı en azından biraz teselli etmiyordu?

"Maggie reddederse?" diye sordu Braden.

Fergus kollarını göğsünde kavuşturdu. "Onu ikna etmek için sana dört gün vereceğiz. Eğer bu süre içinde kadınlar evlerimize dönmemiş olurlarsa..." Yavaşlayarak sustu.

Fergus etrafına bakınarak kendisini izleyen adamları süzdü. "Eh, şu İngiliz ordusuna ulaşman gerekecek sanırım. Düşünüyorum da, seni burada öldürürsek o zaman gelemezler ve onlara komuta edecek kimse olmaz."

Mantığındaki bu küçük kusuru Braden hiç düşünmemişti. Ve bu esnada kahrolası Fergus aklını toparlayıp nihayet kullanmıştı.

"Dört gün mü?" diye tekrarladı Braden.

"Evet. Dört gün."

Lochlan'ın verdiği süreden fazlaydı. Kısa bir süre, Braden iki gün daha kazanmakla ne yapabileceğini düşündü. Şansı yaver giderse bu karmaşadan çıkmak için gerçekten bir şeyler düşünebileceği zamanı kazanabilirdi.

"Tamam," dedi Braden. "Kadınları dört günde çıkaracağım."

Elbette yaparsın. Bununla uğraşırken neden su üstünde yürü-

yebileceğine söz vermiyorsun ki? Ya da balıkları ekmek somununa dönüştüreceğine?

Sus, bilinçaltım, sen karışmadan da endişelenecek yeterince meselem var.

Ve Braden gerçekten endişeliydi. Çünkü şu anda Lochlan'ın, Ewan'ın ve Maggie'nin hayatları tamamen kendisine bağlıydı. Ve hayatında ilk kez, durumla başa çıkabilme becerisinden kuşku duymaya başlıyordu.

***

"Hepsi bu kadar!" diye terslendi Pegeen, yemek masasından kalkıp kapıya yöneldi. "Bundan bıktım. Ben eve gidiyorum ve bu sefer hiç kimse beni durduramayacak."

Maggie yanından geçen Pegeen'i kolundan yakaladı ve kadını yanında tuttu. "Durup dururken bu da nereden çıktı?"

Pegeen eliyle arkada yemek için oturduğu masayı ve yanında oturan yaşlı kadını işaret etti. "Yaşlı Edna'dan bıktım. Yemek yerken dişlerini tıkırdatmaktan başka bir şey yapmıyor. Bıktım bundan. İğrenç bir şey."

"Ben de çocuklarımı görememekten bıktım," diye lafa karıştı Merry sol köşedeki koltuğundan. "Oğullarımı çok uzun zamandır görmedim, benimle ilgili her şeyi unutacaklarından korkuyorum. Öğrendiğime göre, Davis giysilerini ya da yüzlerini yıkamıyor. Ve bahse girerim, evim domuz ahırından daha pistir."

Geri kalan kadınlar sızlanmalara ve şikâyetlere devam ettiler. Gürültülü mızmızlanmaları duvarlardan sekiyor ve Maggie'nin kulaklarında çınlıyordu.

Birdenbire büyük yemekhane üstüne üstüne geliyor

gibi geldi, parlak renkli duvarlar ilk oturduğuna göre çok daha küçük görünüyordu.

Maggie aniden ellerini kulaklarına kapama ve bağırma dürtüsü hissetti.

Bak sen, Aisleen bile şikâyet etmeye başlamıştı. Ve şimdiye dek Aisleen, Maggie'nin en sadık destekçisi olmuştu.

"Zavallı Lochlan muhtemelen şatoda başa çıkmak için ne yapacağını bilemeden öylece kalmıştır," dedi Aisleen. "Yemek yapmak gibi şeyler için hiçbir zaman endişelenmesi gerekmedi. O bizim reisimiz ve bu şekilde canını sıkmamak gerekir."

"Susun!" diye bağırdı Maggie.

Maggie'yi şaşırtarak sessizleştiler ve sanki aklını kaybetmiş gibi ona baktılar. Ve o anda, Maggie de aynı şeyi merak etti. Bu planın yürüyüp yürümeyeceğini durmadan düşünmekten kesinlikle çılgına dönmüş olmalıydı.

"Şimdi, Aisleen," dedi Lochlan'ın annesine. "Reisimizin gayet iyi olduğuna eminim. O hepimizin hayatından sorumlu yetişkin bir adam. Sanırım tüm erkekler gibi o da basit bir kâse yulaf lapasını nasıl yapacağını öğrenmiştir."

Aisleen pek ikna olmuş görünmüyordu, ama çenesini göğsüne kıstırarak yerine oturdu.

Maggie derin bir nefes alıp diğer kadınları süzdü. "Geri kalanlarınıza gelince, utanmalısınız. Günde kaç kez bunu konuşacağız? Hepimiz kabul ettik sanıyordum."

"Kabul ettik," dedi Merry aksi aksi, kızarmış tavuğundan biraz yiyerek. "Ama sen bize erkeklerin bizsiz bir haftadan fazla dayanamayacaklarını söyledin. Eh, bir haftadan çok daha uzun sürdü ve görünürde bir sonuç yok."

"Evet! Erkeklerimizin bize ihtiyacı var," diye bağırdılar hep bir ağızdan.

"Benim erkeğime ihtiyacım var!"

Gruptan kahkahalar yükseldi.

Maggie son sözlerle kaşlarını kaldırdı, sesi ayırt edememişti.

Anın ciddiyetindeki mola için minnet duyarak içini çekti. "Hepinizin yorulduğunu biliyorum. Ben de öyle."

"O zaman bırak da eve gidelim," diye yalvardı Pegeen.

Maggie ayağa kalktı. "Eve dönmeyi, ölmek üzere savaşmaya giderlerken kocalarınızın ve oğullarınızın eline kılıçlarını vermeyi gerçekten istiyor musunuz?"

Kadınlar sessizliğe büründüler.

Maggie başını salladı. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Ama Maggie," dedi Edna. "Ya buna son vermeyi reddederlerse? Daha ne kadar beklemeniz gerekecek? Bakmam gereken bir bahçem ve kış için muhafaza etmem gereken çileklerim var. Yakında burada tam bir aydır beklemiş olacağız, oysa işlerimiz ve ailelerimiz ihmal edilmiş olacak. Hangi noktada teslim olacağız?"

"Evet!" diye yine lafa karıştı Merry. "Hepimiz erkeklerin ne kadar inatçı olduğunu biliyoruz. Hatalı olduklarını kabul edeceklerine er ya da geç kiliseyi ateşe vereceklerdir."

"Peki ya peşimize düşerlerse?" diye başka bir kadın sordu. "Bunun için bizi cezalandırmadan önce ne kadar bekleyecekler?"

Kadın kendi kaygılarını ve sorularını dile getirirken Maggie hüsranla gözlerini kapadı. Kesinlikle cevaplarını bilmediği sorular.

Tüm bunları başlattığı zaman, kadınları kendi tarafında tutmak için gerekecek günlük çatışmaları hiç tahmin etmemişti.

Onun gördüğünü nasıl göremiyorlardı?

"Çok uzamadan bitecektir," diye güvence verdi Maggie. Braden'ın son tarihini hatırlayınca midesi kasılmıştı. Tanrı yardımcısı olsun, çünkü diğer kadınların nispeten zarar görmeden eve gideceklerine emindi. ama bu konuda erkeklerin kendisine ne yapacağını tahmin etmek mümkün değildi.

"Ne zaman?" diye sordu Edna.

"Yakında. Sizlerden sadece bana birkaç gün daha güvenmenizi istiyorum."

Edna delici bakışlarla, "Benim sabrım taşıyor," dedi.

Maggie bunu kabul edebilirdi, çünkü kendi sabrı da o kadar azalmıştı ki, yakında taşmak üzereydi. "Neler yapabileceğimi görmek için bana birkaç gün daha verin."

"Pekâlâ," dedi Pegeen, Edna'nın yanındaki yerine geri döndü. "Ama bundan fazlasını isteme. Benim ilgilenecek bir evim var."

Maggie başını salladı, yüreği ağırlaşmıştı. Azizler yardımcısı olsun, bunu nasıl sonuçlandıracağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Yardıma ihtiyacı vardı.

Zihnini kurcaladı ama aklına sadece tek bir olasılık geliyordu.

Bunu itiraf etmekten ne kadar nefret ederse etsin, Braden'a ihtiyacı vardı. Olası bir çözüm bulabileceğini bildiği tek kişi oydu. Müzakere yapmak için doğmuş birisi varsa o da Braden'dı.

Ama buna o kadar içi elvermiyordu ki, gidip şeytanın kendinden bir yanıt dilenebilirdi. Şimdi bile Braden'ın kendini beğenmiş yürüyüşünü görebiliyordu. Kibrim

Braden kendini hata yapmaz kabul ediyordu ve şimdi Maggie onun egosuna hitap etmek zorundaydı.

Yine de, başka seçeneği yoktu. Kardeşlerinin ve diğer kabile üyelerinin hayatı kendisine bağlıydı.

Kararlılıkla dikleşerek rezil çapkını bulmaya gitti.

Bölüm 6

Braden, olup bitenleri ve geriye yapacak ne kaldığını düşünerek kiliseye giden kullanıla kullanıla aşınmış yoldan yürüdü. Akşam güneşi henüz batmaya başlamıştı ve eğer bu kadar sinirlenmiş olmasa huzurlu, serin bir akşam olacaktı. İstekli bir kız bulup gecenin sessiz saatlerini onunla geçirmeye çok uygun türden bir akşamdı.

Ama bu gece kollarının arasında istekli bir kız olmayacak, kulağında tatlı, nefis iç çekişlerle nefes almayacaktı.

Bu gece Maggie'yle uğraşmak zorundaydı, daha da kötüsü, Maggie'nin inadıyla. Genç kadına yeniden sorduğunda cevabının ne olacağından pek kuşkusu yoktu ama bir kez daha kadınları Fergus'a ve grubuna teslim edip etmeyeceğini soracaktı.

Bu, güneşten doğmamasını istemek kadar anlamsız olacaktı. Ya da etrafındaki duvarların nefes almasını istemek kadar.

Branden, dişlerini sıkarak kafalarını birbirine tokuşturma isteği duymaya başladı. Bu gerilimin sonu hiç gelmeyecek miydi?

Neden kendisinden başka hiç kimse makul olamıyordu?

Hem zaten Fergus, Lochlan'ı ele geçirmeye karar verdiğinde ne düşünmüştü?

Braden küçük şapele girdiğinde iki kardeşini orada buldu, kanının kaynadığını hissedebildiğine yemin edebilirdi. Her bir siniri gerilmişti, şapelin kapısını çarpmamak ve menteşeleri zangırdatmamak için tüm gücünü kullanmak zorunda kaldı.

İsa'nın doğumunu ve ölümünü gösteren iki büyük vitraylı pencereden odaya batan güneşin huzmeleri süzülüyordu. Kilisenin arka tarafına doğru giderken taş zemin sayısız renkle alacalanmıştı.

Kardeşlerinin çalıştığı yerde, nefin sol tarafında mumlar için demirden bir stant vardı. Sin merdiveni tutarken Ewan son basamakta durmuş, tavanı onarıyordu. Braden onlara doğru ilerledi, sonra *harika* haberlerin son kısmını çabucak anlatıverdi.

"Sen ciddi misin?" diye sordu Sin, Braden hikâyesini bitirir bitirmez.

Ewan merdivenden indi. "Lochlan'ı tutsak aldılar derken ne demek istiyorsun?"

"Beni duydun," dedi Braden. "Fergus buradan gider gitmez evleri dolaşıp adamları toplamış ve kışkırtmış. Lochlan şatoya döndüğünde onu yakadılar."

"Piçler!" diye kükredi Ewan. "Bana bir kılıç ver ve ben—"

"Ne?" diye sordu Sin onun lafını keserek. "Her tarafta kan mı? Senin ortalama bir adamdan oldukça iriyarı olduğunun farkındayım ama yine de kaç kişinin karşısında sadece üç kişiyiz?"

"Konuşurken bile salonda kırk kişi vardı."

Sin başını iki yana salladı. "Çarpışmak için çok fazla."

"*İngiliz*!" diye tısladı Ewan.

Daha Braden gözünü bile kırpmadan Sin, Ewan'ı yakasından kavradı ve gözleri kilitleninceye kadar kafasını yukarı çekti. Sin'in yüzündeki karanlık, kötü görünüm başka her erkeğin altını ıslatmasına neden olurdu.

"Sakın bana bir daha *asla* hakaret etme, *kardeşim*," dedi Sin, sakin sesinde cehennem gazabını taşıyordu. "Hangimizin İskoçya'dan uzaklaştırılıp düşmanlarımızın eline verildiğini unutuyorsun. Senin zambak kıçın, sana tapan bir baba ve sevgi dolu bir anne tarafından pohpohlanırken ben hayatım için mücadele veriyordum. Bana neler öğretildiğini ilk elden öğrenmek istiyorsan o zaman kıymetli kılıcını al ve dışarıda karşılaşalım."

Braden hayatında ilk kez Ewan'ın gözlerinde kararsızlık gördü.

Ve Braden'a bu kadarı yeterliydi. Sin'e homurdanarak adamın elini Ewan'ın gömleğinden zorla koparıp ikisini ayırdı ve aralarına girdi.

"İsa, Meryem ve Yusuf aşkına! Koca kentte bir saniyeden fazla duygularının kendisini yenmesine izin vermeyecek tek bir kişi bile yok mu? Bırak onu Sin, yoksa yemin ederim kafanı omuzlarından ayırıp ayak taburesi olarak kullanırım."

Braden'a kuşkuyla bakarken Sin'in yüzü mutlak bir inanmazlık maskesiydi.

Bilenmiş şövalyelik becerileri ve öfkeli mizacı korkusuyla Sin'e, öyle birileri eğer varsa bile, çok azı kafa tutabilirdi. Ve eğer Braden çok kızgın olmasaydı Sin'in yüzündeki ifadeye gülerdi.

Ancak şu anda Braden gülecek hiçbir şey bulamıyordu.

Sabrını yeniden kazanan Sin kesin bir ifadeyle konuştu. "İnan bana, kılıcımı İskoç kanıyla kırmızıya boyamaktan fazla istediğim bir şey yok, ama eğer şatoya saldırırsak ilk ölen Lochlan olacaktır."

Braden başını salladı. "Ben ayrılmadan önce onlar da aynı şeyi söylediler."

Bunun üzerinde düşünürken Sin'in çenesinde tik atmaya başladı.

Sin meşum ses tonuyla yeniden konuştu. "Buradaki adamlarla uğraştığımızı unutmayalım. Abazan ve aç adamlar. Onların durumunda, her şeyi yapmaları mümkün."

"Peki ne yapacağız?" diye sordu Braden.

Sin düşünceli düşünceli çenesini sıvazladı. "Sana ne kadar zaman verdiler?"

"Dört gün. O zamana kadar kadınlar dışarı çıkmazsa Lochlan'ı öldürecekler ve kiliseye hücum edecekler."

"Dört gün," diye tekrarladı Ewan. "Eh, bu bize çoğunu zehirleyecek zaman veriyor."

Sin kısa, kesik bir kahkaha attı. "Bir sonraki kuşatmaya seni de götürmemi hatırlat bana, kardeşim. Aklının çalışma şeklini beğeniyorum. Ancak erkekleri zehirleyecek olursak, kadınlar dışarı çıktıklarında bizi öldüreceklerdir."

"Bu konuda haklı," diye kabul etti Braden. "Neticede erkeklerini korumak için burada saklanıyorlar."

Bu çıkmaz duruma son vermek için bir şeyler düşünmeye çalışırlarken aralarına bir sessizlik çöktü.

"Korkarım başvuracak hiçbir yol yok," dedi Sin sonunda. Braden'la göz göze geldi. "Sadece senin başladığın işi tamamlaman gerekiyor. Maggie'yi baştan çıkarmak."

Kulağa ne kadar da basit geliyordu. Maggie'den başkası olsaydı Braden başarısından hiç kuşku duymazdı. Ama şu anda, onu baştan çıkarmak konu bile olamazdı. "Bu mesele artık o kadar basit değil."

"Nasıl yani?"

Braden içini çekti. "Bana bunu kardeşlerini korumak için yaptığım söyledikten sonra hâlâ peşinden koşmaya devam edersem, benim it herifin teki olduğumu düşüneceğinin farkındasın."

Sin tek kaşını kaldırdı. "Yani bana senin it herifin teki olduğunu düşünen bir kadını hiç ayartmadığını mı söylüyorsun?"

"Hayır," dedi Braden, Sin'in ima ettiği fikre şaşırmıştı. "Kadınlar beni severler."

"Şanslısın," dedi Sin kuru kuru. "Yatak arkadaşı için çoğumuz uğraşmak zorunda kalıyoruz."

Braden ona garip garip baktı. "Ben çoğu erkekten biri değilim ve sen de hiç komik değilsin."

"Aslında öyleyim ama o başka bir sohbet konusu. Tam şu anda, dikkatimizi dağıtmamamız gerekiyor. Sen Maggie'yi ayartmak üzerinde çalış, ben de Lochlan'ı canlı olarak çıkarmanın bir yolu var mı diye bakayım."

"Ben de yardım edeyim," dedi Ewan.

Sin başını iki yana salladı. "Sen gizlice girmek için fazla irisin, anında görürler."

Braden başını sallayarak onayladı. "Bu konuda haklı. Başını çarparsın veya eğer saklanmak gerekirse vücudunun tüm parçalarını asla tek bir kuytu yere veya köşeye sığdıramazsın."

"Sin'den ancak bir santim falan uzunum."

"Evet," dedi Sin. "ama ben yanıltıcı olmak için senden çok daha fazla pratik yaptım."

"Peki öyleyse," dedi Ewan kabullenerek. Sin'e baktı. "Sen pusuya yatacaksın, ben çatıyı tamir edeceğim ve tüm eğlenceyi Braden yaşayacak."

"Bu sana çocukluğumuzu hatırlatmıyor mu?" diye sordu Sin alaylı alaylı.

Braden homurdandı. "Lochlan'ın bağlı olması dışında."

Sin iki kaşını birden kaldırdı.

"Düşündüm de," dedi Braden, nihayet gülümsüyordu, "biz Lochlan'a bunu birkaç kez yapmıştık, öyle değil mi?"

"Sadece bir veya iki kere." Sin onlardan uzaklaşmaya başladı.

Sonra kilisenin kapısına ulaştığında durdu ve Braden'a anlamlı bir bakış attı. "Braden, beni hayal kırıklığına uğratma."

***

"Braden, beni çok hayal kırıklığına uğrattın!" diye terslendi Maggie ona öfkeyle bakarak.

Braden'ın uygunsuz teklifi hâlâ kulaklarında çınlıyordu. Kuşkusuz adam kafadan kontaktı.

Ama Braden'ın, genç kadını bu gece kendi yatağına davet etmesinden de kötüsü, Maggie'nin bu kabul edilemez şeyi, kalbinde gerçekten kabul etmek istemesiydi.

Aklının yanlış ve imkânsız olduğunu bildiği bir şeyi, kalbi nasıl isteyebilirdi?

Maggie çelişkili duyguları yüzünden kafası karışmış ve kendini hayal kırıklığına uğratmış olarak, tüm bunların kaynağına sözle saldırıyordu: Braden.

Nasıl olmuştu da bir an için bile olsa onun kendisine yardım edeceğini düşünmüştü ki?

Kendisine yardım ederdi, tamam. Ama sadece bu yardıma biraz seks yapmak dahil olursa. Bununla planları altüst olmuştu. Dünyadaki en yakışıklı erkek *olması* umurunda bile değildi, ya da umurunda olsa bile, bunu itiraf etmeye cesaret ederse, onun cazibesine kapılacaktı. En azından, fiziksel olarak.

Adam bir şeytandı!

İçinde öfkeyle acı birbirine karışmış ve aslında ondan tekrar hoşlanmaya başlamıştı.

Eskiden sevdiği bir çocuktu. Maggie'nin kahramanıydı. O zamanlar kaç kere kendisini kurtarmaya gelmişti?

Sayabileceğinden fazla.

O günlerde, Braden kendisini kollarının arasına alıp havaya kaldırırdı ve hangi abisi kovalıyorsa onunla mücadele eder veya korkutup kaçırırdı. Maggie onu şampiyon olarak görürdü.

O sevgili, değerli çocuk neden böyle bir adam olmuştu? Ruhu olmayan bir adam!

"Nasıl olur da buraya geri dönersin ve burada olma sebebimizi söylediğim halde benimle böyle bir şeyi denersin?" diye sordu. "Senin hiç utanman yok mu adam?"

Braden içten içe göğüs geçirerek sandalyeye bağlı kişinin kendisi olmasını, Maggie'ye kur yapmanın Lochlan'a kalmasını diledi.

Ben it herifin tekiyim.

Sin'i dinlersem olacağı bu. Daha iyi bilmem gerekirdi. Sin'in verebileceği bir nebze değeri olan tek tavsiye savaşla ilgili olabilir, kadınlarla değil.

Tüm bu yaşananlar sinirlerini bozmaya başlamıştı. Hiç sona erecek miydi?

Derin bir nefes alarak tekrar denedi. "Maggie, tatlım, Lochlan'ın sana boyun eğemeyeceğini anlamıyor musun? Eğer bunu yaparsa adamlarının karşısında zayıf görünür ve sadece bir kız tarafından yönlendirilen bir lideri hangi adam takip eder?"

Maggie ona öfkeyle baktı. Braden nasıl diğerleri gibi kalın kafalı olabilirdi?

"Siz erkeklerin gururuna lanet olsun," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. "İki kardeşini bu gurur mezara soktu. Birinizden biriniz hatalı olduğunuzu kabul edemez misiniz?"

Braden büyüleyici bir tebessümle uzandı ve genç kadının tüm vücuduna ürpertiler yayan nazik bir hareketle yanağına dokundu. "Biz karmaşık varlıklarız elbette ama siz kadınlardan daha fazla değil."

Dokunmasından daha da kötüsü, o yeşilimsi kahverengi gözlerdeki alaycı pırıltı Maggie'nin içine işledi ve karşıt taraflarda olmadıkları bir zamanın özlemini hissetmesine yol açtı.

Ona teslim olmak çok kolay olurdu.

Ama yapamadı. Hedefi bu kadar önemli olmasaydı olabilirdi. Ve ona teslim olmak neticede kalbini kıracak olmasaydı...

"Bu şakası yapılacak bir şey değil, Braden," dedi istediğinden daha haşin bir ifadeyle. Aslında, kendisini bu şekilde etkilemesine izin verdiği için Braden'dan çok kendisine kızıyordu. "Burada hayatlar tehlikede."

"Evet, öyle. Senin bildiğinden de fazla."

Braden'ın sesindeki vurguyla Maggie'nin kaşları çatıldı. Adamın yüzünden bir gölge geçti ve işte o zaman Maggie onun bir şey sakladığını anladı. "Ne demek istiyorsun?"

Braden elini indirdi, birkaç saniyelik tereddütten sonra tekrar konuştu. "Kabile, kadınlarını eve geri götürmek için kan dökmeye hazır."

Maggie hiddetle dişlerini sıktı. Erkekler! Hepsi nasıl da çekilmezdi. Sonsuza dek mantıksız budalalıklara kapılmak kadınların ebedi durumu gibi görünüyordu.

"Siz erkekler için her şeyi kan dökme noktasına mı getirmek gerekiyor? Birinizden biri sadece oturup konuşamaz mı?"

Braden derin gamzelerini sergileyen bir tavırla, aldatıcı bir şekilde başını yana eğdi. "Eğer biz öyle yaparsak o zaman kadın oluruz ve bizi o kadar sevmezsiniz."

"Evet, ama sizi daha fazla beğenebiliriz."

Braden sorgular bir ifadeyle kaşını kaldırdı.

Maggie gözlerini devirirken Braden'ın bu konuda nasıl bu kadar soğukkanlı olabildiğini anlayamıyordu.

"Bunu nasıl hafife alabiliyorsun?" diye sordu. "Savaşta ölmekten endişe duymuyor musun?"

"Hayır, tatlım," dedi Braden usulca. "Hiçbirimiz. Biz İskoçyalıyız. Savaşmak ve zamparalık yapmak için yaratılmışız. Şahsen ben zamparalık kısmını tercih ederim ama gayet iyi bildiğin gibi, bir çatışmadan da asla kaytarmam."

Maggie onun sözlerine sinirlenerek bundan çıkış yolunu düşünmeye çalıştı. Lochlan'a bu kan davasını nasıl bitirtebilirdi? "Peki ne yapmam gerekiyor?"

"Teslim ol," dedi sadece.

"Ve hiçbir şey değişmesin."

"Değişecek. Lochlan, MacDouglas'la barış müzakere edebilir."

"Ama *yapacak mı*?"

Braden'ın gözlerindeki tereddüdü gördü. Ve çelişkiyi. Onun zihin faaliyetini neredeyse görebiliyordu ve kendisini tatmin edecek ne yalan tasarladığını merak etti.

Braden sonunda konuştu. "Hayır, ben bile sana bu konuda yalan söyleyecek bir canavar değilim. Senin için bu kadar önemliyken olmaz. MacDouglas, Ewan'ın hayatının peşinde olduğu sürece Lochlan bu kavgayı bitiremez."

İşte Maggie tam da bundan kuşkulanıyordu.

Yine de, dürüst olduğu için Braden'a saygı duydu. Adam bir rezil ve çapkın olabilirdi ama yalan konusunda sınır çiziyordu. Kötü ruhunda en azından bir ahlaki değerin hâlâ bozulmamış olduğunu bilmek güzeldi.

Ancak, şu an için bunun Maggie'ye faydası yoktu.

Nasıl sona erdirebilirdi...

Maggie aklına bir fikir gelince duraksadı. Bu gerçekten aptalcaydı ama kadınların kendilerini erkeklerinden esirgemelerinden daha fazla değil. Leydi MacDouglas'ın kendisini izlemesini sağladıysa, Robby MacDouglas'ın da dinlemesini sağlayabilirdi.

Neticede tüm kavga bir kadın yüzünden başlamıştı ve şimdi adam başka bir kadınla evliydi, Isobail için kavgaya devam etmeye ne gerek vardı?

Belki o da rezil rüsva olup saygınlığını yitirmeden vazgeçmek için bir yol arıyordu.

Evet, bu bir olasılıktı.

Maggie fikri aklında serbest bıraktı. Üzerinde ne kadar fazla düşünürse o kadar mantıklı görünüyordu.

Bu gerçekten bir *ihtimaldi.* Ve eğer gerçekleşirse o zaman belki de MacDouglas'a ulaşır, kavgaya devam etmenin beyhudeliğini görmesini sağlayabilirdi.

Değil mi?

En azından deneyebilirdi.

Kafasını toplayıp karara vararak dengeli bir şekilde Braden'ın bakışını karşıladı. "Eğer Lochlan'ın buna son vermesini sağlayamıyorsam o zaman MacDouglas'a ulaşır ve mantıklı davranmasını söylerim."

Braden bu sözlere yüksek sesle güldü. "Delirdin mi sen?"

"Hayır, ben ciddiyim. Eğer bunu ona izah edersem, o da —"

"Yüzüne güler, ardından başını omuzlarından ayırır ve duvarına asar."

"Onun imana gelmesini sağlayacağım."

Braden ona inanamayarak baktı. Ömründe onun gibi birine rastlamamıştı.

Maggie dikkat edilecek biriydi, buna hiç kuşku yoktu. Ancak ne yazık ki, hiç mantıklı değildi.

Ve Maggie'nin çenesini kaldırışından, onun da Fergus kadar kararlı olduğunu söyleyebilirdi. Onu bundan vazgeçirmenin yolu yoktu.

Yine de, Braden deneme ihtiyacı duydu. "Bu çılgınlıktan vazgeçmen için söyleyebileceğim etkili bir şey var mı?"

"Hiçbir şey."

"MacDouglas'ın büyük ihtimalle kalbini söküp köpeklere atacak olmasına rağmen mi?"

"Bu bir şey değiştirmez. Denemek zorundayım."

"Bunu söyleyeceğini düşünmüştüm." Braden için

çekti. "Senin çalılarına bir diken daha ekleyebilir miyim öyleyse?"

Maggie bu sözler üzerine ne söyleyeceğinden dehşete kapılarak dondu. Braden'ın yüzünde bu görüntü her belirdiğinde karşısına başka bir zorlu engel çıkıyordu. Ve tam şu anda Maggie bunların üstesinden gelmekten yorulmuştu. "Ne?"

"Siz kadınlar hafta sonuna kadar vazgeçmezseniz, erkekler Lochlan'ı öldürecekler ve kiliseye saldıracaklar."

Bu sözlerle Maggie'nin ağzı bir karış açık kaldı. Kuşkusuz şaka yapıyordu, ama gözlerindeki ciddi pırıltı Maggie'ye doğru söylediğini anlatıyordu. "Ne?"

"Doğru. Biz şu an burada konuşurken, Lochlan şatoda sandalyeye iple bağlanmış halde duruyor."

Durum bu kadar vahim olmasaydı Maggie kafasındaki görüntüye gülerdi. Ama bu hiç komik değildi. Hem de hiç.

"Of, siz erkekler!" diye terslendi Maggie, yaptıklarını düşününce kızmıştı.

"İlla gerekiyorsa bizden nefret et ama ben de senin gibi abimi ölmeye terk edemem."

"Hayır, onu öldürürlerse ben de bu üzüntüyle yaşayamam," dedi Maggie usulca.

Genç kadın gözlerini kapadı ve başını arkaya yaslayarak iki yana salladı. Bezgin, yorgun ve öfkeliydi.

Her şey ne zaman bu kadar karmaşık hal almıştı?

Bu hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Sadece bir mucizenin gerçekleşmesi için daha az zaman veriyordu. Ve Tanrı'nın izniyle, Maggie kendi mucizesini gerçekleştirecekti. Ya da bu yolda ölecekti.

En azından dört gün, MacDouglas'a ulaşmak için zaman sağlıyordu.

Maggie öyle olacağını umuyordu.

"İşte, al bunu." Maggie küçük parmağından babasının onuncu yaş gününde verdiği yüzüğü çekip çıkardı. Üzerinde minik kır çiçekleri baskısı olan, altın, ince bir halkaydı. Kabiledeki tüm kadınlar yüzüğün ona ait olduğunu biliyorlardı ve onun yokluğunda Maggie adına konuştuğunu anlayacaklardı.

"Hafta sonu yüzüğümü Pegeen'e ver ve kadınları eve götürmesini söyle."

Braden altın halkayı eline aldı. Metalde hâlâ Maggie'nin sıcaklığı vardı. Çok küçük, son derece ince ve narin bir mücevher parçasıydı ama yine de güçlü ve eğilip bükülmezdi. Braden'a sahibini hatırlatıyordu.

Bir zamanlar, çok uzun zaman önce, Maggie'yle ikisinin arkadaş olduklarını hatırladı. Maggie, Braden'ı onların evine giderken topluca saldırmak için pusuya yatmış bir grup kabile kadını tarafından pusuya düşürülmekten kurtarmıştı.

Dürüst söylemek gerekirse hayatında Maggie'yi ve onun inatçılığına tanık olmadığı bir anı hatırlamıyordu.

Maggie'nin geçmişinde ne kadar mevcut olduğunu daha önce hiç düşünmemişti. Ta ki genç kadının MacDouglas'a gideceğini ve öldürüleceğini düşününceye kadar.

Her nedense, Maggie'nin ölümü fikri gereğinden fazla içini sızlatmıştı. Hem de derinden.

Braden yüzüğü ona geri verdi. "Gerçekten benim arkada kalacağımı ve senin MacDouglas'a tek başına meydan okumana izin vereceğimi mi düşünüyorsun?"

"Tabii. Tanımadıkları bir erkekten şüphelenecekleridir, ama bir kadın—"

"Tüm diğer kadınlar saklandığı için çok fazla dikkat çekecektir. Doğru değil mi?"

Maggie konuşmak için ağzını açtı, sonra kapadı. Tüm bunları unutmuştu. Bu sefer MacDouglas topraklarına yolculuk pek kolay olmayacaktı. Her yabancıdan kuşkulanacaklardı ve kendi kadınları onlardan uzak dururken orta yerde yalnız bir kadın...

Üzerine düşünmeye bile katlanamıyordu.

"Ve şunu belirtmeliyim ki," diye devam etti Braden, "senin *kim* olduğunu anlayacak olurlarsa, hayatının hiçbir değeri olmayacaktır. Hiç kuşkusuz şimdiye dek ismini öğrenmişlerdir ve aldıkları her nefeste seni lanetliyorlardır."

"Güzel noktalara değindin," dedi Maggie, bir alternatif ararken aklı fıldır fıldır çalışıyordu.

Alternatif yoktu.

Sadece başlangıçtaki MacDouglas'a ulaşma planını değiştirmesi gerekiyordu. "Öyleyse erkek gibi giyineceğim."

"Bir delikanlı asla tek başına yolculuk yapmaz," dedi Braden. "Yanında birisine ihtiyacın var."

Yanında birisinin olmasını ne kadar isterdi ama eğer birisi Braden'ın kimliğini öğrenecek olursa... MacDouglas'ın kabilesinin, düşmanlarının, kardeşine neler yapacaklarını düşünmek bile istemiyordu.

Maggie bunu tek başına başlatmıştı ve o şekilde bitirecekti. "Braden—"

"Hayır," dedi Braden ciddiyetle. "MacDouglas'ın dinleyeceğinden kuşkuluyum ve bunun için senin kelleni isterse, seni oradan çıkaracak birisine ihtiyacın olacak."

"Hepsiyle çarpışamazsın."

"Hayatım tehlikede olduğu zaman neler yapabileceğime şaşırırsın."

Aslında, şaşırmazdı. Kendisini ve başkalarını koruma becerilerini oldukça iyi bilecek kadar Braden'ı talim yaparken görmüştü.

Yine de, hayatını kendisi için tehlikeye atmak istemesi Maggie açısından oldukça anlamlıydı. Braden kibirli bir adam olabilirdi ama genelde aptal biri değildi.

"Hayatını neden benim için riske atıyorsun?" diye sordu genç kadın.

"Hiçbir fikrim yok. Ama gel, sana giyecek bir şeyler bulmamız ve Ewan'a yüzüğünü vermemiz ve bazı talimatlar iletmemiz gerekiyor."

***

"Delirdiniz mi siz?" diye sordu Ewan, onu kilisenin dışında, merdiveni küçük bir barakaya bırakırken bulmuşlardı.

"Kim delirmiş?" diye sordu Sin yanlarına gelerek.

Ewan tiksinen bir bakışla Sin'e döndü. "Braden, MacDouglas'la kavgayı bitirmek için konuşabilsin diye Maggie'yi ona götürüyor."

Sin hızla dönerek Braden'ın karşısında durdu. "Deli misin sen?" diye sordu inanamayarak. "Daha şatonun yarı yoluna varmadan seni kazığa oturtur."

"Hayır, yapmaz," dedi Maggie, sonra onlara yaptığı planı açıkladı.

Bitirdiğinde, Sin başını iki yana salladı. "Bu asla işe yaramayacak."

"Bağışla beni," dedi Maggie usulca. "Kaba olmak istemiyorum, baym, ama senin kim olduğunu bile bilmiyorum ve bu konunun seni neden ilgilendirdiği hakkında hiçbir fikrim yok."

"O benim kardeşim Sin," dedi Braden kulağına usulca.

Maggie'nin gözleri kocaman açıldı ve ağzı küçük bir O harfi şeklini aldı. Sin'in zorla şatodan alınmasının korkunç hikâyesini kabiledeki herkes biliyordu.

Ve daha da kötüsü, kralın adamları genci zorla ata bindirmeye çalışırken babası onlara sırtını dönmüş, sonra da kapıyı soğukkanlılıkla kapatarak oğlunu düşmanlarına bırakmıştı.

Kapı kapandığı anda, Sin mücadeleye son vermiş, sırtını dikleştirmiş ve bir daha asla geri dönmemeye söz vererek çekip gitmişti.

Anghus bunlar olurken oradaydı ve hikâye Maggie'nin aklından hiç çıkmamıştı. Bir baba nasıl olur da arkasını dönüp evladının gitmesine izin verirdi?

Şimdi ona söylediği haşin sözlerden pişman olmuştu. Kuşkusuz Sin daha kötülerini duymuştu, ama bunca acı çekmiş bir adama daha fazlasını vermek istemiyordu.

"Kusura bakma," dedi Sin'e, "ama son karşılaşmamızdan bu yana çok uzun zaman geçti."

Sin neredeyse fark edilmeyen bir baş işareti yaptı ama hiçbir şey söylemedi.

Ve artık onun kim olduğunu bildiği için Maggie sordu. "Planımın yürümeyeceğini nereden biliyorsun?"

Sin'in dudakları kötü, neredeyse şeytani bir tebessümle kıvrıldı. "Çünkü konu saldırı planlamaya geldiğinde, eşim benzerim yoktur. Eğer ben yürümez diyorsam yürüme-

yeceğine hayatınla bahse girebilirsin. Şimdiye kadar hiç yanılmadın."

Maggie'nin sırtında bir ürperti dolaştı. Bu sözlerde gizli bir şeyler vardı. Maggie'yi korkutan bir şey.

"Planlardan söz açılmışken," diye araya girdi Braden, "Lochlan'ı gözetleme işi nasıl geçti?"

Sin başını iki yana salladı. "Umutsuz. Onu ve diğer dördünü, hepsinin göz kulak olacağı şekilde salonun orta yerine bağladılar. Hatta biz galeriden içeri girerken bile, bizi görerek ya bizi ya da onların peşini öldürmeye bol bol yetecek zamanları olacak."

"Hangi diğer dördü?" diye sordu Maggie.

Braden soru üzerine dondu. Ah! Lochlan'a endişelenirken diğer küçük kısmı aklından çıkıvermişti.

Süklüm püklüm bir halde Maggie'ye döndü. "Fergus'un Lochlan'la birlikte senin dört kardeşini de bağladığına dair küçük ayrıntıyı sana söylemeyi unutmuşum sanırım."

Maggie gözlerini kısarak Braden'a baktı. "Ne?" diye kükredi. "Ne demek istiyorsun—"

"Sorun yok, Maggie," diye güvence verdi Braden. "Onlara hiçbir şey olmayacak."

"Neden bana söylemedin?"

"Bunun bir şeyi değiştireceğini düşünmedim."

"Ah, kesinlikle değiştirir. Onlar güvende oluncaya kadar hiçbir yere gitmiyorum."

Maggie ağzından sözler çıkar çıkmaz duraksadı. Bir kez daha yakalanmıştı. "Onları dışarı çıkarmanın bir yolu yok, değil mi?"

Braden başını iki yana salladı. "Kilise kapısını açıp kadınları eve yollamadığın sürece yok."

Maggie içini çekti. "Öyleyse en iyisi başlangıçtaki planımı izlemek."

"O zaman ben de sizinle geleceğim," dedi Ewan.

"Ah, evet, bu işe yarayacaktır," dedi Sin alaylı alaylı. "Eğer MacDouglas'ın Maggie'den fazla ele geçirmek istediği birisi varsa, o da sensin. İyi bir plan bu."

"Alay etmeyi keser misin lütfen?" diye terslendi Ewan.

"Kavgayı keser misiniz lütfen?" diye lafa karıştı Maggie. "Hepinizin çocukken hayatta kalmanız bir mucize oldu." Önce Sin'e, sonra Ewan'a ters ters baktı.

"İngiltere'de kalmam gerektiğini biliyordum," dedi Sin bıyık altından. "Ama hayır, Braden'la geri dönmek ve kahrolası burnumu bana ait olmayan işlere sokmak zorunda kaldım. Eğer biraz aklım olsaydı hemen şimdi eve geri dönerdim ve hepinizi bu ahmaklığınızla baş başa bırakırdım."

Braden onu duymazdan geldi. "Ewan, Maggie'nin yüzüğünü sen al ve hafta sonu bunu vererek Lochlan'ı kurtar. Biz MacDouglas'a ulaşıncaya kadar adamların MacDouglas'a veya adamlarına bir şey yapmalarını önleyecektir. Lochlan'ı kurtardığında ona bizim planımızı anlat ve öldüğümüzden emin olmadığı sürece MacDouglas'a karşı hiçbir saldırıda bulunmamasını söyle."

Ewan, gözleri isteksizlikle dolu bir halde yavaş yavaş başını salladı.

Braden onun sırtını sıvazladı. "Maggie'yle ben ortalık kararıktan hemen sonra gideceğiz."

"Kadınlar önümüzdeki dört günde onu özleyecek olurlarsa ben ne yapayım," diye sordu Ewan.

"Annene bu sabah ne yaptığımızı anlat. Kadınların kuşkulanmasını önlemek için o sana yardım eder."

"Sadece unutma," diye uyardı Maggie, "bize MacDouglas'a ulaşmak için dolu dolu dört gün vermen gerekiyor. Eğer kadınları daha erken bırakırsan adamlardan biri MacDouglas'lara saldırabilir ve biz daha şatoya ulaşamadan ölümümüze neden olabilir."

Ewan'ın yüzü, onlar için duyduğu korkuyu maskeliyordu ama sonunda kabul etti.

Sin boğazını temizledi. "Sanırım bu intihar kaçamağına katılmak için düello eldivenimi atmalıyım."

Braden şaşkınlıkla kaşını kaldırdı. "Yani?"

"Küçük kardeşimin yalnız gitmesine izin veremem. Büyük bir ihtimalle MacDouglas ikinizi öldürmeye karar verdiğinde başka bir kılıca ihtiyacınız olacak."

"Ah, işte alaycı olmayı buradan almışım." dedi Ewan. "Üstünde İngiliz kıyafetleriyle MacDouglas bölgesinden havalı havalı geçerken ne kadar dikkat çekeceğine değinebilir miyim?"

Braden başını sallayarak onayladı. "Ewan haklı, Sin."

Sin'in yüzündeki öfkeli bakış Goliath'ı bastırdı. "Bu bedene bir ekose giymektense kadın fistanı giymeyi tercih ederim."

"İyi o zaman, burada kalman gerekiyor," dedi Braden.

"Bana kendi kıyafetlerim yeter."

"Hayır," dedi Braden sertçe. "Bunu göze alamam. Öldüğünde Kieran'ı da babamızın seni İngiltere'ye yollamasına karşı koymaktan fazla koruyamadım. Ama bunu durdurabilirim. Bir kardeş daha kaybetmek istemiyorum. Ben yaşadığım sürece bu olmayacak."

Sin'in öfkesi artarken gerginlikle başparmağını uyluğuna vuruyordu. "Biliyorsun, kafanda durmadan İngilte-

re'ye dönmemi söyleyen bir ses var. Kuşkusuz buna kulak vermek isterdim."

Sin dudaklarını bükerek Ewan'a döndü. "Bana kahrolası ekose bir kıyafet bul, giyeceğim."

Braden, Sin'in yüzündeki isteksizlik ifadesini görünce kahkahasını bastırdı.

"Madem artık bunu karara bağladık," dedi Braden, "bundan sonraki mesele, düşman topraklarında yolumuzu bulup MacDouglas'ların bölgesinin orta yerine nasıl ulaşacağız?"

Maggie gülümsedi. "Bunu sorduğuna çok sevindim."

Bölüm 7

Saatler sonra, İskoçya'nın yemyeşil, engebeli tepeleri üzerinde güneş batarken ve toprakların üzerine karanlık çökerken Maggie kilisenin arkasındaki küçük avluda duruyordu. Tüm alan Peder Bede'nin çoğu günlerini sevgiyle bakarak geçirdiği funda ve güllerle çevriliydi. Ve akşamın alacakaranlığında bu güller harika kokuyordu.

Uzaktaki duvara yaslanmış bir bank vardı ve Maggie yakından dinlediğinde yurttan gelen kadın seslerini duyabiliyordu. Rüzgârın esmesiyle duyulan hafif bir kahkaha Maggie'nin dudaklarına bir tebessüm kondurdu.

Burası çok güzeldi, kutsal İskoçya'sını seviyordu. Güneş en uzak tepenin üstüne inmesine rağmen, gecenin ilk yıldızları pırıldayarak ortaya çıkarken lacivert bulutlar boyunca pembe, mor ve eflatun benekler görünüyordu. Topraklara hoş bir serinlik çöktü ve gece hayvanları yumuşak, hafif serenatlarına başladılar.

Maggie, hayatı boyunca akşamın çöküşünü binlerce kez görmüştü ama hiçbir zaman bu gece olduğu kadar etkilen-

memişti. İşte o sırada, her şey söylenip yapıldığı zaman, MacAllister topraklarında bir başka güzel geceye tanıklık etmek için dua etti.

Birkaç hafta önce planını tasarlarken bunlara yol açacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Braden MacAllister'ın öne çıkıp bu garip olaylar dizisinde koruyucusu olacağını hiç tahmin etmemişti.

Braden iyi bir adamdı, kendisi için hayatını riske atıyordu. Ve bunu sadece Anghus için yaptığını söylemesine rağmen, Maggie belki bundan fazla bir şeyler vardır diye düşünmekten hoşlanıyordu.

Hatta başına bir şey gelse belki de Braden biraz üzülürdü.

Böyle şeyler düşündüğün için ne kadar aptalsın. Adamın endişeleneceği, senin gibi yalın, kılıksız bir kızdan daha önemli şeyler vardır.

Yine de, Maggie hayal kuruyordu. Kalbini çalan imkânsız bir adamın hayalini kuruyordu.

Ama en önemlisi, uzun süre önce, daha yedi yaşında küçük bir kızken, kahramanına kalbini verdiği zamanları hatırladı...

"İmdat, kurtar beni!" diye haykırıp zayıf bacakları elverdiğince hızla koşarak, reisin şatosundaki kulenin salonundan geçiyordu. Ayakkabılarının zeminde çıkardığı tak taklar gürültüyle yankılanıyor ve sadece korku dolu çığlıklarıyla sesi bastırılıyordu.

Oradan çıkmak zorundaydı. Peşindeki kocaman, öfkeli canavar kendisini ele geçirmeden önce kaçması gerekiyordu.

"Beni kesinlikle öldürecek," diye bağırırken kendisini

şeytanın korkunç pençesinden kurtaracak birisi olup olmadığını görmek için etrafına bakınmıştı. "N'olur, n'olur ölmeme izin vermeyin. Ben sadece küçük bir çocuğum, daha ölmek için çok küçüğüm."

"Seni benden kimse kurtaramayacak," diye homurdanmıştı iblis. "Bu yüzden koşmayı bırak, ben de seni doğru dürüst öldürebileyim."

Maggie korkuyla yutkunup daha da hızlı koşmuştu. Bütün büyükler nereye gitmişti?

Babası neredeydi?

Dehşet içinde omzunun üstünden baktığında ikiz kardeşi Ian'ın kendisine yaklaştığını görmüştü.

"Yardım et ba-"

Maggie sözlerini bitirecek fırsat bulamamıştı. Ansızın iki kol ortaya çıkarak ona sarılmıştı. Babasının nihayet kendisini kurtarmaya geldiğini düşünmüştü, ta ki kurtarıcısının kendisinden sadece birazcık uzun boylu olduğunu fark edene ve beklenmedik ağırlığıyla kurtarıcısının dengesini bozup düşürünceye kadar.

Maggie ve kurtarıcısı sağ tarafa, şato duvarlarından birindeki duvar halısına doğru düşmüşler, büyük bir gürültüyle sertçe zemine inmişlerdi. Halı, Maggie'nin kulaklarını dolduran bir gürültüyle demir çubuğundan yırtılarak ayrılmış ve parçalanarak düşüp etraflarına dolanmıştı.

Canlı, kırmızı pamuklu kadife kumaş üstünü tamamen örtmüştü. Maggie kumaşı gevşetmeye çalışmış ama umutsuzca sıkışıp hapsolmuştu. Daha da kötüsü, hareket edince toz kaldırmış ve tekrar tekrar hapşırmaya başlamıştı.

Bu iyi değildi, hiç iyi değildi! Hemen saçlarının dibinde Ian'ın soluklarını duyabiliyordu. Ve eğer kendisini yakalayacak olursa, genç yaşamının sona ereceğinden emindi

"Çık şuradan, seni balıkçı karısı," diye homurdanmıştı lan, kumaşı çekerek onu çıkarmaya çalışmıştı.

"Ben balıkçı karısı değilim," diye bağırarak karşılık vermişti. "Evlenmek için çok küçüğüm ve balık sevmiyorum."

Kumaşın derinliklerinden gelen melodik bir kahkaha kulaklarını doldurmuştu. "İkinizden birinin balıkçı karısının ne olduğunu bildiğinizden kuşkuluyum," demişti ses.

Bir anda, Maggie kurtarıcısını tanımıştı. Kalbi duruyordu. Reisin en küçük oğlunun sesiyle gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Aman Tanrım, Braden MacAllister'ın üstünde oturuyordu!

Yine.

Kalkmak için çabalarken yanlışlıkla midesine dirsek atmış ve yan tarafına dizini çarpmıştı. Braden inleyip Maggie'nin kolunu yakalamıştı.

"Yavaş ol kız," demişti usulca. "Bana bırak da daha fazla zarar vermeden buradan çıkalım."

"Bağışlayın beni, lordum," demişti Maggie aceleyle. "Sizi öldürmek istememiştim."

"Ben daha ölmedim," demişti Braden tekrar gülerek. "Gerçi senin etrafta olmanın bir delikanlının sağlığı için tehlikeli olabileceğinden şüphelenmeye başlıyorum."

Maggie sadece bir hafta önceki son karşılaşmalarını hatırlayınca dudağını ısırmıştı. Bir ağaca çıkmış, elma toplarken Braden ve abisi Jamie gelmişti. Maggie uzanınca dengesini kaybetmiş ve yuvarlanarak doğruca zavallı Braden'ın tepesine düşmüştü.

Jamie o günden sonra onu çürük meyve diye çağırmış ve reisin oğlunu öldürmemesi için iyice uzak durması konusunda uyarmıştı.

Jamie'nin dediğini yapmaya çalışmıştı, çünkü Braden'dan çok hoşlanıyordu. Abileri Jamie ve Anghus'u ziyarete geldiğinde genellikle kendisine incik boncuk getiriyordu ve abilerinin aksine kendisini iple bağlamıyor ya da solucan gibi rezil şeyler yemeye zorlamıyordu.

Braden birkaç denemeden sonra ikisinin üstünü açmayı başarmıştı.

Maggie'nin ilk gördüğü şey kendisine saldıran Ian'ın öfkeli yüzü olmuştu.

Çığlık çığlığa koşmaya başlamış, ama Braden onu yakalayıp yan tarafına çekerken diğer eliyle Ian'ı geriye çekmişti.

"İşte bu," demişti ikisine. "Tüm bunlar da ne?"

Ian sadece üç bacağı olan oyuncak atını kaldırmıştı. "O benim atımı kırdı, ben de onun kafasını kıracağım."

"Bunu yapmak istememiştim," diye çabucak kendini savunmuştu Maggie. "Sana söyledim, bu bir kazaydı. Sen bana vurmaya çalıştığın için atla birlikte düştüm."

"Eğer sen bununla oynamasaydın ben de sana vurmaya çalışmazdım, seni leş kokulu, fare yiyen hanım evladı!"

Braden başını arkaya atarak kahkahalarla gülmüştü. "Hanım evladı mı?" diye sormuştu Ian'a. "Delikanlı, sen bu kelimenin anlamını biliyor musun bakalım?"

Ian dudağını sarkıtmıştı. "Evet, babam her zaman kullanır."

"Peki ne demek?"

"Ödlek."

Braden başını iki yana sallamıştı. "Kaç yaşındasın sen, Ian?"

"Yedi. Maggie'yle aynı." Sözcüğü sanki Maggie alçakların da en alçağıymış gibi dudak bükerek söylemişti.

"Pekâlâ, o zaman, gelecekteki hakaretler için bilmen gerekir ki, efemine kadın işleri yapan bir erkeğe söylenir ve bu yüzden kız kardeşine hakaret etmek için pek de uygun değil."

"Ah," demişti Ian somurtarak. "Yine de fare yiyici."

"Ben fare yiyici değilim," demişti Maggie. "Seni kurbağa pipisi."

Braden bu hakarete gülmekten katılıyordu. "Tanrı'nın değerli topraklarında, siz ikiniz böyle bir lisanı nereden edindiniz?"

"Çoğunlukla abilerimden," demişti Maggie.

"Birisinin Jamie ve Anghus'la konuşması lazım," demişti Braden, atı Ian'a iade ederek. "Bak sana ne diyeceğim, Ian MacBlar, özel odamda boyalı bir atım var, onu sana verirsem kız kardeşini rahat bırakmaya söz verir misin?"

"Ancak Maggie ata dokunmamaya söz verirse." Maggie'ye bakarken öfkeli bakışları yoğunlaşmıştı. "Hiçbir zaman."

Maggie bu sözlere dudaklarını büzüp gözlerine yaşların battığını hissetmişti. Kötü bir kız değildi ve onun oyuncağına zarar vermeyi hiç istememişti. "Bu benim hatam değil. Sadece tutmak istemiştim."

Bakışlarını Braden'a yöneltmişti. "Oyuncaklarıyla oynamama hiç izin vermiyorlar. Ve geçen kış annemiz öldüğünden beri oynayacak yeni bir şeyim hiç olmadı."

"Çünkü sen bir kızsın." Ian sözcüğü tükürür gibi söylemişti. "Kızlar atlarla oynamazlar. Kızlar onları hak etmiyor."

Maggie ona vurmak için uzanmış, ama Braden onu yine yakalamıştı.

"Biliyorsun ki, Ian," demişti Braden, "Maggie'yle daha fazla ilgilenmelisin. Kız kardeşler özel hazinelerdir."

"Nereden biliyorsun? Senin sadece erkek kardeşlerin var."

"İşte bu yüzden biliyorum. Eğer özel, küçük çiçek gibi bir kız kardeşim olsaydı ona önem verirdim. Ona göz kulak olurdum."

Ian dudak bükmüştü. "O zaman senin olsun. Sen bana atı ver, Maggie senindir."

Maggie, Braden'a bakarken yanağından bir damla yaş süzülmüştü. "Ben bir baş belası olmak istemiyorum," demişti ona. "Sadece onlarla oynamak istiyorum ama onlar benim hiç eğlenceli olmadığımı düşünüyorlar. Kız olduğum için hiçbir şeyle oynayamayacağımı söylüyorlar." Biraz daha yaş akmıştı. "Kız olmaktan nefret ediyorum. Nefret ediyorum, nefret ediyorum, nefret ediyorum."

Braden onu çekip sımsıkı kucaklamıştı. "Hadi bakalım, küçük çiçek. Kız olmakta yanlış hiçbir şey yok. Ulu Tanrı seni böyle yaratmış ve günün birinde abilerin onlara nasıl özel bir armağan verildiğini anlayacaklar."

Yedi yıllık yaşamında Maggie ilk kez buna inanmıştı. Eğer Braden kendisini seviyorsa, o kadar kötü biri olamazdı, öyle değil mi?

Abileri sadece kabaydı.

"Siz ikiniz burada ne yapıyorsunuz?" Babasının kızgın sesi havayı yarmıştı.

Maggie, Braden'dan uzaklaşınca babasının öfkeli yüzünü görmüştü.

Babası uzun adımlarla onlara doğru yürümüş, Maggie'nin elini tutmuş, sonra Ian'a uzanmıştı. "Sanırım ikinize de ben reisle işimi bitirinceye kadar yük arabasında kalmanızı söylemiştim."

Maggie yutkundu. Bunun için bir dayak olacaktı, bu kesindi. Ve bunların hepsi pis kokulu eski arabada oturmak yerine birkaç saniye oynamak istediği için olmuştu.

Hayat korkunç bir şekilde adaletsizdi!

Babası, Braden'dan özür diledikten sonra onları hızla arabanın beklediği avluya çıkarmıştı.

Maggie arka tarafa seğirtip boş arabada kalan samanların üzerinde yer alırken Ian ön tarafa yerleşmişti. Babası, birinden biri tekrar harekete geçmesin diye onları şiddetle uyarmıştı.

Maggie buruk bir kalple ayaklarını kirli safranrengi elbisesinin altına sokup babasının ahırda gözden kaybolmasını izlemişti.

Ah, ne berbat, ne kötü bir gündü! Babasının söylediklerini neden dinlememişti? Belki de neticede Anghus haklıydı. Kendi içinde bir şeytan vardı.

İçini çekerek, ağırbaşlılıkla başını eğik tutarak kenetlenmiş ellerini incelemiş ve babasının döverken aşırı sert olmaması için dua etmişti.

Birkaç dakika sonra, yaşlı gözlerinin hemen önünde boyalı bir at belirmişti.

Soluğunu tutarak yukarı baktığında Braden'ın harika, on yaşındaki gülümseyen yüzünü görmüştü.

"Ona Connor adını verdim," demişti Braden, "ama

bana, küçük bir kızla biraz oynamak istediğini söyledi. Sıradan büyük bir çocukla oynamaktansa bir kızla oynamanın daha eğlenceli olacağını düşünüyor."

"Teşekkür ederim, lordum," demişti soluk soluğa, atı göğsüne bastırarak. Canlı koyu kahverengi boyalı at kocaman kara gözlüydü. Bu kadar inanılmaz güzel olan başka bir şey görmemişti. "Senin için ona iyi bakacağım."

Braden başını salladıktan sonra Ian'a beyaz bir at vermişti. "Verdiğin sözü unutma, Ian. Kız kardeşini öldüremezsin."

"Peki vuramaz mıyım?"

"Öyle bir şey yaparsan atı geri alırım."

"Ah, tamam," demişti Ian sinirle.

Maggie, Braden'ın yanlarından ayrılmasını izlemiş ve o anda küçük lordu sevdiğini fark etmişti.

Braden onun kahramanıydı.

Maggie elindeki atı sımsıkı tutarak bir gün balıkçı karısı olmayacağına yemin etmişti. Günün birinde olacağı...

Bir gün Braden MacAllister'ın karısı olacaktı...

Maggie anıyı hatırlayarak gülümsedi.

O günden bu yana on beş yıl geçmişti ama yine de, bir şekilde, daha dün gibiydi.

O zamandan beri kendisinin ve Braden'ın başından pek çok şey geçmişti. Onunla ve evlenme sözüyle aralarına pek çok şey girmişti.

Tabii ki bu meselelerden çoğu diğer kadınlardı. Braden on beş yaşına geldiğinde dikkatini çeken uzun boylu, güzel Nera gibi kadınlar.

Ama Braden ve abileriyle birlikte balık tutmaya veya yüzmeye gittikleri o çocukluk günlerini nasıl da özlüyordu.

Hayatının basit olduğu zamanlara bir an olsun geri dönebilmeyi ne kadar isterdi.

"Peki sen hazır mısın?"

Maggie arkasından gelen Braden'ın sesiyle yerinden sıçradı. Düşüncelere öylesine dalmıştı ki yaklaştığını bile duymamıştı.

Eski günlerin anılarını zihninin gerisine iterek Braden'a döndü. "Seni bekliyordum."

Braden omzuna atılmış bir çantayla karanlık kilisenin yanında dururken inanılmaz yakışıklıydı. Hafifleyen ışık yüzünde oynaşıyor, yanaklarının açısını normalden fazla belirginleştiriyordu. Öyle bile olsa, güneş yanığı yüzündeki mükemmellik hiçbir şekilde azalmıyordu.

O sırada, Maggie onun dişi eşiti olmayı diledi. Uzun abanozrengi bukleleri ve çilleri, lekesiz yumuşak teniyle onun kadar mükemmel bir şekilde biçimlenmiş olmayı diledi.

Öyle olsaydı, o zaman belki de...

Maggie düşünceyi bir kenara bıraktı. Neyse oydu ve bunun için yapılacak bir şey yoktu.

Maggie hüsnükuruntularını kafasından atarak ayağının dibindeki kendi çantasını aldı ve gidip onun yanında durdu.

Maggie yaklaşırken Braden onu inceledi. Anghus'la arkadaşlığı dikkate alındığında daha önce ona hiç böyle dikkat etmemişti. Ama bu gece, Maggie'yi daha önce hiç görmediği bir şekilde görüyordu. Bir kadın olarak...

Daha erkeksi görünmek için bastırıp düzleştirilmiş göğüsleriyle, Braden'a çocukluk ve kadınlık arasında bir yerlerde sıkışmış, sevimli bir mahlûku hatırlatıyordu. Hatta beline kuşak bile eklemişti.

Öyle de olsa, Maggie'nin vücudundaki nefis kıvrımları canlı bir şekilde hatırlıyordu.

Göğüsleri tam bir erkeğin ellerine sığacak ölçüdeydi ve beli modaya uygun şekilde ince olmamasına rağmen, hoşa gidecek kadar ince ve tam bir kadın olacak kadar biçimliydi.

Maggie'nin üstündeki kırmızı ve siyah ekosede bakışlarını yukarıdan aşağıya gezdirirken Braden'ın dudaklarında minik bir tebessüm gezindi. Kendisininki gibi, hemen dizlerinin üzerinde bitiyor ve oldukça hoş bir şekilde bacaklarını sergiliyordu.

Hem de ne çekici bacakları vardı. Güçlü ve düzgündü. Pürüzsüz cildinde elini dolaştırdığını, o bacakların güçlü baldırlarının eğrisi boyunca, sonra arkaya ve gitgide daha yukarı çıkarak dilini dolaştırırken tadını aldığını hayal edebiliyordu...

Bu düşünceyle duraksadı.

Braden küfrederek hiç kimsenin, *bu* bacakları erkek bacağına benzetemeyeceğini fark etti.

"Ne oldu?" diye sordu Maggie.

Braden elini ona doğru salladı. "Bacakların."

Maggie uyarıyla bir an gözlerini kısarak baktıktan sonra küfrüne denk bir küfür savurdu. "Ben tavuk değilim!" diye öylesine hınçla tersledi ki, Braden şoke oldu.

"Pardon, anlayamadım?"

Maggie çantasını yere indirdi, eğilip dizlerine baktı, sonra ekose eteğinin uçlarını aşağı çekmeye başladı.

"Bildiğin gibi, benim altı erkek kardeşim vardı, yani senin gibilerin bana vücudumla ilgili her kusuru söylemesine gerek olmadığı anlamına geliyor. Ian, Jamie ve Duncan

biz büyürken hep söylemelerine rağmen, benim bacaklarını sıska, ölmüş tavuk bacağı değil."

Braden gülmemeye çalıştı ama kendini tutamadı. Maggie'nin ekose eteğini çekiştirmesi ve keskin, sert hareketlerle el kol hareketleri yapması kümesi hatırlatmıştı. Hatta kısa, öfkeli patlamalarla konuşması bile tavuk gıdaklamasını hatırlatıyordu.

Bununla birlikte, Maggie'nin doğrulurken attığı yanıp tutuşan öfkeli bakışları Braden'ın mizah duygusunu kontrol etmesinde başarılı olmuştu.

En azından ölümcül bir hata yaparak Maggie'nin çizmelerine bakıncaya kadar. Enos'un sözleri kulaklarında çınlarken gerçekten çok çirkin olan yıpranmış kahverengi çizmelere dikkat etmemeye çalıştı.

Cadıyı ve çirkin ayakkabılarını yak.

Braden soluğunu tuttu ama yine de kahkaha fokurduyordu, ta ki gülmekten veya boğulmaktan başka çaresi kalmayıncaya dek. Başını arkaya atarak mizah duygusunun dizginlerini salıverdi.

Maggie ona kötü kötü bakarken bir taraftan da yumruklarını sıktı. "Kadın olduğum için şükret, Braden MacAllister, yoksa şu anda elime kılıcımı almıştım."

Ve muhtemelen onun hakkından da gelirdi, özellikle de o çirkin ayakkabılarıyla.

Bu düşünce Braden'ı daha da güldürdü.

"Seni canavar!" dedikten bir an sonra Braden'ın kafasının üst tarafına ıslak bir şey çarptı.

"Neler?.." Braden başına çarpan şeyi eline aldığında bunun ıslak bir bez olduğunu gördü.

"Şükret ki çantamda daha sert bir şey yoktu, yoksa bunun yerine onu kullanırdım."

"Ayakkabıların olmadığı sürece sorun yok," dedi Braden, bir başka kahkaha dalgasını bastırarak. "Onun dışında her şeye dayanabilirim."

"Ayakkabılarım mı?" diye sordu Maggie, şaşkınlıktan öfkesi gücünü kaybetmişti.

Braden kendisiyle mücadele ederken boğazını temizledi. "Senin bacaklarına gülmüyordum, küçük çiçek. Daha önce Enos'un söylediği bir şeye güldüm."

Maggie'nin gözlerinde kuşkulu bir ifade dolaştı. "Yemin eder misin?"

"Tüm hiç tövbe etmeyen ruhum üzerine. Hem ayrıca bana vurmak için bezden daha sert bir şey bulmayacağından emin olsaydım, bacaklarının tavuk bacağına nasıl hiç benzemediğini düşündüğümü sana göstermek isterdim."

Maggie, Braden'ın iltifatıyla yanakları pembeleşerek mahcup mahcup sağa sola bakındı. "Peki bacaklarımla ilgili ne diyecektin?"

"Açıkta bırakılmayacak kadar kadınsı olduğunu. İskoç eteğini aşağı indirmemiz ve uzatmamız gerek..." İsteme-den tekrar güldü. "Çizmeler."

"Ah," dedi Maggie usulca. "Islak bez için özür dilerim, o zaman. Umarım canını acıtmamıştır." Bezi Braden'dan almak için öne çıktı.

"Acıtmadı," dedi bezi ona bırakarak.

Maggie'nin eli hafifçe eline sürtününce bir an için kendi elinin üstündeki ışıltılı tenin narin yumuşaklığından başka hiçbir şeye odaklanamadı. Bakışları kendiliğinden Maggie'nin açıktaki bacaklarına gitti ve zihninde onunla deneyimlemeye bayılacağı birçok ilginç senaryo canlandırdı.

Evet, Maggie tutkulu bir kadındı, Braden ona gerçek zevkin anlamını öğretirken gırtlaktan gelen derin inlemelerini şimdiden duyabiliyordu.

Bakışlarını Maggie'nin düz göğüslerine ve safranrengi gömleğini birleştirip kapayan bağcıklara kaydırdı. Zihninde, uzandığını ve bağcıkları çözüp açarak göğüslerini ortaya çıkardığını görebiliyordu.

Vücudu yanıp tutuşuyordu, sertleşmişti ve Maggie'nin tenini tatmak için ağzı sulanıyordu.

"Biliyor musun, Maggie..." Braden ona tekrar uygunsuz bir teklif yapmamak için kendini tuttu. Başka bir kadın anında teslim olurdu ama bu kadını elde etmek için oyunu daha yavaş oynamalıydı. Ustalıkla.

Maggie hemen kollarına düşecek ve öpüşlerini talep edecek türden bir kadın değildi.

"Ne?" diye sordu Maggie, bezi katladı ve çantasındaki hayvan derisinden bir keseye geri koydu.

Konuyu değiştir, diye uyardı Braden'ın aklı. *Hemen!*

"Bunu neden taşıyorsun?" diye sordu, düşüncelerinin yönünü değiştirmek için planlı bir çaba harcayarak.

"İhtiyaç olması ihtimaline karşılık. Yıkanmak için falan her zaman ıslak bir bez taşırım."

Braden bunu anlamadı ama zaten kadınlar hakkında anlamadığı bir sürü şey vardı. Ve özellikle en iyi bilişsel yeteneklerine bile meydan okuyan Maggie hakkında pek çok şey vardı.

Braden konuyu bırakarak o çirkin çizmelere bakmaya cesaret etti. "Çizmelerini takviye edecek bir şey bulmak zorundayız. Sende var mı—" Sonunda Maggie'nin başına bakıp da saçlarını fark edince birdenbire durdu.

Ördüğünü veya başının etrafında kıvırdığını tahmin ettiği saçlarının tellerine ay ışığı vuruyordu. Ve ancak ona bu kadar yakın olunca koyu kestane buklelerin gerçekte nasıl olduğunu nihayet görebilmişti.

"Aman Tanrım, ne yaptın sen?" diye inanamayarak sorup parmağıyla yerinden çıkmış buklelere dokundu. Braden elini dikkatle Maggie'nin başından geçirirken yumuşacık saçları parmaklarının etrafında kıvrıldı.

"Saçlarımın bizi ele vermesini istemedim."

Braden bez parçasından çok daha sert bir şeyle suratına bir tokat yemiş gibi hissetti. Maggie'nin saçları ancak ince omuzlarına kadar geliyordu. Ve o sırada genç kadının kirpiklerindeki yaşları fark etti. Elini yanağına götürdü ve teselli etmek için kendine çekmeyi arzuladı. "Maggie."

"Bunlar sadece saç," diye fısıldadı Maggie. "Tekrar uzayacak."

"Ama çok güzellerdi. Bir erkeğin elinde tutmayı ve yüzünü gömmeyi hayal edeceği saçlar."

Maggie ay ışığında gözleri pırıldayarak ona baktı. "Sen bunu hiç hayal ettin mi?"

Braden ellerini onun yanaklarına koyup soruyu öperek yanıtladı.

Maggie kucaklamanın şiddetli şefkatiyle inledi. Hayatında hiç kimse onu öpmemişti ve sonunda bunu yapanın Braden olduğunu düşünmek tüm yaşamındaki başka her şeyden fazla heyecanlandırmıştı.

Mo chreach, bu muhteşem bir şeydi. O güçlü, güzel dudaklar kendi dudaklarının üzerindeyken kollarını sararak kaya gibi sert göğsüne çektiğini hissetti. En tatlı rüyalarından bile daha güzeldi. Ve Maggie'nin tüm vücudu heyecan seline kapılmıştı.

Braden tatlı, çürümüş mürver meyvesi kokuyor, bira ve bal tadı veriyordu. Çiğ, dünyevi arzuların tadıydı ve işte o anda kadınların, kocalarından yoksun olmaktan neden o kadar güçlü bir şekilde şikâyet ettiklerini anlayıverdi.

Bundan bir an bile olsa kim vazgeçmek isterdi ki? O anda oracıkta ölmeyi diledi. Tam o cennet saadeti içindeyken. Bin yaşına gelinceye kadar yaşayacak da olsa, Braden'ın ağzındaki bu tadı, kendisini sımsıkı kollarında tutarken vücudunun dünyevi kokusuyla hissettiği heyecanı hiç unutmayacaktı.

Bu kısacık an için, Braden ona aitti. Ve Maggie bundan zevk alıyordu.

Dudaklarının altında Maggie'nin dudaklarını hissederken Braden'ın başı dönüyordu. Dilini yavaşça ağzının içinde dolaştırırken solukları birbirine karışıyordu. Maggie'nin tereddüdünden, dudaklarından ilk kez öpüldüğünü söyleyebilirdi ve bunu bilmek sadece aldığı zevki arttırıyordu.

Evet, Maggie güçlü ve cesur bir kızdı, Braden'ı daha önce hiç bilmediği bir şekilde büyülüyordu.

"Maggie," diye dudaklarında fısıldadı Braden, bu iki hecenin tadını çıkararak, Maggie'nin vücudunun daha mahrem kısımlarının tadına varmak için yanıp tutuşuyordu. Yavaş yavaş. Acele etmeden.

Evet, onu yatırmak ve gecenin kalan kısmında onunla aşk yapmak istiyordu.

Ve tam şu anda Maggie'nin saçları olmadığı için MacDouglas'ı öldürebilirdi. Zamanında öğrenip Maggie'yi durdurmayı ne kadar isterdi. Bir kadın kendisi için hiç böyle bir şey yapmamıştı ve hepsi onu ele vermek istemediği içindi.

Bu, kendisi gibi bir çapkının hak ettiğinden çok daha büyük bir fedakârlıktı.

Braden dudaklarını, genç kadının dudaklarından çenesine, ardından boynuna indirdi. Maggie'nin teninin tatlı kokusunu içine çekti ve vücudundan ay ışığını ve sıcaklığı içti.

Maggie ellerini sırtında gezdirirken, Braden kadının ekose eteğinin arkasını kaldırdı ve sert bir inilti koparırarak altında ne olduğunu fark etti.

Hiçbir şey.

Düşünce genç adamı neredeyse çılgına döndürmüştü.

Evet, ona sahip olacaktı.

Şimdi. Şu anda.

Genç kadının boynundaki narin çukuru yalarken iskoç eteğini avuçladı. Maggie başını arkaya eğip daha fazlası için soluk soluğa inlerken iniltisini hem hissediyor hem duyuyordu.

"Rahatsız ediyor muyum?" Sin'in sesi neredeyse anında engelleyerek Braden'ın zevkini böldü.

Adamın zamanlamasına lanet olsun!

Braden istemeye istemeye başını kaldırdığında gölgelerin arasında duran Sin'i gördü. Gözlerini kısıp kardeşine bakarken adamın savaş yıllarında zamanlamayı daha iyi öğrenmiş olmasını diledi.

Sin, istifini bozmadan sadece bir tebessüm belirtisiyle onun bakışlarını karşıladı. "Eğer istersen kilisenin etrafında hızlı bir yürüyüşe çıkabilir ve hemen geri dönerim. Bu süre işi bitirmen için yeterli olur, değil mi?"

Braden ekose eteği indirip kalçaların üstüne geri bırakırken dayanma gücüne ettiği hakaret yüzünden Sin'e

tuhaf bir bakış attı. "Senin için, belki. Öte yandan, ben kadınları tatmin etmeyi tercih ediyorum."

Braden, Maggie'nin, uzaklaşmadan hemen önce kollarının arasında kasıldığını hissetti. "Artık hava kararıdı. Gitsek iyi olur."

Braden dişlerini sıktı ama Sin gölgelerden çıkıp ay ışığının parlak dairesine adım atınca bir başka kahkaha dalgasıyla öfkesini unuttu.

Maggie kaşlarını çatarak ona baktı.

Braden konuşamıyordu; tüm yapabildiği Sin'in iskoç eteğinin altında neredeyse pırıl pırıl parlayan bacaklarını işaret etmekti.

"Sen ölmek mi istiyorsun?" diye soğukkanlılıkla sordu Sin.

"Hayır," dedi Braden boğulur gibi. "Ama sen bacaklarını gördün mü?"

Sin, alçak sesle homurdanarak omzunun üzerindeki çantayı kaydırdı. "Evet ve güvercin kuyruğundan daha beyaz olduğunu biliyorum. Umarım yarın güneşten su toplamaz ve ilgisini çekebilecek birisine ulaşıncaya kadar yarı normal bir renk alır."

Sin başıyla Maggie'yi işaret etti. "Onun nasıl göründüğüne bakılırsa zaten kimse benimkini fark etmez."

Bu düşünce Braden'ı birdenbire ciddileştirdi. "Evet, bunu ben de düşündüm. Bence Maggie'ye daha büyük çizmeler ve içlerini dolduracak bir dolgu maddesi bulmalıyız."

Sin, Braden'a iki aşınmış ekoseyle aşınmış kahverengi bir çift çizme fırlattı. "Her zaman önceden planlarım."

"İyi adam," dedi Braden çizmeleri ve kumaşı Maggie'ye

vererek. "İngilizlerin pek sevdiği şu kuşatmalarda faydan dokunması gerekiyor."

"Ben kendim hallederim." Sin küçük avluda etrafına bakındı. "Atlarımız nerede?"

"Yürüyeceğiz," dedi Maggie, yere oturdu ve eski çizmelerini yenileriyle değiştirdi. "Bu şekilde daha az dikkat çekeriz."

Sin'in yüzündeki şaşkın, dehşete kapılmış ifade komikti.

"Yürümek mi?" dedi Sin boğulurcasına. "Of, hadi ama, beni öldürmeye mi çalışıyorsunuz?"

Braden, Sin'in aksanlı konuşmasına güldü. "Kendine bir iyilik yap, kardeşim, eğer tanımadığımız biriyle karşılaşırsak ağzını açma. Şivenin seni ele verme ihtimali bacaklarınkinden daha yüksek."

Sin, Braden'a dik dik baktı. "Bacaklarım hakkında tek bir söz daha duymak istemiyorum. Yarın geç vakitlerde, sizin tarafınızdan bile kabul edilebilir hale geleceğinden eminim."

"Umalım da öyle olsun. Çünkü şu anki haliyle, hangimizin ilk olarak asılacağını görme yarışı olacak."

Sin, Maggie'nin bacaklarına ilgili bir bakış attı. "Evet, ama ikimiz arasında Maggie'ninkileri tercih edeceğimi söylemem gerekiyor."

Braden çapkın bir ifadeyle gülümseyerek Maggie'nin bacaklarında göz gezdirirken doya doya tadına varmadan önce ne kadar beklemek zorunda kalacağını merak ediyordu. "Ben de öyle."

Maggie kızararak ayağa kalktı. "Siz ikiniz duracak mısınız? Gün boyu erkeklerin zihninde zamparalığın olmadığı bir an var mı acaba?"

"Evet." dedi Braden bir tebessümle. "Ama genellikle yemek yediğimiz zaman bir buçuk dakikayı kapsıyor."

Maggie başını iki yana salladı. "Ve Lochlan, savaşçılarına ulaşma metodunu neden seçtiğini merak ediyor."

Daha Braden cevabı yapıştıramadan, avlunun karşısındaki yatakhanede bir kapı açıldı.

Maggie soluğunu tutarak gölgelerin arasına çekildi. Sin'le Braden hızla onu izledi.

Pegeen onlara hiç aldırış etmeden avluyu geçip şapele gitti, sonra içeride gözden kayboldu.

"Atlattık," diye fısıldadı Maggie. "Kimse bizi görmeden gitsek iyi olur."

Braden, ciddiyetle başını salladıktan sonra öne düşerek günün daha erken saatinde Fergus'un kullandığı arka kapıdan dışarı çıktı.

Hızla kilisenin arkasındaki süpürge çalısı kaplı fundalıktan geçerek MacAllister ve MacDouglas topraklarını birbirinden ayıran sık ormana girdiler. Kendilerini durdurabilecek herhangi biriyle aralarına mümkün olduğunca mesafe koyuncaya kadar hiçbiri konuşmadı.

Yaklaşık iki saat geçmişti ve Maggie ancak sık, karanlık ağaçlar örtüp kendilerine siper olunca konuşmaya cesaret edebildi. "Sizce kavga konusunda Robby MacDouglas'ın fikrini değiştirebilecek miyiz? Bu konuda ne kadar şansımız var?" diye sordu.

"Zerre kadar yok," dedi Sin'le Braden neredeyse bir ağızdan.

Maggie kaşlarını epey çattı. "Peki o zaman neden ikiniz de bunu yapmaya isteklisiniz?"

Braden ona sert sert baktı. Bu sorudan korkuyordu ve

muhtemelen yalan söyleyeceğini bildiği halde, Maggie'ye karşı dürüst davranmamayı kendine yediremiyordu. Maggie herhalde hiçbir zaman yalan söylemeyeceği tek kadındı ve her nedense bu şekilde kalmasını istiyordu.

"Çünkü," dedi, "sen başarısız olursan bu kavgayı tek kalemde bitirecek kesin bir yol biliyorum."

"Nedir bu?"

"Robby MacDouglas'ı öldürmeyi planlıyorum."

Maggie, Braden'ın sözleriyle bocaladı, sonra ağzı açık duruverdi. "Hayır, ciddi olamazsın."

"Tabii ki ciddiyim," dedi Braden. "Sen bu kavganın bitmesini istiyorsun ve bu bildiğim tek garanti."

Maggie gözlerine yaşların battığını hissetti. Braden bunu nasıl yapabilirdi?

Ve tüm bu süre boyunca Braden'ın tamamen kendisini koruyacağını tahmin etmişti.

Aptal kadın, diye terslendi zihni. *Böyle bir şeyi senin için yapmayacağını bilmeliydin. Senin yaşadığının veya ölüp ölmediğinin gerçekten umurunda olduğunu mu sanıyorsun?*

Ama bunu sesli olarak dile getiremedi. Bunun yerine fısıldadı. "Şövalyelik yaptığını düşünmüştüm. Yalnız gitmeme izin veremeyeceğini söylemiştin."

"Dinle beni, Maggie. Sen de gayet iyi biliyorsun ki, yanımızda gelmene izin vermemin tek nedeni kendi kendine zaten peşimize takılacağını bilmemdir. En azından bu şekilde sana göz kulak olabilirim. İnan bana, sen büyürken hakkında bir-iki şey öğrenmiştim."

"Ve ben de senin hakkında pek çok şey öğrendim, Braden MacAllister, çoğu da beni gözyaşları içinde bırakmıştı. Ama öğrendiğim en kalp kırıcı şeylere rağmen, günün birinde gidip birini öldüreceğini hiç düşünmemiştim."

Maggie'nin sözleri Braden'ın vicdanını sızlattı. Genç adamın MacDouglas'ı öldürmek gibi bir niyeti yoktu. Bu adil bir çatışma olacaktı. Ama MacDouglas'ın topraklarından ayrıldığı zaman kavga bitmiş olacaktı.

Öyle ya da böyle.

"Yapılması gereken şey konusunda fazla hassassan, o zaman güvenli bir yere saklanmak için acele et."

Maggie hüsranla Sin'e döndü. "Lütfen ona biraz mantıklı davranmasını söyler misin?"

"Neden?" diye sordu Sin. "Bir kez olsun onunla tamamen aynı fikirdeyim. Senin ailendekilerle kıyaslandığında MacDouglas'ın hayatının önemsiz olduğunu sanıyordum."

Maggie donup kalmıştı. "Yani direkt ona doğru yürüyüp öylece boğazını mı keseceksiniz?"

Sin'in karanlık bakışları boş, donuk bir hal aldı. "Ben hayatımda daha kötü şeyler yaptım."

Braden bu sözlerle irkildi çünkü kardeşinin ne tür şeyler yaptığını gayet iyi biliyordu. Sin'in sırtını sıvazladı.

"Maggie," dedi Braden usulca, "aptalca olduğunu bildiğim bir şeyi yapmaya razı oldum. Sana Robby MacDouglas'la konuşacak zaman vereceğim. Eğer başarılı olursan o zaman artık kan dökülmeyecek. Ama eğer başarısız olursan..."

Maggie'nin öfkeden gözleri koyulaştı. "Bunu eklediğin için teşekkürler." Sin'in her zamanki ses tonunu taklit ederek iğneliyordu. "Tüm bunları doğru düzgün yapıp yapamayacağımı görelim bakalım. Şu anda reisimizin, kardeşin Ewan'ın ve benim hayatta kalan dört kardeşimin hayatının yanı sıra hem bizim hem de MacDouglas kabilesinin tüm

kadınlarının bütün umutları benim omuzlarımda ve şimdi Robby MacDouglas'ın hayatı da benim omzuma yüklendi. Unuttuğum bir şey var mı?"

"Birkaç şey daha var," diye kuru kuru ekledi Sin. "Başarısız olursan muhtemelen seninle birlikte Braden ve ben de öldürüleceğiz. Eğer MacDouglas, Braden'ı öldürürse Lochlan'ın ömrünün geri kalanını tüm MacDouglas'ları yeryüzünden silmeye çalışarak geçireceğinden oldukça eminim. Ben ölürsem Kral Henry kendisi gönüllü olacaktır. Üstelik İskoçlara fazla meraklı olmadığı ve bana iyice düşkün olduğu için, ne gibi bir misilleme yapacağı hiç belli olmaz. Kralı iyi tanıdığımdan eminim, bu hiç de hoş bir şey olmayacaktır."

Braden boğazını temizledi. "Galiba burada Sin'in. Kral'ın başdanışmanlarından biri ve şahsen yakın arkadaşı olduğundan bahsetmem gerekiyor."

Maggie gözlerini gökyüzüne çevirdi. "Aziz Meryem Ana," dedi alçak sesle. "Şimdi iki ülkenin savaşa girip girmemesinden beni mi sorumlu kılıyorsun?"

"Evet, ama bu ancak başaramazsan olacak."

Maggie omuzlarını dikleştirerek ağır adımlarla ormanda ilerlemeye başladı. "Peki öyleyse. Başarısız olmayacağım."

Ve ardından duyulamayacak kadar alçak sesle ekledi: "Umarım."

Bölüm 8

Gece için nihayet durduklarında gökyüzünde dolunay çıkmıştı. Orman zeminini yoğun, tekinsiz bir sis kaplarken ağaçların ve çalılıkların arasından garip açılarla süzülen serin beyaz ay ışığı etraflarını çevreliyordu. Braden derin bir nefes alarak funda ve çam kokusu izleri taşıyan temiz havanın keyfini yaşadı.

Perilerin ve narin varlıkların gülüp oynayacağı, daha dünyevi varlıkların sessiz, rahatsız edilmedikleri kucaklaşmalardan faydalanacağı türden bir geceydi.

Aynı zamanda Braden'ın yıllarca önce bir seferinde küçük Maggie'yi çığlık çığlığa bağırtacak kadar korkuttuğu türden bir geceydi.

Braden hatırlayınca gülümsedi.

Bir gece, iki oğlan ejderin hazinesini aramak için küçük yazlık evden gizlice kaçtıklarında on yaşından fazla olmayan Maggie, Anghus'la Braden'ın peşine takılmıştı. Karşılarında onlara katılmadığı sürece kendilerini ispiyonlayacak olan kızıl saçlı bir küçük şeytan bulmuşlardı.

Ancak zekice davranarak kendilerine ayak uydurabilirse birlikte gelebileceğini söylemişlerdi.

Anghus öne düşüp onu yavaş yavaş ilerletirken Braden periler ve muzip cüceler için gözcülük yapma bahanesiyle önden koşturmuştu. Görüş alanından çıkar çıkmaz, aynı yoldan geri dönerek hiçbir şeyden kuşkulanmayan Maggie'nin arkasından sokulmuştu.

Tam hedefleri olan mağaraya yaklaşırlarken Braden ona parmak atarak bağırmıştı.

Maggie dehşet içinde ölüm perisi gibi acı acı bağırmış, hızla kasığına tek bir tekme atmış, sonra yol boyunca kollarını başının üzerinde savurup sallayarak çığlık çığlığa eve koşmuştu.

Braden bugün bile tekmenin acısını hâlâ hissettiğine yemin edebilirdi. Ama Maggie çığlık çığlığa peşinde bir ejderha olduğunu bağırarak ormanda koşarken ne kadar komik görünüyordu!

Maggie'nin olayı hatırlayıp hatırlamadığını merak etti. Eğer hatırlıyorsa durdukları sırada bununla alakalı hiçbir belirti göstermiyordu. Sadece yorgun yorgun bakıyor ve bitkin görünüyordu.

Sessizce dar bir derenin yanına, ot ve fundalarla kaplı küçük bir açık alana sığındılar. Braden, Maggie'ye çantasını verirken Sin ateş yakmak için odun toplamaya gitti.

Maggie paketi açıp kuru et, peynir ve bira tulumlarını çıkararak her birine küçük öğünler hazırladı.

Sin yeterince odun bulunca Braden ateşi yakarken Sin bir sopa kullanarak siyah deri çizmelerinin tabanındaki çamurları ve ıslak yaprakları temizledi.

"Sizce ne kadar mesafe kat ettik?" diye sordu Maggie ağzına bir parça peynir yerleştirmeden önce.

Sin homurdandı. "Yaya olduğumuza göre, benim tahminime göre yarım fersahtan azdır."

Braden kardeşine bir avuç kuru yaprak attı. "Biraz daha kötümser olabilir miydin acaba?"

"Evet, ama leydinin hatırı için, terbiyemi takınmaya çalışıyorum."

Braden en kötü kısmının Sin'in dürüstlüğe ilişkin sözleri olduğunu biliyordu. Ve eğer Sin iğneleyici alaycılığını tamamen başıboş bırakırsa, Tanrı yardımcıları olsun! Bu adam insanı uçurumdan atlatabilirdi.

Braden kardeşini duymazdan gelmeyi seçerek Maggie'nin sorusunu cevapladı. "Birkaç fersah kat ettiğimizden eminim. Son seferde Leydi MacDouglas'a ulaşmak ne kadar zaman almıştı?"

Maggie sanki sessizce bir şeyle mücadele ediyormuş gibi tereddüt etti.

"Dört gün," dedi sonunda.

"Dört gün mü?" Sin sövdü. "Neden yola çıkmadan önce birinizden biriniz bana söylemediniz? Hiçbiriniz atlardan söz edildiğini duymadınız mı?"

Braden, Sin'in tipik öfkesiyle başını iki yana salladı. Ateşe bir parça daha odun ekledikten sonra ayağa kalktı ve Maggie'nin yanına oturmaya gitti. "Seninle dalga geçiyor."

"Şeytanım ben. Eğer Tanrı insanın yürüyerek dolaşmasını isteseydi atları daha küçük yapardı."

Bu mantıkla afallayan Braden, Sin'e kaşlarını çattı. "Bunda en ufak bir mantık yok."

"Eh, eğer *yürümekten* bu kadar yorulmasaydım söyleyecek daha akıllıca bir şeyler düşünebilirdim," diye cevabı yapıştırdı Sin.

"Affedersiniz," diye araya girdi Maggie. "Siz ikiniz hep bu şekilde mi davranırsınız?"

"Çoğunlukla," dedi Sin, daha Braden cevap veremeden.

"Peki o zaman, kesmenizi rica ediyorum. Bu gece daha fazlasına katlanamayacağım."

Ve böylece konuşmalarını keserek hafif yemeklerini yediler.

Maggie sessizlik için minnettardı, gerçekte şakalaşmaları pek de sinir bozucu sayılmazdı.

Aslında zaman zaman komik oluyordu.

Ama Maggie kendi abilerinin sık sık yaptığı gibi şakalaşırken birinin öfkelenerek diğerine saldırmasından korkuyordu. Sadece iyi huylu bir-iki dürtmeyle başlayıp abilerinden birinin zıvanadan çıkarak diğerine saldırdığı ve var güçleriyle bir dövüşle biten akşam yemeklerinin sayısını bile bilmiyordu.

Hem Sin hem de Braden kendilerini kızdıran talihsiz bir zavallıya ciddi zarar verecek kadar irikıyım ve tehlikeliydiler. Maggie kardeşlerine olduğu gibi hızla üzerlerine su serpmenin, onları sakinleştireceğinden kuşkuluydu.

Büyük ihtimalle, bunu denerse kendisine de saldırırlardı. Ve bu gerçekten korkunç olurdu.

Ekmek-peynirden oluşan mütevazı akşam yemeklerini bitirdikten sonra, Braden ateşi beslerken Sin kampın kenarında nöbet tuttu. Maggie çantasından yeşilli sarılı geniş yünlü ekoseyi çıkardı ve hemen ateşin yanına yerleşti.

Maggie'yi hayal kırıklığına uğratarak Braden onun arkasına uzandı.

Yakın olarak arkasına.

"Ne yapıyorsun?" diye sorup Braden'a bakmak için döndü.

"Isılarımızı birleştiriyorum," dedi Braden lakayt bir ifadeyle, Maggie'nin sırtına sokuldu.

"Ben yeterince ısınıyorum," dedi Maggie çabucak. Aslında, Braden bu kadar yakın olunca vücudu alev almış gibi hissediyordu.

"Ne?" diye sordu Braden, sesinde alaycı bir tonla. "Benden korkuyor musun yoksa?"

"Hayır," diyerek dürüstçe cevap verdi Maggie. Onu korkutan genç kadının kendisiydi. Braden'ın varlığının uyandırdığı garip duygular da cabası...

"Sana zarar vermeyeceğim, küçük tatlı çiçek," dedi Braden, Maggie'nin kırpılmış saçlarından bir tutamı geriye yatırarak düzeltti.

Mo chreach, Braden'ın saçlarındaki eli iyi gelmişti. Güçlü parmakları kafa derisine en kötü şeyleri yapıyordu.

Braden, Maggie'yi yavaşça geri yuvarlayarak yüzünü ateşe döndürüp sağ tarafına çevirdi ve kendi vücudunu hemen onun arkasına yerleştirdi, pek değmiyordu ama yine de Maggie ondan kendisine geçen sıcaklığı hissedebiliyordu.

"Sadece gözlerini kapa ve uyu," dedi Braden, nefesi Maggie'nin saçlarını karıştırıyordu.

Sanki vücudunda bunca sıcaklık dalga dalga dolaşırken gerçekten böyle bir şey yapabilirmiş gibi! Maggie kendisini hiç bu kadar canlı veya uyanık hissetmemişti.

Vücudunun her zerresiyle Braden'ı hissedebiliyordu. Boynuna yumuşak, ritmik bir şekilde Braden'ın nefesi geliyordu. Sırtına Braden'ın vücudunun sıcaklığı yayılıyordu.

Ama hepsinden kötüsü, Braden yüreğindeydi. Çünkü

genç adam ona orada güven veriyordu. Orada hiçbir zaman gerçekleşmeyecek bir rüya için yanıp tutuşuyordu.

Bu düşünceyle boğazı tıkandı.

Ve acısının içinde bu gecenin tadını çıkarmak istedi. Bir an için olsun sanki Braden kendisine aitmiş ve burada âşıklar olarak uzanıyorlarmış gibi davranmak istiyordu.

Aklındaki hayalle gevşemeye çalıştı. Ne var ki bu da uyumak kadar imkânsızdı.

Maggie kendisine ve aptalca hayallerine sinirlenerek başını koluna dayadı ve zorla gözlerini kapadı.

Birkaç dakika sonra kolu uyuştu. Geri kalan kısmı acı verecek şekilde bilinçli kalmıştı. Braden'ın varlığının kendisini ne kadar rahatsız ettiğini belli etmek istemeyerek ekose kumaşı küçük bir yastığın içine tıkıştırmaya çalıştı.

Omzu ağrımaya başlamıştı.

Maggie rahat etmeye çalışarak tekrar tekrar başının ve kollarının şeklini değiştirdi.

İşe yaramıyordu.

Tam uykusuz bir geceyi kabullenmek üzereyken Braden uzanıp koluna dokundu.

"İşte," diye fısıldadı, Maggie'yi geriye, kendi ön tarafına çekerek. "Bana yaslan."

Maggie itiraz etmek istedi. Hayır, itiraz etmesi gerekiyordu ama yapamadı. Bu kadar iyi hissederken olmuyordu.

İstemeye istemeye Braden'ın kendisini göğsüne yaslamasına izin verdi.

İşte, *böyle* rahattı!

Başını Braden'ın pazılarına yerleştirdi, kendisini zeminin sertliğinden koruyan güçlü kaslarını hissedebiliyordu.

Vücudu çelik gibi olmasına rağmen, son derece muhteşem bir yastık olmuştu.

Maggie gözlerini kapayarak Braden'ın kendisini sarmasının hınzır duygusunun ve yoğun erkeksi kokusunun tadına vardı. Varlığıyla kendisini tümüyle kaplamıştı ve ruhunun içine kadar sızıyordu.

Ve Maggie hâlâ uyuyanmıyordu.

Daha da kötüsü, kucağında kaskatı yatmasından Braden'ın fazlasıyla haberdar olduğunu biliyordu. Aslında, gözlerini inatla kapalı tutmasına rağmen, Braden'ın gözlerinin üzerinde olduğunu hissedebiliyordu.

Daha cesur bir kız, rüyalarının erkeği kendisini böyle sıkı sıkıya tutarken asla böyle pasif bir şekilde yatmazdı. Ama Maggie başka ne yapılacağını bilmiyordu.

Onun kendisini bir kadın olarak görmesi için ne yapması gerekiyordu? Veya daha da önemlisi, Braden'ın onu kendisi için tek kadın olarak görmesini nasıl sağlayabilirdi? Kadınlarından oluşan kabarık listesinde sıradan biri olmak istemiyordu, onun için tek olmak istiyordu.

Evet, vahşi rüzgârı ehlileştirmek istiyordu. Kalbinde başka hiçbir kadının ulaşamadığı yere dokunmak istiyordu.

Ama bu mümkün değildi.

Hatta ona karşı cesur davranmak istese bile kendisini reddetmesinden korkuyordu. Kendisini uzaklaştırırsa ya da daha kötüsü, zayıf girişimlerine gülerse onun yüzüne nasıl bakardı?

Ah, neye yarar ki Maggie? Onu etkilemeye çalıştığın son seferde neler olduğunu biliyorsun.

Aklı geçmişe, on dört yaşına gitti. O sabah ayine hazır-

lanırken giydiklerine ekstra özen göstermişti, çünkü hayatında ilk kez o gün kendisini gerçekten bir kadın gibi hissetmişti.

Ve Braden'ın kilisede olacağını biliyordu.

Giyinmek için tekrar tekrar uğraşırken kendi kendine bunun Braden'ın kendisini fark edeceği *gün* olacağını söylemişti. Süslü kıyafeti içinde kendisine bir bakış atacak ve nihayet büyüdüğünü fark edecek, o güne dek tek istediği kadın olduğunu anlayacaktı. Hep seveceği tek kadın olduğunu...

Hatta tüm kabilenin huzurunda, kendi önünde diz çöktüğünü ve ebedi, ölmez aşkı için yemin ederken istekli tüm diğer kızların kendisine gıptayla baktığını bile zihninde canlandırmıştı. Daha sonra ikisi birlikte çekip gideceklerler ve sonsuza dek mutlu yaşayacaklardı.

Başaracağından emin bir şekilde Maggie saçlarını özenle başının etrafında kıvırmış ve annesinin en iyi elbisesini ve ekose ceketini giymişti. Doğru, sarı elbise üstünde bol ve olgun durmuştu ama Maggie'ye göre güzeldi ve kendisini güzel hissettiriyordu. Hatta ayakkabıcıya iki düzine yumurtayla ödeme yaptığı özel bir çift yüksek topuklu terlik de giymişti.

Kiliseye gitmek üzere atlı arabaya bindiğinde abileri giysilerine kaşlarını çatmışlar ama kıyafeti hakkında tek bir söz etmemişlerdi.

Buna gerek olmamıştı. Kabiledeki diğer çocuklar bol bol söylemişlerdi.

"Bakın," demişti Davis, kiliseye varıp da atlı arabadan indiği anda. "Üç beden büyük tahıl çuvalı giymiş, cılız tavuk boyunlu, sıska çilli tavuk." Diğerleri "gıt gıt gıdak"

diye bağırmaya başlamışlardı ve aşağılamaları bugüne dek Maggie'nin ruhunda yankılanıp durmuştu.

Arabaya kadar arkasından kovalamışlar, abileri araya girince koşarak kaçmışlardı ama Maggie çoktan zarar görmüştü. Güzelim saçları omuzlarına dökülmüş, ayakkabılarından birinin topuğu kırılmıştı. Annesinin elbisesi lekelenmiş, ekose ceketi yırtılmıştı.

O sırada kendisinden nefret etmişti. Görüntüsünden nefret etmişti, annesinin yanında olup daha çekici görünmesi için yardım edememesi gerçeğinden nefret etmişti. Daha leydi gibi görünmesine yardım edememesinden...

O gün durumu kurtaran tek şey Braden'ın orada olmamasıydı. En azından aşağılanmasına tanık olmamıştı.

Hayır. Braden kendisiyle hiçbir zaman ilgilenmeyecekti. Özellikle tek çekici tarafı olan saçları da kırpılmıştı artık. Maggie üzüntüyle içini çekerek akmak isteyen gözyaşlarıyla savaştı.

Braden, Maggie'yi izliyordu. Ona sıkıntı veren bir şey vardı ve genç kadının daha bu yaşında çektikleri için Braden'ın kalbi burkuldu.

Maggie her zaman metanetli olmuştu. Şimdi bile, babası toprağa verildiğinde Maggie'nin nasıl göründüğünü hatırlıyordu. Kışın en soğuk günüydü ve tüm yas tutanların üzerine esen buz gibi rüzgârda gözleri yaşlarla doluydu ama tek bir yaş akmamıştı. Anghus çok sarsılmıştı, zor yürüyordu. Abisinin eve gitmesine Maggie yardımcı olmuştu. Onlara Maggie bakmıştı.

Braden taziyelerini sunmaya gittiğinde küçük evlerinin etrafından dolaşırken Maggie'yi acıyla iki büklüm halde bulmuştu. Ama kendisini gördüğü anda, genç kadın doğ-

rulmuş, gözlerini silmiş ve Braden'ı bu güne dek şaşırtan bir irade gücüyle kendisini toparlamıştı.

Tanrım, ne kadar zor bir hayatı olmuştu. Abileri ve kabiledeki erkek çocukların çoğu onunla merhametsizce dalga geçmişlerdi. Babası, Maggie'nin onu memnun etmek için yaptığı her şeyi eleştirmişti.

Ve yine de Braden'ın tanıdığı en verici, en iyi yürekli kadındı.

Bilinçli bir şekilde düşünmeden uzanıp hafifçe Maggie'nin saçlarını okşadı. İpeksi, kızıl bukleler parmaklarını okşayınca ona karşı duyduğu açlığı canlandırdı.

İstediğin Maggie mi, yoksa sadece bir kadın mı?

Braden ömründe ilk kez tereddüt ediyordu.

Daha önce böyle bir şeyi hiç düşünmemişti, zaten hiç gerekmemişti de. Her zaman kadınlar ona gelmişti. Onu aramışlar ve hiç çekinmeden vücutlarını teklif etmişlerdi.

Ama Maggie farklıydı. Hiçbir zaman onun peşinde koşmamıştı. Aksine, kendisini daima geri çekmiş, neredeyse genç adamdan korkmuştu.

Bu gece, bu konu Braden'ın canını sıkıyordu.

Öne eğilip Maggie'nin saçlarındaki çiçek kokusunu içine çekti, duyularını kaplamasına ve büyülemesine izin verdi. Sıcak bir yaz esintisi gibi, tatlı ve yatıştırıcıydı.

Kendini dürtülerine kaptırarak elini Maggie'nin başından aşağıya, koluna indirdi ve onun sıcaklığına biraz daha sokuldu.

Maggie'nin gözleri birdenbire açıldı.

Acaba Braden?..

Evet, oydu! Braden elini gerçekten kalçasına indirirken saçlarını kokluyordu.

Bunu yapması gerekiyor muydu?

Hayır, bunu yapmanın gerektiğini biliyorsun. Saçını koklamasına ve ellerini üzerinde dolaştırmasına izin vermeden önce onunla evlenmen gerekir.

Evet, ama eli hoşuna gidiyordu. Aslında, harikaydı. *Maggie!*

Maggie, Braden'ın istediğini yapmasına izin vermek ile bunun yanlış olduğunu bilmek arasında kalarak boğazını temizledi. "Braden, terbiyeni takınır mısın?"

"Ben terbiyeli davranıyorum," diye kulağına mırıldandı. *Gördün mü bak*, diye savundu Maggie'nin zihni. *Terbiyeli davrandığını söyledi.*

Ama Maggie bunların hiçbirine inanmıyordu. Tek bir an bile.

"Hayır," dedi, sesindeki tuhaf tınıyı fark ederek. "Elle sarkıntılık ediyorsun."

"Sadece birazcık sarkıntılık ediyorum."

Ah, adamın hiç utanması yoktu! Gerçekten de birazdı!

Eğer Braden'ı şimdi durdurmazsa nereye kadar gideceği belli olmazdı...

Aslında nereye kadar gideceğini tam olarak biliyordu ve kalbi Braden'la bunu istemesine rağmen, aklı böyle bir eylemin korkunç sonuçlarını tahmin edebiliyordu. Kalbini kazandığı kadınlardan birisi olmayacaktı. Onun için ne hissederse hissetsin, kendisini kullanmasına izin vermeyecekti.

Tek düşüncesi kendisini korumaktı, Braden'ın elini sımsıkı tutup hareketsiz kılmak için hemen göğüslerinin altına, karnına koydu.

"Tamam," diye derin ve boğuk bir sesle kulağına mırıldandı Braden. "Beni burada istiyorsun, öyle mi?"

Elini çok hafifçe yukarı çıkardı ve taşan göğsünü avcuna aldı.

Şiddetli bir arzu dalgasına kapılan Maggie nefes almakta zorlanıyordu. Vücudunun göbek kısmında yabancı bir sızı başladı ve yapabildiği tek şey inlememek oldu.

"Braden!" dedi boğulurcasına. "Bunu yapmaman gerekir."

"Hayır mı?" diye sordu Braden, yüzünü Maggie'nin saçlarına sürterek.

Braden'ın nefesi, ensesini gıdıklarken genç kadın gözlerini kapadı. Çok güzeldi ve tam o anda Braden'ın kendisini öpmesini o kadar istiyordu ki, arkasına dönüp dudaklarını aranmamak için tüm iradesini kullanmak zorunda kaldı.

"Braden," diye denedi tekrar. "Eğer beni bırakmazsan yemin ederim gidip Sin'le yatacağım."

Bu sözler karşısında Braden donakaldı. Sonra güldü.

"Bu kadar komik olan ne?" diye sordu Maggie kaşlarını çatarak.

"Kardeşim bir İskoç kadınıyla yatmaktansa hadım olmayı tercih eder."

"Ah, sen var ya," diye payladı Maggie, sırtüstü dönüp ters ters Braden'a ve onun güzel, gamzeli gülümsemesine baktı. "Benim istediğim bu değil ve bunu sen de biliyorsun. Korkunçsun. Kötüsün. Uslanmazsın!"

Braden'ın tebessümü derinleştiğinde Maggie onun gözlerindeki karanlık açlığı kaçırmadı. "Aslında bana oldukça iyi olduğum söylendi. Özellikle konu—"

Maggie cümlenin geri kalanını engellemek için elini onun dudaklarına koydu. "Senin hakkında söylenenle-

rı yeterince duydum. Ve burada, ormanda bir fahişe gibi benimle istediğini yapmama izin verecek değilim. Ben iyi, saygın bir kızım ve bu şekilde kalmaya kararlıyım."

Ve sonra korkunç bir şey oldu. Maggie parmaklarının altındaki dudakların ne kadar yumuşak olduğunu fark etti. Ardından o yumuşak dudakların kendisininkini öperken nasıl hissedildiğini hatırladı.

Cennet. Braden'ın öpüşü bütünüyle cennetti.

Bu düşünce ve iradesinin azalmaya başladığı gerçeğinden korkarak elini çekti ve parmaklarını kıvırıp yumruk yaptı.

Braden kendisine bakarken çenesinde bir tik başlamıştı. Bakışlarını kendi dudaklarına indirdi ve Maggie onun yüzünde oynaşan çatışmayı izledi.

Sonunda Braden iç geçirerek geri çekildi.

Braden birkaç santim uzağa yerleşirken Maggie rahatladı.

"Söyle bana," dedi Braden usulca. "Bu yolculuğu ilk seferinde tamamen bir başına nasıl yaptın?"

Ne tuhaf bir soruydu. Braden neden...

Maggie, genç adamın vücudundaki bir bölgenin, önceki halinden oldukça daha büyük olduğunu fark edince düşünceli bir şekilde duraksadı. Yüzü alev alev yanıyordu. Braden dikkatini başka yöne vermeye çalışıyordu ve Maggie durumu daha kötüleştirmek istemediği sürece, bunu yapmasına yardım etmesi gerekiyordu.

"Atla gidiyordum," dedi. Sin'in sözcüklere kulak misafiri olmasını engellemek için çok alçak sesle konuşmuştu.

Braden usulca güldü.

"Gün boyu atla gittim ve ilk gece kuzenimin evinde

kaldım. Daha sonra MacDouglas topraklarına ulaştığımda yola devam ettim ve konaklamak için para ödedim."

"Dört gün mü sürdü?" diye sordu Braden.

Yolun ne kadar sürdüğüne ilişkin söylediği yalanı hatırlayınca Maggie gene kızardı. "Hayır, sadece iki günde gittim. Yürüyerek dört gün süreceğini tahmin ediyorum."

Maggie, Sin'e korku dolu bir bakış attı. "Sin'i daha fazla kızdırmasın diye nasıl yolculuk yaptığımı söylemek istemedim."

"Yaşına göre çok akıllısın."

Braden çok hafifçe öne eğildi ve parmaklarını tekrar Maggie'nin saçlarından geçirdi. "Saçlarının ipek kadar yumuşak olduğunu biliyor musun?"

Yine mi? Böyle yapmaya devam edecekse Maggie çaresiz bir şekilde kendini kaybedecekti.

Kendisine yapılan iltifattan keyif alırken dudağını ısırdı. "Hayır," diye fısıldadı. "İpek gibi olduğunu hiç fark etmedim."

Braden başını onunkine biraz daha yaklaştırırken gözleri yine koyulaşmıştı. "Seni içine sarmak isterdim," diye kulağına fısıldarken Maggie'nin tüm vücuduna binlerce ürperti yolladı. "Evet, koyu yeşil bir çarşaf, kaymak gibi teninin güzelliğini ortaya çıkarır ve saçlarını belirginleştirir. İnan bana, çıplak vücudunun üzerindeki ipeği seyretmekten daha erotik duygular uyandıracak bir şey yok."

"Braden!"

Braden'ın tebessümünde en ufak bir pişmanlık yoktu.

Maggie başını salladı. "Kendini tutamıyorsun, değil mi?"

"Neyi tutamamak?"

"Kaşına çıkan her kadınla flört etmeden duramıyorsun."

"Benim flört ettiğimi de kim söyledi?"

"Ben söylüyorum, çünkü Nera veya Adena şu anda burada olsaydı onlardan biriyle gideceğini ve bana hiç dikkat bile etmeyeceğini biliyorum."

Braden sanki tokat yemiş gibi başını geri çekti. "Oo, hadi ama Maggie, bu laflarınla en çok hangimize hakaret ettiğini bilmiyorum. Gerçekten düşünüyor musun ki ben..."

Braden, Maggie'nin sözlerini gerçekten düşününce duraksadı. Ve o anda kendisi hakkında hoşuna gitmeyen bir şey öğrendi.

Maggie haklıydı. Kaç kez bir kadınla birlikteyken başka, daha çekici bir kadının ortaya çıktığını ve "aklını başından aldığını" tahmin bile edemiyordu.

"Ne diyordun?" diye sordu Maggie.

"Hiçbir şey," dedi Braden karanlık ormana bakarak. Hayatında ilk kez, geçmişte yaptığı bazı şeyler için pişmanlık duyuyordu.

Maggie sert zemine tekrar yerleşti ve Braden onun rahat etmek için mücadele etmesini izledi.

Genç adam daha çekici bir kadın orada olsa ne yapacağını elinde olmadan düşündü. İlk fırsatta kadının peşinden gider ve Maggie'ye artık hiç önem vermez miydi?

Bu kadar sığ bir insan olabilir miydi?

Bunun en acı veren kısmı, öyle olup olmadığını tam olarak bilmiyordu.

Bir ahmaktı ve rezildi. Hayatında ilk kez farklı olmayı istedi.

Neden biraz daha Lochlan'a benzemiyordu? Kararlı ve sadık, ya da Ewan gibi olamıyordu.

Hayır, diye düşündü çabucak. Ewan gibi değil. Ewan kendi zevkine göre fazla keşiş gibiydi. Ama Sin gibi olabilirdi. Sin saygılı ve sağduyuluydu ve kadınlar, Braden'a olduğu kadar onun da kucağına atılıyorlardı.

Bakışları kendiliğinden tekrar yerde kaskatı yatan Maggie'ye çevrildi. Genç kadın, kendisi gibi bir rezilden çok daha iyisini hak ediyordu. Sadece ve sadece onu sevebilecek birini hak ediyordu. Gerçekte, böyle bir adama ihtiyacı vardı.

Ve Braden asla o adam olamayacağını içten içe biliyordu. O, kendini sadece tek bir kadına teslim edebilecek biri değildi. Hem de hiç. Özgürlüğünü çok fazla seviyordu. Kadınlarını çok seviyordu.

Bu nedenle, kendisini Maggie'den uzak tutmak zorundaydı. Çünkü neticede ona kırık bir kalpten başka bir şey sunamazdı ve Maggie'nin yaşamına daha fazla mutsuzluk eklemek istemiyordu.

Yine de, zihninde Maggie'yle ilgili düşünceler dolaşıp duruyordu. Daha önceki öpüşüyle ilgili düşünceler. Elinin altındaki solgun teninin yumuşaklığı. Kulağına fısıldayan nefesinin sesi.

Ama daha da kötüsü, onun altında çıplak bir halde uzanmış, kehribarrengi gözleri açlıkla kararmış bir halde tüm vücuduyla kendisine sarılmış, genç adam onun içinde kaybolurken kadının, elleriyle Braden'ın kalçalarına baskı yapmasının hayali görüntüsüydü.

Maggie'ye duyduğu açlık onu delirtmeye yeterliydi. Bir kadının tutkusunun nasıl olduğunu öğrenmek için bu

kadar güçlü, cezbeden bir arzuyu hiç hissetmemişti. Ama Maggie'yle, öğrenmek istiyordu. Hayır, giysileri yokken de giyinik olduğu zamanki kadar ateşli ve tutkulu olup olmadığını öğrenmek neredeyse bir ihtiyaç haline gelmişti.

Braden çok hafif öne eğilerek gözlerini kapadı, Maggie'nin saçlarının tatlı, kadınsı kokusunu içine çekerken yanağının kaymaksı teninde parmaklarını dolaştırmak için yanıp tutuşuyordu.

Maggie'nin tutkusunu çok iyi hatırlıyordu. Ağzını zorlayarak bakire dudaklarını sahiplenirken, nefesinin kendisininkiyle karışmasını...

O anda, genç kadının geri kalan kısmına sahip olmaktan daha fazla istediği hiçbir şey yoktu.

Bu düşünceyle vücudu şiddetli bir şekilde uyarıldı.

Evet, Maggie tadına bakılacak bir kızdı. Keşfederek haftalar geçirmek istediği, heyecan veren bir hazine.

Ekose kumaşın altında sarmalanmış vücudu boyunca gözlerini gezdirdi. Vücutlarını sadece birkaç kumaş parçası ayırıyordu. Maggie'nin en fazla yanıp tutuştuğu kısmından ayırıyordu.

Ekose kumaşın eteğini kaldırıp onun derinliklerine gömülmesi çok kolaydı. Bir erkek ve kadının paylaşabileceği gelmiş geçmiş en eski, en mahrem dansı ona öğretirken Maggie'nin zevk iniltilerini dinlemek...

Tüm bu yıllar boyunca acaba onu neden fark etmemişti? Onu bu kadar kör eden ne olmuştu?

Maggie'nin neşesini veya inancını tanımlayacak söz yoktu. Daha önce hiç böyle bir kadınla karşılaşmamıştı, ama yine de hafızasında *onu* tanımadığı tek bir an bile yoktu.

"Bildiğin gibi, tatlım, bu gece kendi yatağında güvende olabilirdin."

"Evet," diye fısıldadı Maggie, karşısındaki ateşe gözlerini dikmişti. "Yapabilirdim. Ama bu ölümleri engellemeye yaramayacaktı. Bu kavganın sona ermesi için her şeyi veririm."

"Benim Robby MacDouglas'ı öldürmeme izin vermenin haricinde."

Maggie, Braden'ın sözleri üzerinde düşünürken sessizleşti.

"Belki de seni fazla sert bir şekilde yargıladım," diye fısıldadı. "Belki de abilerimin ölümü için ondan nefret etmem gerekir. Eğer o ve kana susamışlığı olmasaydı, kardeşlerim şimdi hayatta olurlardı. Ama adamın içinde bir yerlerde, buna son vermeyi benim kadar isteyen bir kısmı var olmalı. Beş yıllık çatışmadan sonra mutlaka bundan yorulmuştur. Sence?"

Braden cevap vermedi.

"Braden?"

"Düşünüyorum."

Maggie dönüp ona baktı, yüzünde inanmaz bir ifade vardı. "Hâlâ savaşmak istiyor musun?"

"Bunun lehinde pek çok şey söylenebilir."

Maggie'nin gözleri hayal kırıklığıyla ışıl ışıl yanıyordu. alçak sesle inledikten sonra Braden'ı omzundan itti.

Braden gülerek onunla boğuşacakmış gibi yaptı.

"Yürüyüşe gitmeme gerek var mı?" Sin'in sesi oyunlarının arasına girdi.

"Hayır," dedi Maggie çabucak, Braden'dan uzaklaştı. "Sadece kardeşini öldürmeye çalışıyorum."

"Her zaman büyüleyicisin, değil mi, Braden?"

"Dilini tut, Sin."

"Tutardım tutmasına ama şansına, sizin şu devasa İskoç böceklerinden biri dilimin üstüne konar. Ayrıca bunu yaptığımda elimi ıslatıyor ve buruşturuyor."

Braden gözlerini devirdi, Sin'e atmak için yanında bir şeyler olmasını diliyordu.

Maggie usulca güldü.

"İyi geceler, Braden," dedi Maggie, sonra tekrar eski pozisyonuna döndü.

"İyi geceler, tatlı çiçek," diye fısıldadı Braden. Ama içinden, Maggie'den bir öpücük olmayan bir geceye kesinlikle iyi denemeyeceğini biliyordu.

***

Birkaç saat sonra, Maggie bir irkilmeyle uyandığında Braden'ın kolunu koruyucu bir şekilde kendisine sarılmış buldu. Gecenin bir yerinde, kayarak daha da yaklaşmışlardı ve Maggie ateşin karşısında onunla tam anlamıyla iç içe geçmiş vaziyette yatıyordu.

Braden'ın erkeksi uyluğunun kendisininkine sertçe baskı yapması, vücudunun merkezinde garip, yabancı bir arzu duygusu uyandırıyordu. Ah, ama bu kötü, hınzır bir duyguydu. Genç bir kadının, kocası olmayan bir erkekle deneyimlememesi gereken bir duygu olduğundan emindi.

Başlangıçta, Sin'in hemen arkalarında olduğunu fark edinceye dek kendisini neyin uyandırdığından emin olamamıştı.

Sin durdu ve Braden'ı uyandırmak için hafifçe dürttü.

Maggie hızla gözlerini kapatıp uyuma numarası yaptı.

"Senin nöbet sıran, kardeşim," diye usulca fısıldadı Sin.

Maggie uyanırken Braden'ın sertleştiğini hissetti ve pozisyonlarının kendisi gibi onu da şoke edip etmediğini merak etti.

Braden dikkatle Maggie'den ayrıldı ve onu şaşırtarak zeminin etkisini azaltması için başının altına katlanmış ekose ceketi koydu. Bu harekketteki hassasiyet Maggie'yi derinden etkilemişti.

İki erkek tepesinde dururlarken Maggie her ikisinin bakışlarını üzerinde hissetti. Onların dikkatinden rahatsız olunca bir şeyler söyleyecekti, ama nedense artık uyumadığı gerçeğini belli etmek istemedi.

"Saçlarını kestiğine inanamıyorum," dedi Braden fısıltıyla.

"Kesinlikle sıradışı bir kız."

"Evet. Onun gibi bir kadınla daha önce hiç karşılaşmadım."

"Çoğu kişi ona erkeksi derdi."

Braden homurdandı. "Ve ben de onlara aptal derdim. Onda erkeksi hiçbir şey yok."

Sin cevap vermedi ama Maggie onun ateşin öbür tarafında otlardan bir yatak hazırladığını duyabiliyordu.

Birkaç dakika sonra, birisi üstüne bir örtü daha koydu. Maggie gözlerini aralayıp baktığında Braden'ın doğrulup kendi ot yatağının tepesinde durduğunu gördü. Öne eğildi ve elini hafifçe Maggie'nin saçlarından geçirdikten sonra örtüyü çenesine kadar çekti.

Braden'ın nezaketi genç kadını öylesine derinden etkilemişti ki bir an nefes almakta zorlandı.

"Nöbeti alacak mısın, yoksa onu şımartmaya devam mı edeceksin, Braden?"

Braden dönüp kardeşine baktı. "Birazcık şımartmak işe yarar sanırım."

Ve sonra Braden yanlarından ayrılıp onlardan uzağa yerleşti.

Yalnız kaldıklarında Sin, Maggie'yle konuştu. "Uyanık olduğunu biliyorum."

Maggie gözlerini kırpıştırarak açtığında ateşin üzerinden onun kara gözleriyle karşılaştı. "Braden da biliyordu herhalde," dedi genç kadın.

"Hayır, bilseydi asla senin hakkında o kadar özgürce konuşmazdı."

Maggie kaşlarını çattı. "Peki sen nereden anladın?"

"Sezgi, gözlem," dedi Sin usulca. "Hayatta kalmak için geliştirdiğim şeyler. Braden hiç benim kadar kuşkucu değil."

Sözleri Maggie'yi şaşırtmıştı. Ona bunu söyleten de neydi? "Peki benden kuşkulanıyor musun?"

Sin'in sert bakışlarıyla tepeden tırnağa dondu. "Kadın, ben fedakâr davranan herkesten kuşkulanırım. Tüm hayatım boyunca gerçekten iyi olan sadece bir avuç insan tanıdım. İnsanların büyük çoğunluğu sadece bir şekilde kendilerine fayda sağlayacağı zaman yardım ederler."

Maggie öncekinden de fazla şaşkınlıkla, başını kaldırıp ona dikkatle baktı. "Benim Braden'dan bir şey mi istediğimi düşünüyorsun?"

"Öyle olduğunu biliyorum."

"Peki ne?"

"Onu istiyorsun."

Sözlerle şoke olan Maggie tartışmak için ağzını açtı.

"İnkâr etme," dedi Sin, daha Maggie başlama fırsatı bile

bulamadan lafını kesmişti. "Ona her baktığında bunu gözlerinden anlayabiliyorum."

Maggie ormanın kenarında Braden'ın oturduğu tarafa göz attı ve duygularının onun için de bu kadar açık olup olmadığını merak etti. Genç adamın o kadar da açıkgöz olmadığını içten içe umuyordu. Çünkü genç kadının neler hissettiğini biliyorsa bu, bunca yıl duygularını bile bile görmezden geldiğini ortaya koyuyor ve bu Maggie'nin içine işliyordu.

"Onu beğendiğimi kabul ediyorum," dedi istemeye istemeye, "ama bu, onu istiyorum anlamına gelmez. İnsan bir yılanın da güzel olduğunu düşünebilir ama ancak bir aptal ona sahip olmak ister."

Sin tek kaşını kaldırdı. "Peki, yani hepsi bu."

Sin'in fikrini ve gizemli yorumlarını çözmeye çalışırken Maggie'nin başı ağrımaya başlamıştı. "Ne?"

"Sen Braden'dan korkuyorsun."

"Evet," diye itiraf etti Maggie. "Ben aptal değilim. Braden bir kadının yanında sürekli kalacak biri değil. Bana sahip olacak, sonra da başını döndüren ilk kadınla gülüp oynayarak çekip gidecek. Annem gibi olmak, sevdiğim adam başka birisiyle gece dışardayken yatağımda tek başıma ağlamak istemiyorum."

Sin başını koluna dayadı. "Bugün, bu yaşta çok fazla şey istiyorsun, leydim. Çoğu kadın, erkeklerin ebediyen sinsi sinsi fırsat kolladığını kabul eder."

"Ben çoğu kadın değilim."

Sin gülümseyerek başıyla onu onayladı. "Öyle, değilsin. Şimdi tekrar uyusan iyi olur."

Maggie gözlerini kapadı. Ama gözkapaklarının karan-

lığında gördüklerinden rahatsız oldu. Annesiyle ilgili iki net anısı vardı. Birinde, annesi kendisini sımsıkı göğsünde tutuyor ve şarkı söylüyordu. Diğeri, annesi hastalandıktan sonra sakin bir yaz gecesiyle ilgiliydi.

Maggie o gece de uyumaya çalışmış, ama annesinin ağlamasıyla uyanmıştı. Gürültüden korkmuş, yatağından inerek asılı bir perdeyle ayrılan annesiyle babasının tarafına süzülmüştü. Annesi, Maggie'nin teyzesinin kollarında ağlıyordu.

"Ben ölüm döşeğinde yatarken o nasıl o kadınla birlikte olabilir?" diye ağlamıştı annesi, sesi öylesine ıstırapla doluydu ki, bugüne dek Maggie'nin aklından çıkmamıştı. "En azından ben toprak altına girinceye kadar bekleyebilirdi."

"Biliyorum," diyerek yatıştırmıştı teyzesi. "Erkek erkektir. Bunu biliyorsun."

Annesi sadece birkaç saat sonra ölmüştü. Yatağında tek başına, kocasının eve, kendisine gelmesini bekleyerek...

Ve daha da kötüsü, babası o gece görmeye gittiği kadınla hiçbir zaman evlenmemişti.

"Ama Blar, seni sevdiğini biliyorsun. Bana izin verirsen senin çoluk çocuğuna bakarım."

Sila, annesinin ölümünden üç ay sonra bir gece evlerinin önünde babasına yalvarmıştı.

"Sila, sen iyi bir kadınsın ama artık seninle evlenemem. Olup bitenlerden sonra olmaz. Sana her baktığımda aklıma sadece karımın öldüğü gece geliyor. Dışarıda seninle değil, burada onun yanında olmam gerekirdi. Bunun suçluluk duygusu dayanamayacağım kadar fazla."

"Evet," diye ağlamıştı Sila. "Benimle hiç işin olmadı.

Senin için bir şeyler ifade ettiğini söylediğinde seni *hiç* dinlememeliydim."

Bundan sonra Sila karanlıkta koşarak uzaklaşmış ve babası küçük evlerinden içeri girmişti.

Gölgelerin arasında duran Maggie'ye göz atmıştı ve her şeyi duyduğunu fark ettiğini babasının yüzünden anlamıştı. Hiçbir şey söylemeden Maggie'nin yanından geçip yatmaya gitmişti.

Braden gibi babası da iyi bir adamdı ama yine de bir erkekti. Ve Maggie, annesi veya Sila'nın durumuna düşeceğine, evde kalmış yaşlı bir kız olarak ölmeyi tercih ediyordu.

Hayır, tüm yaşamı boyunca Braden'ı düşlemişti ama böyle aptalca düşleri bırakmanın zamanı gelmişti. Braden dünyaya aitti ve kendisi...

Maggie kendisine aitti.

Biraz ileride oturan Braden'a efkârlı efkârlı baktı.

"İyi geceler, aşkım," diye fısıldadı. "Ve elveda."

***

O gece Maggie, Braden'ın rüyalarıyla işkence çekti. Onun tatlı öpüşlerinin rüyaları. Kendisini yakına çeken kolları.

Seni asla bırakmayacağım, küçük *tatlı çiçeğim.* Braden'ın içten sesiyle yüreği pır pır ediyordu.

Onunla bir yuva sahibi olmayı, çocuklarının etrafta koşuştuğunu hayal etti.

Ve sonra rüyaları daha hınzır bir hal aldı. Maggie'nin uyuduğunu zanneden abileri tartıştıkları zaman kulak misafiri olduğu şeylere dönüştü.

Evet. Braden'ın giysilerini sıyırdığını, elini vücudunda dolaştırırken mantığını kaybedene kadar kendisini öptüğünü görebiliyordu. Ellerinin çıplak teninde dolaştığını, dudakları boynunun hassas teninde oyalanırken vücudunu kavradığını hissedebiliyordu.

"Braden," diye fısıldadı, vücudu pek anlayamadığı bir arzuyla alev alev yanıyordu. Onu istiyordu.

Ve sonra, uzaktan, kendisini fark eden tek erkekle dalga geçen köyündeki erkeklerin zalim kahkahalarını duydu.

Kızın senin standartlarından bile aşağı olduğunu sanıyordum, demişlerdi David'e.

Maggie, peşini bırakmayan kahkahalar kafasında çınlarken sıçrayarak uyandı.

Kafası karışmış bir halde etrafa bakındığında Braden'la Sin'in biraz ötede fısıldaşarak konuştuklarını fark etti. Maggie'yi taze kızarmış tavşan kokusu karşıladı.

Elleri titreyerek rüyalarının anısını kovalamaya çalıştı. Anghus'un bir ayak işini yaparken David'in kendisine yardım ettiği gün, çocukların gülme seslerini...

Ancak on yedi yaşlarındaydı. Maggie kendisi için Peder Bede'ye kadar ağır sepeti taşıyan David'in nezaketinden çok etkilenmişti ama diğer çocuklar bu yüzden onunla alay etmişlerdi.

Eğer sıska atlar zevkine uyuyorsa bende sana satacak bir tane olduğunu bilmelisin, Davey.

Maggie anısını yok etmek için elleriyle kulaklarını kapadı. Bu gibi zamanlarda, erkek işkencecilerinin bir MacDouglas kılıcıyla ölüp ölmemesiyle neden ilgilendiğini merak ediyordu. Yıllar boyunca kendisiyle alay etmelerinin mutsuzluğu ortada olduğuna göre, kendi yaşına yakın erkeklerden çoğu bu kaderi edinmişti.

Ama aklına gelir gelmez, bundan utandı. Alçaklıkları yüzünden ölmeyi hak etmiyorlardı fakat doğruyu söylemek gerekirse, götürülürlerse ve zarar görürlerse umurunda bile olmazdı.

Ve o anda, Braden'ı her zaman neden bu kadar çok sevdiğini anladı. Kabiledeki tüm erkekler arasında, kendi yaşlarında olup da kendisine hiç gülmeyen veya alay etmeyen tek kişiydi.

Bir kere bile.

"İyi misin?" diye sordu Braden, genç kadının doğrulup oturduğunu görmüştü.

Maggie ellerini kulaklarından indirerek başını salladı.

"Böyle geç vakte kadar uyumama neden izin verdiniz?" diye sordu, şimdiden öğlene doğru olduğunu kastederek.

"Dinlenmeye ihtiyacın olduğuna karar verdik," dedi genç adam. Sulandırılmış bira tulumunu ona verdi.

"Ama MacDouglas'a mümkün olduğunca çabuk ulaşmamız gerekiyor."

"Ve öyle yapacağız," diye güvence verdi Braden nazik, gamzeli tebessümüyle. Bir-iki saat pek fark etmez."

Maggie, bir an Lochlan'ı ve kötü durumunu düşündü, sonra Braden'ın annesinin ilgileneceğini hatırladı.

Yine de, kadınlar serbest kalıncaya kadar MacDouglas'ı barışa ikna etmek için çok az zamanları vardı.

O anda, atları getirmiş olmayı diledi. Ama öte yandan, MacDouglas topraklarını atla geçen üç bilinmeyen "erkek" saldırmayı tercih edeceği bir ilgi ve çatışmayı davet edecekti. Özellikle de erkeklerden ikisi Braden ve Sin olduğu için...

Çatışma olduğunda ikisinin de ne yapacağı belli olmazdı ve Maggie bunu öğrenmeyi kesinlikle istemiyordu.

Braden yabani tavşanın ona düşen kısmını verdi. "Ye ve yıkan, sonra yola çıkacağız. Gün içinde yolculuk yapmak için hâlâ bol bol zamanımız var."

Maggie başını sallayarak onayladı. Hızla yedikten sonra sık ormanda ihtiyaç görmek için özel birkaç dakika ayırmasının ardından erkeklere katıldı.

Çoktan ateşi söndürmüşlerdi ve her şey düzgün bir şekilde çantalara yerleştirilmişti. Maggie kendisininkilere uzandı ama Braden onları kendi omzuna asmıştı.

Maggie gülümsedi. "Düşünceni takdir ediyorum, Braden, fakat başkalarıyla karşılaşırsak benim çantamı taşımanın tuhaf olduğunu düşüneceklerinden eminim."

"Maggie haklı," diye kabul etti Sin. "Onun erkek kıyafeti giymesinin bir anlamı olmaz."

"Pekâlâ," dedi Braden ama çantasını geri vermeden önce eşyaların yarısını kendi çantasına koydu. "Boş yere yorulmana gerek yok."

Onun bu düşünceli davranışıyla Maggie'nin kalbi küt küt attı. Evet, Braden sevilmesi kolay bir adamdı. Nazikti, düşünceliydi. Keşke çeşitli erdemlerinden biri de kadınlara sadakat olsaydı.

"İyi misin?" diye sordu Braden çantasını Maggie'ye verirken. "Sıkıntılı görünüyorsun."

Evet, rüyalarıma ve yüreğime dadanan yakışıklı bir adam yüzünden sıkıntılıyım.

"Ben iyiyim," dedi Maggie gülümseyerek. "Sadece önümüzdeki işi düşünüyorum." Bunun yanı sıra, bu iş sona erdiğinde küçük evine tek başına döneceğini ve Braden'ın çekip gideceğini...

Maggie düşüncesini tamamlamadı. Tamamlayamadı.

Sin ona anlayan, bilen bir bakış attı, sonra öne düşerek ormandan MacDouglas topraklarına doğru ilerledi.

Sabahın geri kalan kısmında ve öğleden sonra da yürüdüler. Yemek için durmak yerine, yürürken ekmek parçaları yediler ve çoğunlukla kadim ormanda ilerlerken pek konuşmadılar.

Maggie ensesinde başlayan ve kafa derisine çıkan garip bir karıncalanma duygusu hissettiğinde akşamüstü olmuştu. Vücudunda uğursuz bir ürperti dolaştı.

Sanki birisi onları izliyor gibiydi.

Başını çevirip karanlık ağaçları ve çalılıkları gözden geçirdi fakat hiçbir şey görmedi. Hiçbir şey duymadı.

Ama yine de...

Başlangıçta Sin'le Braden garip gelen hiçbir şey fark etmemiş gibiydiler. Ta ki Maggie ikisinin de vücutlarındaki gerginliği fark edinceye kadar. İkisi de bir elleri kılıçlarında yürüyorlardı.

Evet, onlar da hissetmişlerdi.

"Braden—"

"Stephen?" diye sordu Braden, hızla lafını kesince, bu. Maggie'nin kuşkularını her şeyden fazla doğrulamış oldu. İzleniyorlardı ve hem Braden hem de Sin bunun farkındaydı.

"Boş ver," dedi Maggie sesini bir oktav alçaltarak.

Yine hiçbir şey görmüyor ve duymuyordu.

O kadar uzun sürmüştü ki, Maggie hayallerinin zinciri koparmaya başladığını düşünmeye başlamıştı. Ta ki ormanda küçük bir tepenin üstüne varana dek... Devasa bir porsuk ağacına tam yaklaştıklarında arkasından gelişigüzel bir şekilde birisi çıktı.

Cüsseli, güçlü kuvvetli bir adamdı ama yanındakiler kadar uzun boylu değildi. Nemli, koyu renk saçları etli omuzlarından gevşek bir şekilde sarkıyor, kirli sakalı yüzünün büyük bir kısmını kaplıyordu. Çalı gibi siyah kaşını kaldırıp gözlerini kıstı ve Sin'e kılıcını doğrulttu.

"Vay, vay," dedi iriyarı adam kötü kötü. "Burada ne varmış?"

"Görünüşe göre tam da tüyleri yolunacak bazı küçük güvercinler var," dedi arkalarından bir adam.

On adamın hepsi etraflarını kuşatınca Maggie korkarak çevresine bakındı. Adamlar görüntülerine bakılırsa hırsızdı ve kafalarına koyduklarını yaptıklarında, üçünün yanında çok az para olduğunu öğrenince ne yapacaklarını ancak Tanrı bilirdi.

Sin ve Braden ürkütücü bir alaylı neşe ve beklenti karışımıyla bakıştılar. Ve bu, Maggie'nin içten içe titremesine neden oldu.

Bu iyi değildi. Hem de hiç iyi değildi.

Bölüm 9

"Vay, vay," dedi Sin, Braden'a. Liderlerinin sözlerini ve ses tonunu taklit ediyordu. "Burada ne varmış?"

"Ölmek isteyen bir aptallar sürüsü gibi görünüyor," dedi Braden. Dudaklarında soğuk, ölümcül bir tebessüm vardı.

Maggie, durumun hiç tanıklık etmek istemediği bir olaya dönüşmek üzere olduğunu fark edince hızla haç çıkardı.

Sadece hepsinin hayatta kalmasını diliyordu.

Gerginlik etraflarında öylesine yoğun bir şekilde cızırdıyordu ki, Maggie neredeyse ham, keskin kokusunu duyabiliyordu. Bütün erkekler sert ve ihtiyatlıydı, gözlerini birbirlerinin üzerinde dolaştırarak rakiplerinin cesaretini tartıyorlardı.

Maggie'nin korkudan midesi kasılmıştı.

Lider haydut, Braden'ın soğuk tebessümüne kendi soğuk tebessümüyle karşılık verdi. "Hadi *dostum*, kamınızı ya da bağırsaklarınızı deşmemiz gerekmiyor. Paranızı bize

verin, biz de huzur içinde yolumuza gitmenize izin verelim."

"Sadece minik bir problem var," dedi Braden, sesi uğursuz bir şekilde sakin ve sabırlı, yeşilimsi kahverengi gözleri tehditkârdı. "Sen benim dostum değilsin ve altınlarını senden daha fazla seviyorum. Şimdi, bunu hesaba katarsak altınlarımı neden senin hantal ellerine teslim edeyim?"

Maggie'nin paniği artmıştı.

Liderin suratı haşin bir hal aldı. "Bu durumda..."

Diğerleri o kadar hızla saldırdılar ki, Maggie peşinden gelen irikıyım adamlardan birini eğilerek savuşturacak ve korunmak için kendisini çalıların arasına atacak zamanı anca buldu.

Braden ve Sin aynı anda kılıçlarını kınından çıkardılar ve saldırganları geri püskürtmek için kullandılar.

Maggie'nin yana kaçarak elinden kurtulduğu irikıyım hırsız onu yakalamaya davrandı ama daha yapamadan Braden adamı gömleğinin ensesinden yakaladı ve ters yöndeki oldukça büyük meşe ağacına itince adam yankılanan bir gürültüyle çarpıp geri geldi, sonra turf kaplı zemine sere serpe serildi.

Maggie rahatlayarak içini çekti, başka hiç kimsenin kendisini fark etmediğini umuyordu.

Ama bu düşünceden bir an sonra, başka bir hırsızın Braden'ın savunmasız arka tarafına yaklaştığını gördü, hırsız kılıcını vurmak için kaldırmıştı.

Genç kadının içini panik kapladı. Braden karşısındaki adamla o kadar meşguldü ki, arkasındakini fark etmemişti bile.

Tek düşüncesi Braden'ı korumak olan Maggie alelacele

ama güçlükle çalıların arasından kalktı. Yerden kalın, yapraklı bir odun kapıp hırsızın sırtına vurmak için kullandı.

Yapraklar adamın sırtına, boynuna ve kafasına iyice çarptı ama cüsseli adamı kızdırmaktan başka işe yaramadı. Adam korkunç bir küfürle Maggie'ye döndü.

Çok geçti, Maggie atağının iyi planlanmış veya gerçekleştirilmiş olmadığını anladı.

Kendini koruma mücadelesiyle odunu beceriksizce önünde tuttu. Hırsız acımasızca gülerek neredeyse neşeyle yaprakları ve odunu kılıçladı.

"Azizlerin anası, koru beni!" diye fısıldadı Maggie, ardından odunu adamın kafasına indirdi.

Adam sadece bir an sendeledikten sonra yüzü öfkeyle karardı. "Bunu yaptığın için öleceksin."

"Şeytan gibi konuşuyorsun," diye homurdandı Braden, hırsızı yakalayıp etrafında döndürerek kendisine çevirdi.

Braden elinin tersiyle ve tek bir darbeyle adamı döne döne yere fırlattı. Maggie daha ona teşekkür edecek zaman bulamadan bir başkası saldırdı.

Maggie, Sin ve Braden'ın hiçbirini öldürmeden adamları bir çırpıda halletmelerini huşu içinde izledi. Ama hırsızlar bol bol yaralanma ve şişen kafalarıyla çürük elma gibi yerlere düştükten sonra, inleyerek ve berelenmiş uzuvlarını, ağrıyan başlarını tutarak yerde yatıp kaldılar.

Maggie hâlâ odunu tutuyordu, hırsızlar gidene kadar bırakmaktan çok korkuyordu.

Braden liderlerini bir meşe ağacına kıstırdı ve kılıcını adamın hemen çenesinin altında tuttu. Elleri sabitti, şeytanın kendisine bile boyun eğdirecek korkunç görünümü Maggie'nin ürpermesine neden oluyordu.

"Peki öyleyse *dostum*," dedi Braden, "seni öldürmem gerekiyor mu, yoksa kendi işine bakıp bizi rahat bırakacak mısın?"

Sin dilini şıklatarak etrafında, yerdeki adamlara özlemle baktı. "Aa, hadi ama, lütfen, birinden birini öldüremez miyim? Şu sadece üç dişi olan iriyarı veya şuradaki ağzı kokan kısa boyluya ne dersin?"

Braden, Sin'in yalvaran ses tonuna alayla kısa bir kahkaha attı ama gözlerini önündeki hırsızdan hiç ayırmıyordu. "Onun eğlenmesine izin vereyim mi?"

Lider başını iki yana salladı. "Hayır, madem sana göre hava hoş, gideriz biz."

Braden bir adım geri çekilip kılıcını indirdi.

Eşkıyalar Maggie'yi şaşırtan bir hızla toparlanıp ağaçların arasında kayboldular.

Maggie güçlükle ayakta duruyor, fena halde titriyordu. Bu onun için biraz fazla olmuştu. Böyle bir olayı hiç yaşamamıştı.

Mo dhraeth, Braden'la Sin yanında olmasaydı ne yapardı?

Bunu düşünmeye gerçekten dayanamıyordu.

Bu yolculuğu ilk kez yaptığında üstünde kadın giysileri varken eşkıyalarla karşılaşmış olsaydı neler yaşayabileceğini düşünmek daha da kötüydü.

Maggie'nin midesi kasıldı ve bir panik dalgasına kapıldı. Yüz yaşına kadar yaşasa bile, içindeki bu duyguyu veya kendilerini ilk durdurduklarında liderin yüzündeki umursamaz ifadeyi asla unutamayacaktı.

Bir an bile düşünmeden hepsini öldüreceklerdi!

Maggie bir an vakit ayırıp merhametleri için Tanrı'ya ve

azizlerine şükretti ve böyle bir şeyi bir daha hiç yaşamamak için dua etti.

"Sen iyi misin?" diye sordu Braden, Maggie'nin gevşek tuttuğu odunu alıp yan tarafa atarken.

"Teşekkür ederim," dedi halsiz bir fısıltıyla. "Teşekkür ederim."

"Benim için bir zevkti," dedi Braden, Maggie'nin titreyen elini eline aldı.

Aman Tanrım, adamı çok yakışıklıydı. Ve Braden'ın ela gözlerinde gördüğü endişe ve ilgi, yüreğini büyük ölçüde rahatlatıp ısıttı.

Yine de, o gözlerde aynı zamanda garip bir şekilde mizaha yakın zorlayıcı bir ışıltı da görüyordu.

Şüphesiz Braden adamların saldırısında komik bir şey bulmuş olamazdı.

Hayır, Braden'ı yanlış okuyordu.

Elini Maggie'nin yanağına koydu ve başparmağıyla hafifçe elmacıkkemiğini okşadı. Maggie'nin tüm yapabildiği gözlerini kapamamak ve zevkle iç geçirmemek oldu. Genç adamın yatıştıran, sakin teması katışıksız bir saadetti ve korkusuyla endişeleri yok olup giderken vücudunda birbiri ardından arzu dalgaları dolaşıyordu.

Braden kendisini korumuştu. Yine. Ve Maggie hayatında kaç kez şampiyon olduğunu Braden'ın fark edip etmediğini merak ediyordu.

"Arkamı koruduğun için teşekkürler," dedi Braden usulca.

Maggie kaşlarını çattı. Ses tonunda gizli bir şeyler vardı. Ve Maggie bir anda onu neyin eğlendirdiğini anlayıverdi.

"Vurduğum adamın arkanda olduğunun hep farkındaydın, değil mi?"

"Öyle," dedi Braden kısa bir kahkahayla. "Ama adamı şaşırtacak kadar beni düşünmene memnun oldum. O kadar ki, bunu yapmak için hayatını tehlikeye attın."

Maggie'yi başka bir ürperti kapladı ama bunun paniğiyle hiç alakası yoktu; hepsi, karşısındaki ateşli savaşçıyla ilgiliydi.

Güzeldi, ama gülümsediği zaman adam inanılmaz oluyordu.

Braden bu şekilde baktığında belirip kaybolan gamzeleri, sıcak bakışları, ateşli dokunuşlarıyla dünyadaki hangi kadın onu reddedebilirdi?

Genç adam, Maggie'nin yanağını nazikçe okşarken duraksadı ve dikkatle gözlerinin içine baktı. "Benim gibi bir rezil için yaptıkların çok cesurcaydı."

"Ve sen bir *rezilsin*," dedi Maggie, bunu yüreğinde biliyordu ve her nedense o anda bu umurunda değildi.

"Evet," dedi Braden, şeytani bir sırıtmayla başını ona doğru eğdi. "Mutlak kötü."

Maggie bilinçsiz bir şekilde bir başka öpücük için yanıp tutuştu ve onun için dudaklarını araladı.

Braden gözlerini kapadı ve daveti kabul edip tam kadını öpecekken Sin boğazını temizledi.

"İkinizi yine mi ayırmam gerekiyor?" diye sordu Sin. "Yemin ederim, bu biraz sıkıcı olmaya başlıyor."

Maggie, Braden'ın kollarının arasında sıçradı.

Braden hemen geri çekilip içini çekti. "Sonra sana daha doğru düzgün teşekkür etmemi bana hatırlat," diye fısıldadı Maggie'ye.

Maggie cevap veremeyecek kadar şaşırmıştı. Duygudan sersemlemişti, başını sallamaktan başka bir şey yapamadı.

Aman Tanrım! Az kalsın ne yapıyordu?

Braden'ı neredeyse öpmüştü.

Yine.

Ah be kızım, böyle bir adamın seninle istediğini yapmasına izin verirken aklın nerede?

Dudağını ısırarak Braden'la Sin'in birlikte durdukları tarafa baktı.

Neden Braden, neden bir kadından diğerine geçmen gerekiyor? Ve daha da kötüsü, bu yüzden kendisi neden ondan nefret edemiyordu?

Çünkü bu, estiği için rüzgârdan veya parladığı için güneşten nefret etmek gibi olurdu. Braden'ın doğası böyleydi. Bunları değiştirmek Braden'ı değiştirmekten daha olasıydı ve bu tek kötü alışkanlığı haricinde, onu çok seviyordu.

Hayır, onun değişmesini istemiyordu. Maggie'yi cezbeden onun bu kaygısız ruhuydu. Sadece onun civarındayken kendisini daha dikkatle koruması ve onun tarafından incitilerek daha fazla acı çektirmesine izin vermemesi gerekiyordu.

"Sizce geri dönerler mi?" diye sordu Maggie, Braden'la Sin'in yanına gidince.

"Evet," dedi Sin, tam Braden'ın "Hayır." dediği anda.

Sin kılıcını kınına sokan kardeşine tuhaf tuhaf baktı. "Sen bir şekilde misilleme yapmadan çekip gideceklerini gerçekten düşünüyor musun?"

"Evet, onların hakkından geldik. Neden geri dönsünler ki?"

Sin'in gözleri öylesine yoğun bir duygunun alevlendi ki, Maggie istemsiz bir şekilde geriye çekildi.

"İntikam güçlü bir motivasyondur, kardeşim." dedi kayıtsızca.

İşte Maggie o zaman Sin'in derin bir nefret beslediğini anladı. Kime karşı olduğunu ancak tahmin edebilirdi. Ama Sin gibi bir düşman edindiği için zavallı kişiye acıyordu ve aklının gerisinde, Sin'in o kişinin başına ne gibi korkunç bir kaderi yükleyeceğini merak etmekten kendini alamıyordu.

O kişinin hâlâ hayatta kaldığını bir an bile düşünmedi. Sin'de gördüklerine bakılırsa, kuşkusuz o kişinin hızla canını almış olurdu. Ve zevkle.

Braden neredeyse belirsiz bir baş işaretiyle kardeşiyle göz göze geldi ve aralarında karşılıklı derin bir anlayış geçti. "Sen benden daha iyi bilirsin."

Sin bakışlarını çevirdi. Elini kılıcının kabzasına götürerek Maggie'nin yanından yürüyüp geçti.

"Atımı istiyorum," diye mırıldandı yanından geçerken, sonra sık ormana doğru ilerledi.

Braden içini çekerek kardeşinin ağır adımlarla uzaklaşmasını izledi. Çantasını verden aldı ve Sin'in peşinden gitti.

Maggie kardeşler arasında bir ona, bir diğerine bakarak sessizce izledi.

Braden da Sin kadar tehlikeli olabilirdi ama onda Maggie'yi karizmasının etkisinde bırakan önlenemez bir mizah ve neşe aurası vardı. Hiç kimseden bir şey almıyordu ama yine de onu tanıyanlara çok şey veriyordu. Kabiledeki herkes, bir cilveleşme nedeniyle öldürmeye hazır değilse savaşçıyı seviyordu.

Aslında şehvet konu olmadıkça Braden aleyhinde tek bir söz duymamıştı.

Keşke erkekleri, özellikle de Braden'ı, yataktan yatağa sevk edenin ne olduğunu anlayabilseydi. Tek bir kadının bir erkeği doyurması mümkün olabilir miydi? Anghus bile, karısını ne kadar severse sevsin, İrlanda dışındayken başka bir kadınla yatmıştı.

Tekrar tekrar kadınını aldatmayan bir erkek hatırlamaya çalıştı. Ve unutsuzluğa kapılarak tek bir kişi bile hatırlayamadı.

Kuşkusuz bir yerlerde biri olmalıydı, değil mi?

Maggie erkeklere kafa yorarken sessizlik içinde yürüyorlardı. Bir süre sonra Sin bıyık altından mırıldanmaya başladı.

"O neydi?" diye sordu Braden.

"Ne?" diye sordu Sin, başını arkaya çevirip kardeşine baktı.

"Biraz önce ne dedin sen?"

"Yine terbiye görmemiş, kaba İskoçlara sövüyor ve evde olmayı diliyordum."

Braden başını iki yana salladı. "Yemin ederim, yaşlı bir kadından daha fazla söyleniyorsun. Söyle bana, Henry'nin civarında da böyle şikâyet ediyor musun?"

"Hayır, etmem gerekmiyor. İngiltere'de hiç kimse benim sabrımı sınayacak kadar aptal değil."

Braden yavaşça güldü, sonra Maggie'yle konuştu. "Sin'e yan gözle bakma cüreti gösteren kaç İngilizin mezarında yattığını merak ediyorum."

Maggie onayladı. "Kardeşin garip bir adam."

Braden yüksek sesle güldü.

"Ne?" diye sordu Maggie, neyi bu kadar komik bulduğunu merak etmişti.

"Az önce her birimizin hayatta nasıl kendi rollerimiz olduğunu düşünüyordum. Lochlan sağduyulu olan. Ewan ciddi olanımız. Kieran tutkulu olandı. Sin tehlikeli olan ve ben... ben de ahlaksız olanım."

Özeti mükemmeldi. "Ve rolünden zevk alıyorsun, öyle değil mi?"

O yeşilimsi kahverengi gözler ışıldadı. "Günün birinde bunun için yanacağımdan kuşku yok, ama evet. Hayat, üzüntüyle geçirilemeyecek kadar kısa. Sin'e bak."

Maggie öyle yaptı. Güzel çatık kaşları ve kısılmış gözleriyle Sin, sanki canını sıkan bir sonraki kişiyi öldürmeye hazır gibiydi.

Braden konuşmaya devam etti. "Sin, Canterbury'den İskoçya'ya, Kutsal Topraklar'a kadar uzanan varlıklarıyla tüm İngiltere'deki en zengin adamlardan biridir. Kral'ın yüzüne karşı Henry diye ismiyle hitap edebilen hayattaki birkaç kişiden biri, ama yine de en iyimser ihtimalle kara kara düşünüyor, en kötü ihtimalle öfkeleniyor. Tüm yaşamını tamamen yalnız ve herkesten izole olarak geçiriyor."

Braden başını iki yana salladı. "Ben bu şekilde yaşamaya dayanamazdım. Dağlarda Ewan'ı takip edip bir keşiş gibi yaşamaktan farklı değil."

Maggie, Isobail'le olanlardan sonra Ewan'ın neden geri çekildiğini anlıyordu. Ama öte yandan, Ewan her zaman arkadaşlıktan uzak durmayı tercih eden utangaç biri olmuştu.

Sin'e gelince, her şeyi çok iyi hatırlamıyordu. Sin, İngilizler tarafından götürüldüğünde Maggie daha bebek sayılırdı. Onunla ilgili tek gerçek anısı, kendisine küfürler ettiğinde Davis'i kovalamasıydı.

"Söylesene," dedi usulca Maggie. "Madem Sin kendi isteği dışında zorla götürüldü, neden İngiliz gibi giyinip davranmayı tercih ediyor?"

Braden derin bir nefes aldı. Başını çevirip baktığında Maggie gözlerindeki sıkıntıyı gördü. Ve acıyı...

"Sin on dördüne geldiğinde Henry İngiltere kralı olarak tahta çıktı ve taç giyme törenleri kapsamında, Stephen'ın alınış olduğu İskoç rehinelerin ailelerine geri dönmelerine izin verdi."

Maggie kaşlarını çattı. Bunu hiç duymamıştı. Ve anlamıyordu da. Madem Sin dönebilirdi, neden yapmamıştı? "Neden eve dönmedi?"

Braden'ın çenesinde bir tik başlamıştı. "İstedi ama babam kabul etmedi. Kral Henry'ye haber göndererek Sin'i tutabileceğini, çünkü İngiliz bir oğula ihtiyacı olmadığını bildirdi."

Maggie'nin nefesi kesilmişti. Böyle bir zalimliği hayal edemiyordu. Sevgili azizler, babasının yanıtını öğrendiğinde Sin kim bilir nasıl acı çekmişti.

Birdenbire kendi babasının eleştirileri o kadar korkunç gelmedi.

"Baban neden böyle bir şey yaptı ki?" diye sordu. "Bu konuda annen ne dedi?"

Braden başını çevirince Maggie gözlerindeki azabı gördü. Ve kavrayamadığı garip bir suçluluk ifadesi vardı.

"Sin'in dönmemesine annem sebep oldu," dedi Braden, sesi gergindi. "Annem onun kendisiyle aynı evde olmasını kabul etmedi."

"Neden?" diye sordu Maggie.

Aisleen'in oğlunun geri dönmesini istememesine ne sebep olabilirdi?

Braden içini çekti. "Sin'in annesi, babamın bir kez Londra'ya gittiğinde kaçamak yaptığı bir İngiliz leydisiydi. Sin'e sadece Lochlan'dan birkaç ay önce hamile kalmıştı."

Maggie bu sözlerle irkildi. İşte, bu kadardı.

Dişlerini sıkarak inanamayan bir ifadeyle başını iki yana salladı. Erkekler ve sadakatsizlikleri... Daha önce sadakatsizliğin sonuçlarını bu kadar yakından gördükten sonra, Braden kadınlarla nasıl aynı şekilde devam edebiliyordu?

Zavallı Sin, kocasının eylemlerinin kanıtını görmek istemeyen Aisleen tarafından dışlanmıştı.

Maggie'nin ikisi için de yüreği burkuldu.

"Peki Sin'in annesi ne oldu?" diye sordu.

Braden tiksintiyle dudaklarını büktü. "Sin'e hiçbir faydası olmadı. İlk etapta bu yüzden onu babamla yaşamaya yolladı. Yıllar önce Sin'in kendisi için bir utanç olduğuna karar vermişti."

"Yani hem annesi hem de babası tarafından mı dışlandı?"

"Evet. Sin acılı bir adam, ama bu durum anlaşılabilir."

Maggie kabul etti. Kilise avlusunda göründüğü zaman Sin'in Aisleen'e yönelttiği düşmanca bakışları şimdi anlıyordu.

Ona derinden nefret besliyor olmalıydı.

Annesiyle babası, ikisi de onu başlarından attığında Sin'in neler hissetmiş olabileceğini hayal bile edemiyordu. Bu, insanın dayanabileceğinden fazlaydı.

Braden'a ve gözlerindeki acıya baktı ve annesiyle babası hakkında gerçekte ne düşündüğünü merak etti. Ve içinden, Braden'ın da kalbinin sızladığını biliyordu.

Braden sessizce yürürken Sin'in evinden zorla alındığı zamanları hatırladı.

Bu güne dek, iç sızlatan davranışları yüzünden annesini tam olarak affedememişti. Bir kadın, kendisinin olmasa bile, bir çocuğu nasıl olur da ölümcül bir düşmana teslim edebilirdi.

İşte, tam da o gün asla evlenmemeye karar vermişti.

Eğer bir çocuk, babası olduğunu ileri sürerek ortaya çıkarsa Braden onu kollarını açarak karşılardı. Bundan nefret edecek bir karısı olmayacaktı. Hiçbir kadın affedilemez bir şey yapması için kafasının etini yemeyecekti.

Daha kötüsü, babasının vazgeçtiği kişi Sin olduğu için ruhundaki amansız suçluluk duygusuydu. Çünkü yüreğinde biliyordu ki, en küçük oğul olarak giden kendisi olmalıydı ve İskoçya'da kalanın, en büyük olan Sin olması gerekirdi.

Ama annesi Braden'ı İngilizlerden korumuştu.

Yıllar boyunca, Braden tüm kadınların annesi gibi yapıp yapmadığını ya da bunun sadece annesinin karakterindeki bir kusur olup olmadığını merak etmişti.

"Söylesene," dedi Braden, Maggie'ye daha fikrini değiştirmeden. "Sen annemin yerinde olsaydın ne yapardın?"

Maggie bunu düşünürken yüzünden bir kararsızlık ifadesi gelip geçti. "Bilmiyorum."

"Yani sen de onu yollar mıydın?"

Maggie bakışlarını ona yöneltti, kehribarrengi gözleri düşünceliydi. "Doğrusu, bilmiyorum. Bir yandan, bir çocuğu dışlayabileceğimi söylemekten nefret ediyorum, ama kocamın sadakatsizlik kanıtının bu kadar yakınımda olması çok zor olurdu. Zavallı annenin Sin her yanına geldiğinde neler hissettiğini hayal edemiyorum. Yine de, çocuklar böyle konularda masumdur, çünkü hiçbirimiz Tanrı ver-

gisi olan doğmayı kendimiz istemedik." Maggie içini çekti. "Sanırım onu yargılamak veya benzer bir durumla karşı karşıya kalmadıkça ne yapacağını kesin olarak söylemek haddim değil."

Braden, Maggie'nin sözleriyle çenesinde tik başladığını hissetti. Sonsuza dek yaşasa annesinin nasıl böyle yaptığını asla anlamayacaktı. Ve annesini sevmesine rağmen, o günkü davranışlarını bencil ve zalimce buluyordu.

Maggie omzundaki çantayı ayarladı. "Sen ve Sin oldukça yakınsınız, öyle değil mi?"

Braden başını salladı. "Ayrı yaşadığımız yıllara rağmen, öyleyiz. Son sekiz yıl boyunca, onu görmek için pek çok kez İngiltere'ye yolculuk yaptım."

"İngiltere'deki topraklarını bu şekilde mi elde ettin?"

Braden sırıttı. "Kısmen. Ayrıca Henry gerek duyduğunda İskoçya'nın sadakatini güvenceye almak istedi. Benim İngiliz toprakları için sadakat yemini etmem, güçlü bir kabileyle ittifak yapmak için iyi bir yol gibi görünüyordu."

Maggie hafifçe gülümsedi. Çilli yüzüne güneş vuruyordu ve gözlerindeki yumuşaklık gerçekten görülecek şeydi. "Sen iyi bir adamsın, Braden MacAllister."

"Öyle miyim?" diye sordu Braden, Maggie'nin böyle bir şey söylemesine şaşırmıştı. Her nedense, Maggie'nin kendisini övmekten ziyade, kınamakla vakit geçirdiği gibi bir izlenimi vardı.

Maggie göz ucuyla Braden'a baktı. "Eh, *bununla* ilgili aklından bir şey geçirme."

Braden onun sesindeki öfkeli tona güldü. Övgüyü kendisini baştan çıkarmak için kullanacağını düşündüğü ve böyle bir şeyi hiç hoş karşılamayacağı belliydi. "Beni çok fazla düşünmüyorsun, değil mi?"

Maggie'nin alnı düşünceli düşünceli kırıştı. "Hem evet hem hayır."

"Bu ne anlama geliyor?"

Maggie yürürken durdu ve dönüp ona baktı. "Sende iyilik olduğunu biliyorum ama eşit ölçüde kötülük de var. Eğer bu kadar maymun iştahlı olmasaydın bir kadına iyi bir koca olurdun."

Genç kadının sözcük seçimi Braden'ı eğlendiriyordu. Yıllarca insanlar onun davranışlarını çeşitli sözcüklerle isimlendirmişlerdi ama hiçbiri "maymun iştahlı" terimini kullanmamıştı. "Maymun iştahlı mı?"

"Evet, maymun iştahlı. Kaç kadınla birlikte olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Tüm Kilgarigon'da yaşları on beş ile kırk arasında birlikte olmadığın üç kadından fazlası olduğundan kuşkum var."

"Of, hadi ama Maggie, beni incitiyorsun." Ve Maggie öyle yapmıştı. Braden *o kadar* fazla kadınla birlikte olmamıştı. Yoluna çıkan her kadınla ilişkiye giren azgın bir horoz değildi. Aslında, kabul ettiğinden fazla teklifi geri çevirmişti.

"Hakikat genellikle acı verir," dedi Maggie, sesi ve bakışları içtendi.

Maggie yargılayan keskin bir bakış atınca Braden'ın mizah duygusu öldü. Bakışı azıcıktan daha fazla rahatını kaçırmıştı.

İşte, durum elden çıkıyordu. Burada tek suçlanacak kişi Braden değildi. Doğru, çok fazla kadınla birlikte olmuştu ama hiçbirini asla zorlamamıştı. Aslında, genellikle kadınların peşinde koşan o olmuyordu.

"Söylesene, Maggie, benim neden böyle olduğumu hiç kendine sordun mu?"

Maggie hiç duraksamadı. "Çünkü sen bir erkeksin."

Bu cevapla Braden homurdandı. Maggie sanki erkek olmak evrendeki tüm sorunları açıklıyormuş gibi konuşmuştu. "Kısmen, ama kaç kadının benim peşimden koştuğunu fark edemedin mi?"

Maggie'nin ağzı açık kaldı ve Braden'ı sert, muhalif bir bakışla süzdü. "Yani mazeretin bu mu? Senin peşinden koşuyorlar ve böylece vicdanın rahat bir şekilde sunulanı alıyorsun, öyle mi? Lanet olası sonuçlarla? İğrençsin."

"Hayır, iğrenç değilim," dedi Braden çabucak. "Benim sadakatsiz olduğumu söylüyorsun. Peki senin iyi kız arkadaşlarına ne demeli? Tek başına pek de sadakatsiz olamam."

"Ne diyorsun?"

"Diyorum ki, burada suçlanacak tek kişi ben değilim. Senin de dediğin gibi, ben erkeğim ve senden lütuf için yalvararak yatağında çıplak bir şekilde emekleyen ya da vücudumu seninkine bastırıp kulağına sana yapmak istediklerini fısıldayan bir kadına direnmek çok zor."

Maggie donup kalmıştı. "Yani bana tüm kadınların *seni* baştan çıkardığını mı söylemeye çalışıyorsun? Sen sadece etrafta dolaşan mütevazı bir lordsun, kendi işinle uğraşırken kadının biri gizlice yanaşıp ona sahip olman için mi zorluyor?"

"Bana inanmıyor musun?"

"Tabii ki sana inanmıyorum. Geçen gece baştan çıkaran ben değildim, Braden MacAllister. Kulağıma soluyan ve ellerini *benim* vücudumda serbestçe dolaştıran sendin."

"O farklıydı."

"Nasıl yani?"

Doğrusu Braden bunun üzerinde düşünmek istemiyordu. Ama yüreğinde, farklı olduğunu biliyordu.

İkisinin de pişman olacağı bir şey söylemeden önce, Braden konuyu değiştirmeye çalıştı. "Bana tam anlamıyla sadık olacak bir kadın bulabilsem karşılığında kesinlikle sadık olacağım hiç aklına gelmedi mi? Bu dünyada benimle ilgilenen ve benden kendisini memnun etmem için asla mantıksız şeyler yapmamı istemeyen bir kadın bulmak isterdim. Benim yatağımdan çıkınca başını döndüren bir sonraki erkeğe gitmeyen bir kadın isterdim."

Maggie dalga geçti. "Bunda biraz ironi var." Sanki Braden'ın söylediklerine inanamıyormış gibi kuşkulu görünüyordu. "Yani sen kendini gerçekten tek bir kadınla sınırlar mıydın?"

"Evet. Sence ben bir eşim ve çocuklarım olsun istemez miydim? Bunun için çok şey verirdim ama güzel bir kadın tarafından kendimi aptal yerine koydurmam. Abim Kieran kendisiyle yetinmeyen, aynı zamanda Ewan'a da sahip olmak isteyen dönek bir kadın yüzünden kendi canına kıydı. Ve sevdikleri kadın, ailemizi parçalayıp Kieran'ın ölümüne sebep olduktan sonra, ilk fırsatta Ewan'ı da terk edip zengin bir adamla gitti. Pazar ayininde uyuyor olman ihtimaline karşılık, kadınlar tüm kötülüklerin köküdür."

Braden, Maggie'nin yüzündeki ifadeden kendisini boğazlamaya bayılacağını söyleyebilirdi, ama itibarı nedeniyle sadece ters ters bakmakla yetindi. "Eğer senin gibi erkekler cehennemin ateşli yollarına sürüklemezse kadınlar asla kötü olmaz."

İşte, şimdi kan beynine sıçramıştı. Maggie tüm suçu nasıl olur da kendi cinsine yüklemeye cüret ederdi! "Bunun için sadece erkekleri suçlayamazsın."

"Öyle mi?" diye sordu Maggie, sesi tiz ve öfkeliydi. "Kendin de söyledin, ilişki için iki kişi gerekir. Çoğunlukla öncülüğü erkek yapar."

Braden tüm kadınlardan daha iyi bilmesi gereken *Maggie*'nin ağzından çıkan sözlere inanamıyordu.

"Öyle mi?" diye sordu. "Daha ben on altı yaşındayken arkadaşlarının beni pusuya düşürdüklerini hatırlamıyor musun? Canımı zor kurtarmıştım."

Bu gerçekten sinir bozucu olmuştu. Bir korunun yanındaki yoldan geçerken on kız üzerine atlamışlardı. Kendisini yere devirmişler, kulaklarına çığlık çığlığa onu ne kadar sevdiklerini ve kendileriyle evlenmesini istediklerini söylemişlerdi. Üstünü başını yırtmışlar ve kanatıncaya kadar saçlarını çekmişlerdi.

Braden, her nasılsa tacizci ellerden kurtulmanın yolunu bulmayı başarmış ve Maggie kendisini bir meşe ağacının oyuğuna saklamış, sonra da kızları yanlış yöne yollamıştı.

Braden yanında biri olmadan onun evine gitmeyi bir daha göze alamamıştı.

Maggie'nin yüzünden onun da olayı hatırladığını anladı, gözlerindeki ifade biraz süklüm püklüm olmuştu.

"Ve," diye devam etti Braden, "sizin evde sen düşüyormuş gibi yaptığında ben de kalkmana yardım etmeye çalışırken bana neredeyse beni boğacak kadar sıkı tutunduğun sefere ne demeli?"

Maggie'nin yüzü kıpkırmızı oldu ve Braden o anda tuzak kurma konusunda onun da diğer kızlar kadar suçlu olduğunu anladı.

"O farklıydı," dedi Maggie kendini savunurcasına.

"Nasıl yani?"

"Sadece öyleydi."

Braden gözlerini kısarak ona baktı, şimdi zaferinden emindi. "Gerçek hoşuna gitmeyebilir, Maggie, ama gerçek şu ki çoğu kadından iyilik beklenmez."

Maggie'nin yüzünden inanamamazlık ifadesi akıyordu. "Seni kibirli, maymunumsu, dürüst ötesi adi çapkın!"

Braden hakaretlerine güldü. Genç kadın hakkını teslim etmeliydi, yaratıcılıkta abilerine rakip olabilirdi.

Öfkeden vücudu kaskatıydı, kendi etrafında hızla döndü ve ayaklarını yere vura vura Braden'ın önüne geçti.

Braden tam Maggie'yle Sin'in arkasında duruncaya kadar adımlarını hızlandırdı.

Sin, Maggie'ye bakmadan önce omzunun üzerinden Braden'a meraklı bir bakış fırlattı.

Maggie'nin gözleri kehribarrengi alevlerle parlıyordu. "Senin kardeşin hödük, terbiyesiz, cehennem tarafından yönetilen bir küstah ve umarım bir gün bunun için hak ettiği sopayı yer."

Sin başını geriye atarak güldü.

"Bunu komik mi buluyorsun?" diye sordu Maggie inanamayarak.

"Gerçekten de," dedi Sin gülümseyerek. "Sen bugüne kadar tanıdığım, ona hakaret eden tek kadınsın. Ve bunu çok güzel yapıyorsun."

Braden da Sin'in kahkahalarına katıldı.

Şimdi, Maggie ikisine de ateş püskürüyordu. *Keşke kızdığı zaman bu kadar güzel olmasaydı,* diye düşündü Braden hüzünle. Evet, yanaklarının kızarması çok güzeldi.

"Erkekler," dedi burnundan soluyarak, ayaklarını yere vura vura önlerine geçti. "Kim onlara ihtiyaç duyar ki?"

Bölüm 10

"Braden," diye seslendi Maggie. "Sana ihtiyacım var. İmdat!"

Braden buna şaşırarak durdu. Maggie'yi karanlık ormanda gözden kaybedeli neredeyse bir saat olmuştu. Yine de, tüm bu süre boyunca onun genelde erkeklere ve özellikle Braden'a yönelik öfkeli, aşağılayıcı tiradı kendilerini çok eğlendirdiği için kadının önlerinde bir yerlerde olduğunu, çok uzakta olmadığını biliyorlardı.

"Braden, lütfen!"

Kendisine, vücuduna, ruhuna ve kendisiyle tanışmış gelmiş geçmiş herkese onca kınamayı yağdırdıktan sonra, bu sözleri söylemek mutlaka epey pahalıya mal olmuştu.

Normalde, bir kadından gelen böyle bir yardım çağrısıyla hemen onun yanına koşardı. Ancak Maggie'nin ses tonu gerçek bir tehlikede olamayacağı kadar aklı başında çıkıyordu. Daha ziyade, sadece canı sıkılmış gibiydi.

Braden yürüyüşüne bıraktığı yerden devam ederken Sin'e baktı. "Son bir saat içinde birkaç yüz kere 'Erkekler, kim onlara ihtiyaç duyar ki?' dediğini duymamış mıydık?"

"Evet."

"Sence bağırmasını duymazdan mı gelmeliyiz?" diye sordu Braden.

Sin'in yüzündeki afallamış kaş çatışı paha biçilmezdi.

Sin'in kolunu sıvazladı. "Şaka yapıyorum. Bilirsin, bir kadını asla sıkıntıda bırakmam."

"Ben de öyle düşünüyordum ama şu anda biraz fazla sahici göründün."

Ve çok kısa bir an, Braden, Maggie'yi duymazdan gelmeyi *düşünmüştü*. Özellikle de bazı hakaretlerinin ciddiyeti dikkate alındığında. Birinden birinin gerçekleşmemesi için Tanrı yardımcısı olsun. Eğer Maggie'nin istedikleri olsa, lağım-yalayan bir yalakanın iki-kafalı, üç-parmaklı, maymun-burunlu, kör oğlu olacaktı.

Ama merhametsiz sözlerine rağmen, Maggie'yi şu anda içinde bulunduğu durumda bırakamazdı.

Genel olarak, bunu itiraf etmekten ne kadar nefret ederse etsin, aslında yaramaz kızı seviyordu.

"Braden!"

"Geliyorum," diye güvence vererek büyük bir çalılığın etrafından dolaşınca onu gördü...

Ve donup kaldı. En çılgın hayallerinde bile genç kadını böyle göreceğini hiç düşünmemişti!

Kalçası oldukça kışkırtıcı bir şekilde kıpır kıpır oynayarak yüzükoyun serilmişti. Ve Tanrı Braden'ın yardımcısı olsun, ama sanki Maggie ormanın tamamıyla ya da en azından önündeki talihsiz çalılıkla mücadele ediyor gibiydi.

Sin kahkahalara boğuldu.

Eğer rüzgâr etek ucunu kabartmıyor, kaymak gibi kal-

çalarının cömert bir manzarasını armağan etmiyor olsaydı, muhtemelen Braden da gülerdi. Bir erkeğin ilgisini ve kasıklarını canlandıran diğer şeylerin belirtileri de cabasıydı.

Tüm vücudunu kaplayan arzu, doğruca kasıklarına acı veren bir zonklama yolladı.

Kızın gerçekten ayartıcı bir poposu vardı. Tam da kendi vücudunu mükemmel bir şekilde çevreleyecek boyutlardaydı. Ve o anda, yumuşacık mutlu bir boşalmayla bağırmaya kadar tekrar tekrar derinliklerine gömülürken kulağında iniltilerini duymaya yemin etti.

Braden dişlerini gıcırdattı, ona karşı alevlenen arzusu öylesine ateşliydi ki, bir an hareketsiz kaldı.

"Hiç komik değil!" diye terslendi Maggie, çalı ve uzuv karmaşasından kurtulmaya çalışırken. Bunu yaparken tek başardığı, arka tarafını Braden'a daha fazla açmak oldu.

Bu gidişle, bir-iki hareketle etekleri beline toplanacak ve tüm kalçası Braden'ın aç bakışları için çıplak kalacaktı.

Braden göz ziyafeti yaparken beklentiyle soluğunu tuttu. Ve hayatında ilk kez, önündeki görüntü için ağzının sulandığını fark etti.

"Braden!" diye bağırdı tekrar. "Lütfen yardım et. Hareket edemiyorum. Her kurtulmaya çalıştığımda daha beter oluyor."

Hayır sevgilim, diye düşündü Braden yırtıcı bir şekilde, *sadece daha iyi oluyor.*

Aslına bakılırsa, çok daha iyi.

"Braden?"

Braden, onun kollarında kıvrandığı görüntüyü aklından geçirirken kısa bir an gözlerini kapadı. Çok kolaylıkla Maggie'nin teslimiyetini canlandırabiliyor, tutku sarhoşu dudaklarında kendi isminin sesini hayal edebiliyordu.

Ve gözlerini açtığında yeniden sadece doğal güzelliklerini gizleyen etekle karşılandı.

Braden'ın tüm yapabildiği, gözlerini kıpır kıpır kalçalardan zorla ayırmak ve etrafından dolanarak Maggie'nin kızarmış yüzünü görmek oldu.

Kesinlikle acelesiz birkaç dakika daha geçirip onu keşfetmek isterdi—

"Seni bu kadar uzun süre alıkoyan nedir? Bana yardım eder misin?" diye sordu tekrar Maggie.

Evet, Maggie'ye yardım edecekti, tamam, ama gerçekte yapmasına yardım etmek istediği şeyi bilse, Maggie tokadı basardı.

Odaklan, sanki daha önce bir kadının arka tarafını hiç görmedin.

Yeterince doğruydu ama kendisine bu kadar çekici gelen bir kadın vücudu hatırlamıyordu.

Braden çantasını yere indirdi, kaşlarını çatarak Maggie'nin üstündeki mekanizmayı gözden geçirdi. Maggie yapraksı görünen bir alanın üzerinde yatıyordu, dallar ve yapraklar üstüne düşmüş, onu yüzükoyun yere mıhlamıştı.

"Oraya nasıl girdin?"

Maggie sırtını yay gibi kabartarak ona ters ters baktı. "Ah, bilmiyorum. Biraz durup dinlenmek için iyi bir yer gibi görünüyordu."

Sin tekrar gülerken Braden, Maggie'nin esprisine gözlerini devirdi.

"Pekâlâ, Leydi Zehirli Dil, galiba seni orada bırakmalıyım."

Maggie'nin yüzünden hızla panik ifadesi geçti, sonra

aceleyle ekledi. "Yürürken bir şeye takıldım ve birdenbire bu devasa yaprak kütlesi üzerime düştü. Şimdi lütfen kalkmama yardım eder misin?"

Braden bakışlarını vücudunda dolaştırdı. Maggie oldukça mükemmel bir konumdaydı, onun arkasına geçip içine—

"Braden!" diye terslendi Maggie, sanki düşüncelerini okumuştu.

Genç adam onunla dalga geçme arzusuna karşı koyamadı. "Sence onu burada bırakmalı mıyız?" diye sordu Sin'e.

"Eh, 'Erkekler. Kim onlara ihtiyaç duyar ki?' demişti. Sadece bir ders olsun diye bırakmalıyız."

"Beni burada böyle bırakmaya cesaret edemezsiniz," dedi genç kadın. Ardından daha az kuvvetle ekledi. "Öyle değil mi?"

Braden ona gamzeli, şeytani bir şekilde sırıttı. "Neden kendin kurtulduktan sonra bize yetişmiyorsun?"

Maggie inledi, bıyık altından ona sövdü, ardından yaprak yatakta yüzükoyun düştü. "Bir centilmen olsaydın, beni burada böyle bırakmayı aklından bile geçirmezdin."

"Eh," diye dalga geçti Braden, "sana göre centilmen değilim, ama yemekten, geğirmekten ve başka erkeklerin karılarının peşinden koşmaktan başka bir şeye yaramayan şehvet düşkünü, siğilli dişi domuz kulağıyım."

Maggie'nin yüzü daha da kızardı. "Bunu duymuş muydun?"

"Evet ve Londra'da tahtında oturan İngiltere Kralı'nın da duymuş olmasına hiç şaşırmazdım."

Maggie utançtan yüzünü gömmek istiyordu. Sözleri-

ni duymasını da, söylemeyi de gerçekten istememişti. O sözleri kararlılığını pekiştirmek ve Braden'ın kusurlarına odaklanmak için dile getirmişti. Onunla tek problemi, bu rezil adamı tam anlamıyla çok seviyor olmasıydı.

Şu an hariç tabii. Tam şu anda, yeşilimsi kahverengi gözlerinde dans eden alayla kendisine bakarken, kibirli vücudunu boğazlamaktan daha fazla istediği bir şey yoktu.

İçini çekerek tekrar denedi. "Tamam, söylediklerim için özür dilerim. Erkekler bazı şeyler için iyi. Şimdi lütfen bana yardım et."

Braden kuşkuyla Sin'e baktı. "Bu özür bana pek içtenmiş gibi gelmiyor. Sen ne dersin?"

Maggie oflayıp kıpırdandı. "Lütfen," dedi sözcüğün üstüne basarak.

Braden acımasız bir çizgi şeklinde dudaklarını bastırıp başını iki yana salladı. "Hâlâ samimiyetten yoksun."

Maggie donup kaldı ve ters ters ona baktı.

Braden kahkahasını bastırarak onun öfkesini izledi. Eğer kehribarrengi bakışları öldürebilseydi, Maggie'nin kendisine yönelttiği kötülükle Braden kesinlikle küçük küçük doğranırdı.

"Eğer beni buradan çıkarmazsan, Braden MacAllister, yemin ederim sonsuza kadar peşini bırakmam."

"İşte *bu* korkutucu olabilir," dedi Sin.

Ya da son derece eğlenceli olabilirdi.

Braden'ın bakışları yeniden Maggie'nin kalçalarına kaydı. Gerçekten son derece eğlenceliydi.

Braden düşüncenin gelişmesini engelleyip ayağını kullanarak çantasını yolundan çekti, sonra eğilerek Maggie'nin sırtındaki yaprakları kaldırmaya çalıştı.

İşe yaramamıştı.

Braden kaşlarını çatarak kollarına ve bacaklarına daha dikkatli baktı. "Bu bir çeşit tuzak," diyerek Maggie'nin arkasında düşmek için ayarlanmış dalın duruşunu işaret etti.

"Muhtemelen bir diğerini tuzağa düşürmek isteyen bir çocuk. Birisine zarar vermek için olmadığı söylenebilir, sadece biraz muhlamak için," dedi Sin inceleyerek. "Bizim Kieran ve Lochlan üzerinde kullandığımız türden."

Braden hatırlayınca güldü.

"Siz ikinizden biri, eseri hayran hayran izlemek yerine lütfen beni kurtarmak için bir yol bulabilir mi?"

"Düşünüyorum," dedi Braden.

Maggie'nin arkasına geçti, böylece dalı sallandığı yönden geri çekebilecekti.

Genç kadını kurtarmak için ne yapması gerektiğini birdenbire anladı. Ve Maggie'nin bundan hoşlanmayacağını biliyordu.

Öte yandan kendisi...

Braden beklentiyle dudaklarını yaladı.

"Maggie, tatlım, seni kurtarmak için sana gerçekten çok yaklaşmak zorundayım..."

"Ne yapman gerektiğin umurumda değil," dedi sert sert. "Yeter ki yap da kurtulayım."

Braden, bakışlarını kalçalarına indirince ona karşı duyduğu açlığı daha da arttı ve vücudunun belirli bir kısmı kadının yumuşaklığını isteyerek sertleşip gerildi.

Eh, madem Maggie bu şekilde istiyor...

Braden doğruca Maggie'nin arkasında durdu. Önce, sırtının üzerine eğilip dalı ondan çekerek uzaklaştırması gerekiyordu. Bunu yaparken, acı verecek şekilde uyarılan kasıkları Maggie'nin kalçalarıyla tam anlamıyla temas etti.

Maggie'nin nefesi kesildi, sonra kalçalarını, genç adamın şişmiş organı ile tam anlamıyla çakıştığı yere itti. Bu hareketle Braden'dan derin bir inilti çıktı.

"Bu paha biçilmez bir manzara," dedi Sin arkalarından. "İkinizi yalnız bırakayım mı?"

"Kapa çeneni, Sin," diye bağırdı ikisi bir ağızdan.

Braden ona duyduğu arzunun kahredici acılarıyla nefes almak için mücadele etti. Hiçbir şeyi ona hemen oracıkta sahip olmak kadar şiddetle istememişti.

Kendisini harekete geçmek için zorlayarak dalı sırtından çekti. Maggie, Braden ve yaprak yığınının arasından yıldırım hızıyla çıkıverdi. Braden'dan *başka* her yerde gözlerini gezdirirken yüzü saçlarıyla aynı renkteydi.

"Teşekkür ederim," dedi.

"Benim için zevkti," dedi Braden fikrini değiştirmeden önce.

Gözleri şimşek çakan Maggie, Braden'la bakıştığında kehribarrengi derinliklerde içten içe öfke kaynıyordu. "Bu durumdaki bir kadından ancak sen yararlanırsın."

İşte burada yanılıyordu ve eğer Braden, Maggie'nin düşündüğü iblis olsaydı, onu kurtarmaktan çok daha fazla şeyler yapardı.

"Senden faydalanmaya çalışmıyordum. Sadece seni mümkün olduğunca çabuk oradan çıkarmaya çalışıyordum."

"Ah, bundan eminim." Maggie eteğini tekrar dizlerine çekerken Braden'ın yalın ses tonunu taklit ederek alay etti.

"Eh," diye araya girdi Sin, "siz ikiniz hakaret yarışmadayken ben uyuyacak bir yer keşfetmeye gidiyorum."

Sin hızla ağaçların arasında gözden kayboldu.

Maggie öfkeyle bakarken Braden onu sadece daha fazla kızdıracağını bildiği gülümsemesini bastırmaya çalışıyordu.

Aralarındaki hava bir gariplikle doluydu. Braden'ın hoşuna gitmeyen bir gariplik.

Hatırlayabildiği kadarıyla, aralarında daima arkadaşlığın rahatlığı olmuştu ve Maggie'nin tavırlarındaki ani değişim hoşuna gitmiyordu.

"Canın acıyor mu?" diye sordu.

Maggie başını iki yana sallarken öfkesi biraz dinmişti. "Nasıl düştüğümden emin değilim. Genellikle ayağım hiç kaymaz."

"Bazen en iyimiz bile tuzağa düşebilir."

Sanki sözleri, anılarında bir şeyleri tetiklemiş gibi Maggie yere baktı. Sonra, beklenmedik bir şekilde gülümsedi.

Braden ondaki değişiklikten memnun oldu. Gözleri sıcak sıcak bakarken tüm yüzü aydınlanmıştı. Gülümseyince güzelleşiyordu.

"Ne?" diye sordu Braden, bu ani değişimin sebebini merak ediyordu.

"Sadece başka bir tuzağı hatırladım."

"Mağarada seni dürttüğüm sefer mi?" diye sordu Braden.

Maggie bir an kaşlarını çattı, olayı hatırlayınca kısa bir kahkaha attı. "Hayır, daha önce sözünü ettiğin Nera, Mairi ve diğerlerinin benim evime gelirken seni pusuya düşürmelerini düşünüyordum."

Braden anıyla kıpırdandı. "Biliyor musun, vücudumda o zamandan kalan yara izleri var."

Kızlardan birinin kafa derisinden bir avuç saç yolduğu

yerde, tepesinde seyrelmiş bir nokta vardı. "O gün sana ilk rastladığımda onlarla birlikte olduğunu düşünmüştüm."

"Biliyorum," dedi Maggie gülümseyerek, "beni ezmek üzereyken yüzündeki dehşet ifadesini hiç unutmayacağım. Seni panik halde gördüğüm tek zamandı."

"Ve öyleydi. Onlara zarar vermeden nasıl kurtulacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu."

Sonra Braden şehvet çılgını kızlardan nasıl kurtulduğunu hatırladı.

Maggie'ye bakarak gülümsedi. "Beni meşe ağacının oyuğuna nasıl ittiğini, sonra da kızları ters yöne gönderdiğini hiç unutmayacağım."

"Korkudan titriyordum," diye itiraf etti Maggie, "onlara yalan söylediğimi öğrenip intikam için üstüme saldıracaklar diye ödüm kopuyordu."

Braden'ın hatırladığı böyle değildi. Ancak on üçündeki Maggie ansızın ortaya çıkarak kendisini kurtarmıştı. Onun korkmuş göründüğünü hatırlamıyordu. "Dengeli ve sakin görünüyordun."

Braden zihninden anılar geçerken hayranlıkla ona baktı. Maggie'nin kendisini ağaçtan gizlice çıkarmasını, sonra ikisinin çalıların arasından kelimenin tam anlamıyla sürünerek kızlar tarafından fark edilmeden Maggie'nin evine ulaşmalarını hatırlıyordu.

Ve daha sonra, Maggie kızların yaptığı kesikleri ve çürükleri bandajlamıştı. Hatta tenine merhem sürerken hafif bir melodi bile mırıldanmıştı. Dokunuşları çok hafif ve yatıştırıcıydı. Sesi hoştu.

Ona o gün teşekkür edip etmediğini hatırlamıyordu. Ama şu anda, yüzünde güneş ışığı ve gözlerindeki ateşle,

ebediyet gelip gidinceye dek onu öpmekten başka bir şey istemiyordu.

Braden düşünmeden uzandı ve Maggie'nin elmacıkkemiğini kaplayan çillerde parmağını gezdirdi. "Beni o gün neden kurtardığını hep merak etmişimdir."

Maggie geri çekilmedi. Bunun yerine, gözlerinde garip bir duyguyla Braden'a baktı. "İyiliğe karşılık vermekten başka bir şey yapmadım."

"Ne iyiliği?"

Maggie kaşlarını çattı. "Hatırlamıyor musun?"

"Sanmıyorum."

Maggie kaşlarını daha da çattı. "Hayatımı kurtardığını gerçekten hatırlamıyor musun?"

Braden narin, yumuşak teniyle oynarken hafızasını yokladı ama ömrü boyunca onu abilerinden birinin elinden bir kez kurtardığını hatırlıyor, başka bir şey hatırlamıyordu. Ve genç kadının ağabeylerinden hiçbiri ona gerçekten zarar vermemişlerdi. "Hayır."

"Sen beni kurtarmaya geldiğinde yedi yaşımdan fazla değildim."

"Ben de on yaşımda olmalıyım."

"Evet. Babam yün teslim etmek için şatoya gitmişti. Ian'la benim arabada kalmamız gerekiyordu ama ben onun yanından gizlice oyuncak atını aldım. Ian da bunu fark edince beni kovalamaya başladı."

Braden sonunda olayı hatırlayarak gülümsedi. İkisinin hali görülmeye değerdi. "Sen yardım için bağırarak büyük salonda koşuyordun."

"Evet ve Ian'ın beni kesinlikle öldüreceğini düşünüyordum."

"Doğruca bana koştun ve ikimiz annemin en iyi halısına doğru sendeledik."

Anının bu kısmında her ikisi de irkildi. Maggie dudağını ısırdı. "Aşırı kızmamıştı, değil mi?"

Annesinin gazabı ölçüsüz olmuştu ve Braden'a bu konuda bir sürü dayak atmıştı. Bugüne dek ne zaman annesinin hoşuna gitmeyen bir şey yapsa gündeme getirmişti.

Braden tam bu konuda bir espri yapacakken Maggie'nin gözlerindeki endişe ve suçluluk ifadesini gördü. Ve anlayamadığı bir nedenle, onu teselli etmek istedi. "Hayır, aşırı kızmamıştı."

Maggie'nin yüzüne bir rahatlama ifadesi yerleşti. "Ben yine de kalkmaya çalışırken seni tekmelediğim için üzgünüm. Ama en çok neyi hatırlıyorum, biliyor musun?"

Bu sefer, Maggie'yle dalga geçmeye direnemedi. "Doğrulurken kasığıma diz atmanı mı?"

Maggie kızararak başını öne eğdi.

Braden elini saçlarından geçirerek parlak bukleleri okşadı. "Hayır," dedi Maggie. "Babamın bizi azarlayıp arabaya geri götürmesinden sonraydı. Kendimi çok feci hissediyordum ve sonra birdenbire boyalı atla sen geldin."

"Connor," diye ekledi Braden, amcasının kendisi için oyarak yaptığı oyuncakları hatırlamıştı. O atları seviyordu. Ama Maggie'ye verdiği koyu kahverengi beygir favorisiydi. Bugüne kadar, atı ona vermeye teşvik edenin ne olduğunu anlayamamıştı.

Annesinin azarlaması yüzünden belki başka bir dürtüsel hareket olmuştu.

Maggie'nin minik atı göğsüne bastırırken gözyaşlarıyla lekelenmiş yüzünde gördüğü mutluluğu hâlâ hatırlıyor-

dı. "Sanki sana kralın hazinesini vermişim gibi görünüyordun."

"Öyle yaptın," dedi Maggie usulca. Ve o anda Braden kalbinde ona karşı çok garip bir şefkat duydu. Tarif edemeyeceği bir duygu.

Böyle bir şeyi daha önce hiç hissetmemişti.

Ve Maggie'nin dudakları çok hafifçe yukarı kıvrılınca sanki yıldırım çarpmış gibi oldu.

"Hâlâ duruyor."

İtirafı Braden'ı şaşırtmıştı. Yıllar önce atmış olduğunu sanırdı. "Öyle mi?"

Maggie başını salladı.

"Neden?"

Maggie utanarak omuz silkti. "Birisinin bana yaptığı en nazik şeydi," dedi. "Bana bu kadar değerli bir hediye verdiğine inanamıyordum."

Yaşı o kadar küçükken bile atın gerçek değerini anlamış olması Braden'ı etkilemişti. Ayrıca Maggie, yaşıtı çoğu kıza göre her zaman daha bilge, daha anlayışlı olmuştu.

"Eh, babanın sana bağrışından dolayı kendimi kötü hissediyordum. Bu senin suçun değildi."

"Hayır," dedi Maggie, burnu kırışırken gözleri dans ediyordu. "Beni öldürmek istediği için Ian'ın suçuydu."

Braden, içini yabancı duygular kaplarken gülerek ona hayretle baktı. Tanıdığı çoğu kadından oldukça farklıydı. Çok verici ve iyi, ama yine de sert ve bağımsızdı.

"Birbirimizi uzun zamandır tanıyoruz, değil mi?" diye sordu Braden.

"Evet, öyle."

"Hayat bizi nerelere götürdü, ne tuhaf," dedi Braden

sesli düşünerek. "Seni ilk gördüğüm zamanı hatırlıyorum. Yeni yürümeye başlamıştın. Kafan iyice keldi ve gözlerin gördüğüm en iri gözlerdi."

"Gurur okşayacak bir görüntüden çok uzak."

"Doğru," dedi Braden işaretparmağını yanağının anahatlarında gezdirerek. "Ama bir bebek için, yeterince iyiydin."

Braden son derece kolaylıkla, yanında durmak için Maggie'nin kendini yukarı doğru çektiği ilk günü hatırlayabiliyordu. Yüreğini ısıtan, kocaman, tatlı bir sırıtmayla yukarı, kendisine bakmıştı. Braden'a agulamış, sonra başını dizine koymuştu. Başlangıçta bu hareket hoşuna gitmişti, ta ki Maggie gülüp ardından uyluğunu ısırıncaya kadar.

Braden acıyla bağırınca Maggie ağlamıştı ve Braden'in bacağındaki morluk günlerce geçmemişti. Bu deneyimden sonra küçük çocuklara çok daha dikkatli yaklaşmıştı.

"Tüm hatırladığın bu mu?" diye sordu Maggie.

"Hayır," dedi Braden, başıboş bir tutam saçı Maggie'nin kulağının arkasına sokuşturdu. "Bana nasıl güldüğünü hatırlıyorum. Çok mutlu bir kahkahan vardı ve sizin eve ne zaman gelsem yüzünde bir tebessüm oluyordu. Annen ölünceye kadar."

Maggie başını salladı, hatırlayınca gözleri hüzünlenmişti. "Babam oğlanların bakımını benden bekliyordu."

Genç adam, Maggie'yi üzgün görmekten nefret ediyordu. Her nedense, bu yüreğini sızlatıyordu ve bu yüzden sohbeti hafifletmeye karar verdi. "Evet, o günden itibaren hep çok ciddi oldun. Özellikle de beni öldürmeye çalıştığın günlerde."

Bu sözlerle Maggie'nin ağzı bir karış açık kaldı. Bra-

den'ın böyle bir şeyi düşünmesine gücenmişti. "Seni hiçbir zaman öldürmeye çalışmadım."

"Peki ya yatağını ateşe verdiğin gün?"

"Ben hiç..." Olayı hatırlayınca Maggie sustu. Olay Braden'ı uyurken görmek için gizlice Anghus'un odasına girdiği gece olmuştu.

Braden'ın yatakta sere serpe gömleksiz yattığını görmeyi hiç beklemiyordu. Örtüler aşağı, beline kadar inmiş, göbek deliğinin altına kadar uzanan incecik tüylerin hemen altında toplanmıştı. Braden yumruk yaptığı tek eliyle örtüleri tutmuş, diğer kolunu başının yukarısına kıvırmıştı.

O gün bu gündür, Braden'ın düzenli derin nefesleriyle inip kalkan, mum ışığında parıldayan esmer, kusursuz göğsünü hep hatırlamıştı.

Braden'a o kadar dalmıştı ki, elindeki mumu unutmuştu. Bir an ona hayranlıkla bakarken bir sonraki anda mum elinden kaymış, yatak alev almıştı.

Söndürmeye çalışmış ama alevler hızla yayılmıştı. Maggie yerden su kovasını kapıp ateşe ve beraberinde Braden'a su dökmeden hemen önce genç adam sıçrayarak uyanmıştı.

Maggie'ye şaşkınlıkla kaşlarını kaldırarak bakarken anlaşılmaz bir şeyler söyleyip doğrulmuştu.

O günden beri genç kadın bu olaydan dolayı utanıp duruyordu.

"Kazaydı o," dedi Braden'a.

"Beni gerçekten öldürmeye çalışmadığına memnun oldum."

Maggie bakışlarını ayaklarına çevirdi. Ah, yıllar içinde Braden'a neler yapmıştı! Genel olarak bakıldığında genç adamın kendisiyle hâlâ konuşuyor olması şaşırtıcıydı.

"Biliyor musun, Maggie, senin ne kadar güzel olduğunu daha önce hiç fark etmemiştim."

Maggie ona kuşkuyla baktı. "Bunu sadece son iki gündür etraftaki tek kadın ben olduğum için söylüyorsun."

"Bunu bildiğim için söylüyorum."

Buna inanmayı ne kadar isterdi. Ama çapkını fazla iyi tanıyordu. Onun kalbi sadece o andaki kadına ait olurdu.

Peki o zaman, andaki kadın sen ol, diye fısıldadı yüreği. *Bu ona hiç sahip olmamaktan daha iyi.*

Keşke o kadar kolay olsaydı. Her ne kadar Braden'ın şimdi başka kadınların peşinden koştuğunu görmek içini acıtsa da kendisini ona verdikten sonra geride bıraktığını izlemenin ne kadar dayanılmaz olacağını hayal bile edemiyordu.

Yüreği böyle bir şeyi kaldıramazdı.

Maggie uzanıp onun yanağına dokundu. "Keşke buna inanabilseydim, ama bunu pek çok kez söyledin. Sen bu dünyaya kadınları sevmek için gelmişsin. Bunun tekil değil, çoğul olduğuna dikkat çekiyorsun."

"Seni kazanmak için gereken bu mu?"

"Evet. Ben yanımdan asla uzaklaşmayacak bir erkek istiyorum."

"Çok fazla şey istiyorsun."

"Çok fazla, bu bana kardeşlerim tarafından da söylendi."

"Peki tek başına yaşlanmaktan memnun musun?"

Maggie büyülenerek onun gözlerindeki ışığın dans edişini izledi. "Pek yalnız sayılmam. Abilerimin beni meşgul etmeye yetecek kadar çocuğu var."

Braden kaşlarını çattı. "Kendininkileri istemiyor musun?"

"Her şeyden fazla. Ama bunun için bir kocaya ihtiyacım yok, öyle değil mi?"

Braden'ın yüzündeki şok ifadesi Maggie'yi güldürdü. "Duyduğumu sandığım şeyi duymadım herhalde."

"Beni yanlış anladın," diye ekledi çabucak. "Sevilecek ve kimsesiz bir sürü çocuk var. Senin kardeşin bunlardan biriydi. Hazır olduğumda anne sevgisine ihtiyaç duyan bir çocuk bulacağımdan oldukça eminim."

Braden başını iki yana salladı. "Birisine bağımlı olduğun herhangi bir şey var mı?"

"Ya senin?"

"Bu farklı. Ben erkeğim. Başkalarına bağımlı olursam bu benim tembelliğim olur."

"Ve kendi esenliğim için başkasına bağımlı olmam benim de tembelliğim olur. Ben her zaman kendi ayaklarım üstünde durdum ve öyle yapmaya devam edeceğim."

Braden ona bakakaldı. "Garip bir kızsın, Maggie ingen Blar."

"Dikbaşlı ve mantıksızı unuttun."

"Bunu Anghus'un söylemesi gerekirdi."

"Aslında, son zamanlarda abin Lochlan söylüyor. Ayrıca benimle başa çıkması gereken herkes."

Braden güldü.

O daha bir şey söyleyemeden Sin ormandan karşılarına çıktı. "Eğer ilgileniyorsanız biraz ileride açıklık bir alan var. Akşam yemeğinden sonra ben gidiyorum."

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu Braden.

Sin başını iki yana salladı. "*Dostlarımızdan* birinin geri dönmesi ihtimaline karşılık sen Maggie'yle kalsan iyi olur."

"İyi fikir."

Braden nemli turbadan çantaları aldı ve Maggie'ninkini verdikten sonra Sin'in işaret ettiği yönde yürümeye başladı. "Hadi gidip kampımızı bulalım."

Maggie yürürlerken imkânsızın özlemini duyarak Braden'a arkadan baktı. Böylesine iyi ve harika bir adama sahip olmayı kolaylıkla hayal edebiliyordu. Keşke ona yürekten güvenebilseydi.

Ama Maggie işin aslını biliyordu. Ve onun için yeterince gözyaşı dökmüştü. Onun arkadaşlığıyla yetinecek ve elinden geldiğince kalbini korumaya çalışacaktı.

Sin'in çantasını bıraktığı yeri bulduklarında Braden küçük bir ateş yaktı.

Maggie oturup çantasını kolundan çıkardı. Çantanın ağırlığından kaynaklanan omzundaki ağrıyla hafifçe inledi.

"İşte," dedi Braden, Maggie'nin arkasında diz çökerek. "Yardım edeyim."

Maggie daha itiraz edemeden, sıcacık ellerini omuzlarına koydu ve ağrıyan kaslarına yavaşça masaj yaptı.

Ah, iyi gelmişti. Gerçekten, *gerçekten* iyi gelmişti.

Maggie gözlerini kapadı, Braden'ın, ellerini sıkıp açarak, yatıştıran, baştan çıkaran bir ritmle köprücükkemiği ve üst kolu boyunca kayan ellerinin verdiği keyfe kendini bıraktı. Dokunuşları hem hafif hem de sert, sıcak ve ustacaydı. Başparmağını kürekkemiğinin altına bastırıp oynatınca Maggie istemdışı inledi.

Ah, sert, sıcak dokunuşları cennet gibiydi, saf ve eksiksiz cennet.

Braden o kadar yakınına eğilmişti ki, Maggie onun ham, dünyevi kokusunu alabiliyordu. Saçlarındaki mürver ağacı kokusunu duyabiliyordu.

"Daha iyi mi?" diye sordu Braden tok ve derin bir sesle.

"Evet," dedi genç kadın alçak sesle, vücudu eriyordu.

Braden sağ elini etrafından uzatıp yüzünü avcuna aldı ve kendisine çevirdi. Maggie huşu içinde onun yakışıklılığına baktı. O güzelim yeşilimsi kahverengi gözler koyulaşmış, beklentiyle bakıyordu.

Ve sonra Braden, Maggie'yi öptü.

Genç adamın dudakları Maggie'nin dudaklarına değdiğinde eriten ateş, tüm bedenine yayıldı. Bu ateş, vücudunun zonklayan ve pek anlayamadığı ilkel bir arzuyla sızlayan merkezinde toplanınca genç kadın inledi. Braden'ın teması hem hafif hem de kararlıydı. Ateşli ama yumuşaktı.

Maggie onu daha yakınında istiyordu. Daha yakınında ihtiyaç duyuyordu.

Kollarını ona doladı ve Braden, aralarında sadece kumaşlar kalana dek vücudunu hareket ettirerek genç kadının dile getirmediği isteğine arzuyla yardımcı oldu.

Maggie'nin dudaklarını bırakıp alev alev öpücüklerini yavaş yavaş yanağında, boynunda gezdirerek diliyle tenini okşadı. Maggie vücuduna ürpertiler yayılırken hissettikleriyle inledi. İçinde tarif edilemez bir şeyle karışan duygulardan serseml emişti. Ve kendisine bunları duyumsatan Braden'dı, onun Braden'ıydı.

Acı veren derin zonklama öncekinden daha da talepkâr hale gelince göğüsleri kabarıp sızlamaya başladı.

O anda Braden'ı istedi. Her zaman olduğu gibi onu istiyordu.

Kaç gece uyanık yatmış, kavradığı yastığını sanki o Braden'mış gibi yapmıştı.

Hiçbir rüyası bu gerçekle kıyaslanamazdı. Gerçekten

buradaydı ve Braden nihayet kendisini gerçek bir âşık gibi kucaklamıştı.

Genç adam, Maggie'nin gömlek bağcıklarını gevşetti, sonra dudaklarını boynuna gömerek göğüslerini sıkı sıkı bağlayıp bastıran kumaş parçası üzerinde çalışmaya başladı.

Maggie, vücudu yanıp tutuşurken, ellerini Braden'ın siyah ipeksi saç tutamları arasından geçirip yutkundu.

Braden'ın kumaşı aşağı itmesiyle sıcak tenini okşayan serin havayla sarsıldı.

"Çok çok tatlı," diye fısıldadı Braden, sağ elini gitgide daha aşağı indirerek gergin göğsünü kavradı.

Braden, göğsünün ucuyla oynarken Maggie zevkle haykırdı. Sonra, genç adam tuniğini aralayarak elinin yerine sıcak, biçimli ağzını yerleştirdi.

Maggie onu itip uzaklaştırabileceğini biliyordu, ama yine de bunu yapmaya kendini ikna edemedi. Bunca yıl onunla olmayı, ona bu şekilde sarılmayı düşledikten sonra bunu yapamazdı.

Aslında, hiçbir şey söyleyemiyor, sadece hissediyordu. Braden'ın kavurucu soluğunu, vücudunda dolaşan elini ve dudaklarını, kendisine baskı yapan nefis ağırlığını hissediyordu.

Braden, dilini genç kadının gergin göğüs ucunda dolaştırırken onun tatlı çiçek kokusunu içine çekti. Başı dönüyor, Maggie'den başka hiçbir şey düşünemiyordu. İçini, isimlendirme becerisine karşı koyan, garip, huzurlu bir duyguyla doldurmuştu.

Ve Maggie'nin daha fazla tadına bakmak istiyordu.

Safranrengi gömleği geriye itti, diğer göğsünü yalarken

ilişkisini bitirmeden önce tatmayı amaçladığı diğer yerleri düşünüyordu.

Evet, Maggie gün sona ermeden tüm duyularına işlemiş olacaktı ve daha önce başka hiçbir erkeğin yapmadığı şekilde ona sahip olacaktı.

Ve Maggie'ye hayal edemeyeceği kadar farklı şekillerde sahip olacaktı. Kollarının arasında dokunuşlarından güçsüz, yorgun ve bitik hale gelinceye kadar durmayacaktı.

Maggie'ye ancak o zaman merhamet edecekti. Ve kendisine de...

Braden elini bedenlerinin arasına indirdiğinde genç kadın zevkle içini çekti. *İnanılmaz*, diye düşündü, kendisini kaplayan duygulardan şaşkındı.

Maggie yanıp yok olduğunu hissediyordu. Braden elini genç kadının kalça kavisi üzerinden kaydırarak uyluk etine dokundu. Maggie içgüdüsel olarak vücudunu onun eline doğru kaldırdı, genç adamın tenini kendi teninde hissetmekten zevk alıyordu.

Maggie daha fazlasını istiyordu. Daha fazlasına ihtiyaç duyuyordu.

Braden dudaklarıyla onun dudaklarını talep etmek için döndü.

Maggie ellerini onun saçlarına gömerken Braden elini kadının uyluğunun iç kısmına götürdü, bacaklarının arasındaki nefis sızıya dokununcaya dek gitgide daha yukarı kaydırdı.

Braden daha önce hiç kimsenin dokunmadığı yere dokununca Maggie şaşkınlıkla sıçradı.

Braden'ın bunu yapması gerekiyor muydu?

Ama yine de olağanüstü hissediyordu.

Braden dilini kadının ağzında oynatıyor, vücudunun merkezinde kaydırdığı parmaklarının ritmine uyduruyor, mıncıklıyor, çığlık atmaya hazır oluncaya kadar okşuyordu.

Maggie o sırada, Braden'ın, parmağını birdenbire ustalıkla vücudundan içeri kaydırdığını hissetti. Boğazının derinlerinden inlerken elini daha derine sokması için içgüdüsel olarak kalçasını kaldırdı.

Hayatında daha önce hiç böyle bir şey hissetmemişti. Dişlerini sıkıp daha fazlasını arzulayarak kalçalarını adamın eline doğru itti. Daha fazlası için yanıp tutuşuyordu.

Braden zaferle kükremek istiyordu. Maggie'nin istediği yerinde hakkı vardı ve istekleri için kendisine aitti.

Braden, öpücüklerini şiddetlendirerek genç kadının minicik deliğiyle merhametsizce oynamaya devam ediyor, Maggie'nin zevkle inlemesinden keyif alıyordu.

Kadın çok sıcaktı, kaygandı ve daralmıştı, sadece Braden'ın kendisini tamamen doldurmasını bekliyordu. Ve genç adam öyle yapacaktı.

Evet, onun derinini sertçe dolduracak, boşalırken çığlık attıracak, her ikisi de ter içinde kalıp tamamen tükeninceye kadar daha fazlası için yalvartacaktı.

Maggie'yi öperek başparmağını, çevresinde dolaştırdıktan sonra içinin derinliklerine daldırdı.

"Lütfen, Braden," diye inledi genç kadın.

Ve sefil, berbat bir anda, parmağıyla kızlık zarını hissedince Braden'ın hemen hemen aklı başına hemen geldi.

Maggie bakireydi. Ve Braden ortaya çıkıncaya kadar, hiç el sürülmemişti.

İstemeden, kendisini ilk kez Maggie'nin gözüyle gör-

dü. Kendisinden başka hiç kimseyi düşünmeden amaçsızca dolaşan bir çapkın.

Bunun için kızın aklını çelip baştan çıkarmıştı. Ve sabah olduğunda genç kadın kendisi tarafından kullanıldığını hissedecekti.

Maggie ondan nefret edecekti.

Ya da daha kötüsü, Maggie kendisinden nefret edecekti.

Acı verecek şekilde uyarılmış vücudu onunkini arzuluyordu, ama ona sahip olamazdı. Böyle değil. Ormanda, ona veya duygularına hiç saygı duymayan kimi kaba hayvanlar gibi olmazdı. O bakireydi ve bundan daha iyi bir ilk seferi hak ediyordu.

Maggie hak ediyordu...

Kendisini seven bir erkeğe sahip olmayı hak ediyordu.

Lanet olsun! diye kükredi kendisine.

Ve beni ricadan olmak zorunda bıraktığı için Maggie'ye de lanet olsun.

Braden hem genç kadına hem kendisine kızarak kendini zorla geri çekti.

Maggie kaşlarını çatarak ona baktı.

"Üzgünüm, Maggie," dedi usulca. "Kendimi kaybettim."

Ve o sırada Maggie'nin gözlerindeki utancı gördü.

Daha da kötüsü, ayağa kalkarken gözleri yaşlarla doldu. Tek kelime etmeden ormana koşarak uzaklaştı.

Braden peşinden giderek çok ileri gitmeden onu yakaladı.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Bunu yapmana izin verdiğime inanamıyorum," dedi Maggie. "Ben fahişe değilim—"

Braden parmağını dudaklarına koyarak onu susturdu. "Hayır, sen bir fahişe değilsin. Olsaydın, durmazdım."

Maggie'nin kaşları daha derin çatıldı.

"Yaptığımızda yanlış bir şey yok," dedi Braden usulca. "Sen tamamen yetişkin bir kadınsın ve senden faydalanmak benim hatam. Biraz önce olup bitenler için birisinden nefret etmek istiyorsan benden nefret et. Ama kendinden asla."

Braden'ı incelerken Maggie'nin yüzünde şaşkınlık ve acıyla karışık bir ifade vardı. "Bunu neden yaptın?"

"Çünkü seni istiyorum," dedi Braden, sesi arzu ve duygudan çatlak çıkıyordu. "Şimdi bile vücudum acı verecek şekilde senin için yanıp tutuşuyor."

"Peki o zaman neden durdun?"

Braden genç kadının yüzünü eline aldı. Ve tam o sırada, tek yapabildiği onu öpmemek oldu. Başladıklarını bitirmemek için.

"Çünkü bu yüzden benden nefret etmeni istemedim," dedi Maggie'ye. "Ya da daha kötüsü, kendinden nefret etmeni."

"Anlamıyorum."

"Anlamadığını biliyorum. Söyle Maggie, erkeksiz tek başına yaşlanma planlarını yaparken neler kaçırıyor olabileceğini hiç düşünmedin mi?"

"Tabii ki düşündüm."

Braden tek kaşını kaldırdı. "Buna biraz önce hissettiklerin de dahil mi?"

Maggie'nin yüzüne ateş bastı. "Bunu bilmiyordum. Yani biliyordum ama bilmiyordum ki..."

"Neler hissedildiğini."

Maggie başını salladı.

Braden alınları değinceye kadar başını öne eğdi ve ellerini Maggie'nin kızıl kahverengi saçlarına gömdü. Tek yapabildiği ona daha samimi dokunmamak oldu, çünkü tam o sırada, onunla samimi olmak tek istediği şeydi.

Aslında, yavaşça onun içine girmek ve sonsuza dek öyle kalmak istiyordu.

"Hissettiklerin yaşayacağın zevklerle kıyaslanınca hiçbir şey değil, tatlım. Ve tüm dileğim, bunu sana gösteren kişi olmak."

Maggie kollarının arasında kaskatı oldu. "Benimle evlenmek mi istiyorsun?"

Braden geri çekilince Maggie'nin yüzündeki kararsızlığı gördü. "İstesem beni kabul eder miydin?"

"Hayır. Seni çok iyi tanıyorum. Sen tek bir kadınla yetinecek türden bir erkek değilsin."

Doğruydu ve genç adam kalbinin ve vücudunun her bir hücresiyle bunu biliyordu. Kendisini art arda, her gece, aynı kadına giderken hayal edemiyordu. Çeşitliliğe, doğaçlama olmasına ihtiyacı vardı.

Daha da kötüsü, ona hiçbir zaman kalbini veremezdi. Bu, başka bir kişiyle paylaşmayı reddettiği bir parçasıydı.

Ve Maggie'ye gerekiyordu... *Hayır,* diye düzeltti kendini, Maggie kendisine sadık bir erkeği *hak ediyordu.* Kalbini asla kırmayacak ve onu ağlatarak terk etmeyecek birisi olmalıydı.

Yine de, vücudu dinlemiyordu. Onun için öylesine yanıp tutuşuyordu ki, kasıklarının hararetten su toplayacağına yemin edebilirdi.

"Peki bu bizi nereye getiriyor?" diye sordu Braden.

"Korkarım bir mesafeye."

"Hayır," dedi Braden, elini onun omzuna koyarak. "Mesafeye değil. İkimiz de sana sahip olamayacağımı biliyoruz." Çünkü ben hiçbir zaman senin olmamı beklediğin kişi olamam ve seni incitmektense ölmeyi tercih ederim.

"Biliyorum," diye fısıldadı Maggie.

Braden onu hafifçe alnından öptükten sonra uzaklaştı ve öne düşüp onu kampa geri götürdü. Her ikisi de kasvetli ruh halleriyle sessizce birbirlerini görmezden gelmeye çalışıyorlardı. Ama bu çok zordu.

Daha iyi düşününce bu imkânsızdı. Maggie'nin tadı ve kokusu Braden'ın hafızasına kazınmıştı ve tüm görebildiği onun tebessümüydü. Tüm duyabildiği kendi ismini söyleyerek inleyen sesiydi.

Ve Tanrı yardımcısı olsun, Maggie'yi daha da fazla istiyordu.

Birlikte sahip olabilecekleri tatlı saadet... ama Maggie bir erkeğin aşk yapıp sonra terk edeceği türden bir kadın değildi. O, erkeklerin evleneceği türden bir kadındı.

Yapabilirdiniz...

Braden zihninin bu düşünceyi tamamlamasına bile izin vermedi. Asla evlenemezdi. Özellikle de âşık olduğunu görebildiği bir kadınla...

Bölüm 11

Maggie tüm akşamı elinden geldiğince Braden'dan sakınmaya çalışarak geçirdi. Ama hangi kadın kendisine bu kadar çok şey ifade eden birisinden kaçınabilirdi ki?

Şimdi bile, ateşin karşısında Sin'in yanında otururken Maggie, onun varlığını hemen yanında oturuyormuş gibi keskin bir şekilde hissedebiliyordu. Yüzünde ateşin ışığı oynaşıyor, gözleri tıpkı Sin'inkiler gibi gece yarısı siyahı görünüyordu.

Braden konuşmalarından bu yana son derece ciddi bir ruh halindeydi ve Maggie onun neşeyle dalga geçmesini özlemişti. Ve her zamankinden fazla yanına gidip gece için onu baştan çıkaracak ve sabah olduğunda gidişiyle yetinecek türden bir kadın olmayı istiyordu.

Belki de abileri haklıydı. Bir erkekten çok fazla şey istiyordu.

Öte yandan, erkeklerin kadınlardan istediği aynı bağlılık ve özveriyi kendisinin bir erkekten istemeye hakkı yok muydu?

Ah, bu hiç adil değildi.

Maggie'nin düşüncelerinden ve yan yan bakışlarından habersiz olan Braden, dudaklarındaki yağı yalayınca Maggie'nin vücudu yanıp tutuştu.

Bir erkek nasıl bu kadar şahane olabilirdi? Ve neden, ah, neden onu aklından çıkaramıyordu?

Maggie bakışlarını kaçırdı.

Ama neye yarardı? O kendisiyle dalga geçen muhteşem yeşilimsi kahverengi gözleri hâlâ görebiliyordu. Kendisine "küçük tatlı çiçek" dediğini duyuyor ve vücudunun en mahrem yerlerinde dolaşan güçlü elleri hissediyordu.

Adam sadece fazlasıyla muhteşemdi. Ve o anda, onu hiç görmemiş olmayı diledi. Onun dikkatini çekmeye çalışmasaydı tanıyacağı huzurlu yılları ancak hayal edebiliyordu.

Sin yemeğini bitirir bitirmez ayağa kalktı. "İlk nöbeti yine ben alacağım."

Bir gece önceki anılar aklına gelince Maggie yemeğini unutarak aceleyle ayağa kalktı. Ona gereken son şey, bir kez daha Braden'ın kollarında uyanmaktı.

Aralarına mesafe koymak için bir şeyler yapmak zorundaydı. "Acaba nöbet için ben de sıraya girsem mi?"

İki erkek de ona sanki aklını kaçırmış gibi baktı.

Kaçırmıştı, ama mesele bu değildi. Daha da kötüsü. Braden ona bilgiç, çapkın bir tebessümle gülümsedi.

"Alınmaca yok," dedi Sin kuru kuru, "ama geceden sağ salim çıkmayı tercih ederim."

"Ben sadece yardımcı olmaya çalışıyordum," dedi Maggie.

"O zaman bol bol uyu," dedi Sin sırtını ona dönerek

Maggie, Sin'in alaycılığından birazına sahip olup iğneleyici uygun bir cevap yapıştırabilmeyi dilerdi ama tek yapabildiği tekrar oturmak ve yemeğine geri dönmek oldu.

Braden dilini hınzırca alt dudağında dolaştırarak bir yana eğildi ve ateşin üzerinden Maggie'ye baktı. Maggie yere bakarken Braden'ın ileriye uzattığı bacaklarının ne kadar nefis bir şekilde uzun olduğuna dikkat etmemeye çalıştı.

Braden başını eline dayadı ve davetkâr bir şekilde ona baktı. "Yatmaya hazır mısın, aşkım?"

Ve bir de bu muzipliği özlemiş miydin?

Ne düşünmüştü acaba?

Maggie onun ayağına basmak için hissettiği çocuksu dürtüyle mücadele ediyordu. Aralarında hiçbir şey olamayacağı gerçeğine rağmen, onu ne kadar istediğini bile bile kendisiyle böyle dalga geçmeye nasıl cüret ederdi?

Braden'ın gözlerindeki pırıltıdan, bunu sadece kendisini kızdırmak için kasten yaptığını görebiliyordu.

O sırada başka bir dürtüye kapıldı. Hareketini aynı şekilde Braden'a iade etmek. Braden'ın böyle taktikleri alan tarafta olmasının zamanı gelmişti.

"Evet," dedi Maggie.

Sonra yavaş yavaş, kışkırtıcı bir şekilde, saçlarını sağ kulağının arkasına doğru düzeltti ve Braden'a davetkâr, alaylı bir tebessümle gülümseyerek öne eğildi. "Ya sen?"

Braden konuşmadı. Maggie'nin duruşunun sunduğu göğüs dekoltesinin küçük bir kısmına bakışları kilitlenirken gözleri hafifçe yerinden uğramıştı.

"Neyle oynadığın hakkında hiçbir fikrin yok," dedi sesini bir oktav alçaltarak.

"Evet, ama var." Neşeyle alt dudağını ısırarak burnunu kırıştırıp Braden'ın daha önce yaptıklarını taklit etti. "İstemeyen bir kadını asla zorlamazsın, öyle değil mi?"

"Tabii ki hayır," dedi Braden güvenmiş bir sesle.

Maggie topuklarının üzerinde oturdu ve elini yavaş yavaş gömleğinin bağcıkları üzerinde dolaştırdı. "Öyleyse istediğin her şeye bak, çünkü benden elde edip edeceğin tek zevk bu kadar."

Braden onu şaşkına döndürerek başını arkaya attı ve kahkahalarla gürledi.

"Ah, Maggie," dedi ciddileştikten sonra. "Seni daha iyi tanımıyor olsam, tecrübeli küçük bir fingirdek olduğuna yemin ederdim. Şimdi git uyu. Zaten söyledim, seninle ormanda seks yapmakla ilgilenmiyorum. Ama bir yatak bulduğum zaman..."

Maggie bacaklarının elverdiği ölçüde hızla kaçacaktı. Şimdiden olup bitenlerden sonra Braden kendisine dokunduğunda daha fazla karşı koyamayacağını biliyordu.

Ve Braden'ın öpüşleri...

Bir kadının kendini kaybetmesi için kesinlikle yeterliydi.

Maggie geri çekilmenin erdemini fark ederek ateşin karşısına yerleşti. Tam gevşemeye başlamıştı ki Braden yanına geldi.

"Ne yapıyorsun?" diye telaşla sordu, kendisini zeminden koruyan vücudunun neler hissettirdiğini hatırlayarak.

"Sana fazladan bir örtü getiriyorum," dedi Braden örtüyü üstüne sererek.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı. Braden'ın kumaşa sinen kokusuna dikkat etmemeye çalışıyordu. Veya daha da

kötüsü, kumaşı üstünde düzeltirken vücudunda hissettiği ellerine.

Braden gittiğinde Maggie tüm vücut ısısının düştüğünü fark etti.

Genç adam karşı tarafına yerleşirken Maggie yüreği parçalanacakmış gibi hissediyordu. Mantıklı yanı minnettardı ama yüreği onun rahatlığının yokluğuyla sancıyordu.

İçini çekerek MacDouglas'la karşılaştığında neler söyleyeceğine konsantre olmak için kendini zorladı. Bu nispeten güvenli bir konuydu. Düşüncelerini Braden'dan uzaklaştırıyordu.

En azından birazcık.

***

O gece Maggie düpedüz yorgunluktan uyudu.

Şafaktan hemen sonra uyandığında, Braden'ın, yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle doğrudan kendisine baktığını gördü.

Genç adamın dikkatinin bilincinde, Maggie elleriyle saçlarını taradı ve adamın kendisini uykuda seyrederken ne düşündüğünü merak etti.

"Günaydın," dedi Braden.

"Günaydın," diye yanıtladı Maggie, örtüyü iterek ayağa kalktı. Birkaç metre ötede Sin'in uyuduğu tarafa göz attı. "Sin'i uyandırayım mı?"

"Başının omuzlarının üzerinde kalmasını istiyorsan yapma."

Maggie bu sözlere kaşlarını çattı.

Braden gidip Maggie'yle kardeşinin arasında durdu. Uzanıp Sin'e dokunmak veya konuşmak yerine, kılıcını

kınından birazcık çıkardı, o kadar dikkatliydi ki sadece ufacık, zorla algılanabilen törpüleme sesi havayı bozdu.

Ama bu kadarı yeterli oldu.

Sin yıldırım hızıyla ve tek akıcı bir hareketle yuvarlanarak ayağa fırladı. Sol ayağının ucuyla kılıç kınını yakaladı ve tekmeyle yerden kaldırarak eline alıp uzun kılıcını hızlı, zarif bir yay çizerek kınından çıkardı, kendi etrafında dönerek karşılarında durdu.

Kılıç Braden'ın boynunun bir santim ötesinde durunca Maggie donup kaldı, nefes almaya korkuyordu.

Sin'in yüzü ölümcül ve gergindi, ancak kendisini rahatsız edenin Maggie ve Braden olduğunu anlayınca gevşedi.

Sin küfretti. "Bunu yapmandan gerçekten nefret ediyorum," dedi Braden'a, kılıcını kınına sokarken. Braden, Maggie'ye uyaran bir bakış attı. "Ona uyurken asla dokunma. Ya da dokunacak olursan, eğil."

"Bunu hatırlayacağım."

Sin hareketlerinin garipliğiyle istifini bozmayarak gelişigüzel gerindi, ardından esnedi. "Bizim haydutlardan hâlâ belirti yok mu?"

Braden başını iki yana salladı. "Henüz yok."

"Yazık. Bir şeyler öldürme dürtüsü hissediyorum." Sin yanlarından ayrılıp ihtiyaçlarını halletmeye gitti.

"Bir şey öldürmek mi?" diye sordu Maggie, Braden'la yalnız kaldıklarında. "Şaka mı yapıyor?"

"Büyük ihtimalle hayır," dedi Braden sakin sakin.

Maggie sırtında bir ürperti hissederek Braden'ın yanından ayrıldı ve gidip örtüsünü katlayarak çantasına yerleştirdi. Sin korkunç, ürkütücü bir adamdı. Öte yandan Braden da öyle olabiliyordu.

Maggie onları düşüncelerinden çıkararak önündeki işe konsantre oldu.

***

Sin geri döndüğünde erkekler Maggie'yi yalnız bırakıp ona mahremiyet verirken Braden sabah açtığını gidermek için yemek hazırlamaya başladı.

Ağaçların arasında Maggie'nin gözden kaybolduğu tarafa özlemle baktı. Gecenin yarısını onu izleyerek geçirmişti. Derin, düzenli nefesler alırken göğsünün inip kalkmasını seyretmişti. Başını desteklemek için zarafetle kolunu kıvırışını izlemişti.

Gecenin bir yarısında yavaşça uzanıp yanağını kaşımasına ve sevimli küçük bir çocuk gibi gözlerini ovuşturmasına bakmıştı.

Uyku Maggie'ye en inanılmaz şeyleri yapmıştı. Yüzündeki gerginliği yumuşatmış, sevimli bir afacan gibi görünmesini sağlamıştı. Bir zamanlar çizmelerine un dolduran aynı afacan çocuk... Braden güldü.

Zaman nasıl geçmişti böyle?

Bir gün çocuklardı, birlikte fındık dolu kırlarda kelebek kovalayarak koşuyorlardı ve şimdi Maggie büyümüştü. Büyüyüp kendisini büyüleyen güçlü bir kadın olmuştu.

Ve Maggie'ye hissettiği bu çekim... Neydi bu? Nereden geliyordu?

Yasak meyvenin cazibesi olmalı, diye düşündü Braden. Ona sahip olamayacağını biliyordu ve bu yüzden onun için daha fazla yanıp tutuşuyordu. Evet, işte böyleydi. Bu manuklıydı.

Başkalarıyla birlikte olduğu ve kendisine bir kadın bul-

duğu zaman her şey yoluna girecekti. Maggie düşüncelerine dadanmayacak ve vücuduna işkence etmeyecekti. Braden yine eskisi gibi olacaktı, babaları uykularında korkutup sindiren ve yaklaştığında kadınları kıkırdatan Braden olacaktı.

Ama yine de zihninin bir kısmı tartışıyordu. Maggie'nin kendisini değiştirdiğini söylüyordu. Her nasılsa, bir şekilde, bu yolculuğa ilk başladıklarındaki adam değildi.

Braden dinlemiyordu.

Bunu yapmayı göze alamazdı.

Maggie kampa döndü ve daha bir saat geçmeden yola koyuldular. Ormanda yol alırlarken hırsızlar konusunda hep tetikteydiler, çok az konuşuyorlardı.

Gün ilerledikçe yukarıda gökyüzü karardı ve ürkütücü bir hal aldı. Fırtına geliyordu ve gece için bir barınağa ihtiyaçları vardı.

Braden, istemeye istemeye onları ormandan çıkarıp aktiviteyle dolu küçük bir köye götürdü. Dal örgüsü kulübeler iticiydi ve hepsinin merkezinde büyük bir Kelt Haçı vardı.

Tanımadıkları insanlara yaklaşırken Braden, Sin'in bacaklarına göz attı. Sin'in tahmini doğru çıkmış, bacakları gerçekten koyulaşmıştı ve artık o kadar bariz bir şekilde beyaz değildi.

Maggie'nin bacakları Braden'a göre hâlâ biraz fazla kadınsıydı ama şansları yaver giderse hiç kimse dikkat etmeyecekti ve ona baksalar bile, bunu gençliğine vereceklerdi.

Braden öyle olacağını umuyordu.

Maggie'yi izlerken, yüzüne korku ve kaygı yerleştiğini, bakışlarını sağa sola insanlara çevirirken çantasını daha sıkı

tuttuğunu gördü. Onun korktuğunu görmekten nefret ediyordu. Kendisi yanındayken korkacağı hiçbir şey yoktu. Ona zarar gelmesine asla izin vermezdi.

Bu yüzden Maggie'yi gülümsetecek bir çare düşündü.

"Burada bir yatak bulup bulamayacağımızı merak ediyorum," diye şakayla kulağına fısıldadı.

Bu sözlerle Maggie'nin yüzü kıpkırmızı oldu. "Ahırdan daha umut verecek başka hiçbir şey olmadığından eminim," diye mırıldandı Maggie çok alçak bir sesle.

Sin bir şeyler söylemek için ağzını açtı ama Braden onu kolundan yakaladı. "Tek kelime etmek yok, kardeşim. Artık MacAllister topraklarında değiliz ve bu bölgede senin İngiliz aksanın çabucak boğazlarımızın kesilmesine sebep olur."

Sin ona *Hele bir denesinler,* diyen kibirli bir bakış attı.

Ancak Braden kavga havasında değildi ve neyse ki Sin ona ters ters baktı, ama dudaklarını sıkı, acımasız bir çizgi halinde tuttu.

Braden önlerine geçerek gidip arabasına saman yükleyen bir adama yanaştı. Kırklı yaşlardaki adamın yüzünde sert çizgiler ve sadece biradan kahverengi çizgileri olan iyice kırlaşmış bir sakalı vardı. Adam temiz ve bakımlı görünmesine rağmen, kahverengi ve sarı ekose giysisinin kenarları kırpık kırpıktı.

"İyi günler, bayım," dedi Braden adama.

Adam yüklemesini durdurdu ve ona kuşkuyla baktı. "Sen de kimsin?"

Braden hiç tereddüt etmeden cevap verdi. "Benim adım Sean."

"Peki kimlerdensin?"

"MacLucas Kabilesi'nden Ewan..."

Adamın gümüşi gözleri biraz daha kısıldı. "Hiç duymadım."

"Biz adalardan geliyoruz," dedi Braden. "Kardeşlerimi ve ben, kız kardeşimizi ve yeni bebeğini görmek için MacDouglas topraklarına gidiyoruz. Geceyi geçireceğimiz bir yer olup olmadığını öğrenmek istiyordum."

Yaşlı adam bu sözleri gülerek karşıladı. "MacDouglas toprakları mı dedin? Bahse girerim, oradaki zamanınız mutlu geçmeyecek."

"Nasıl yani?"

Yaşlı adam sakalını kaşıdı. "Kız kardeşim bir MacDouglas'la evlendi ve eniştemden onun ve kabilesindeki geri kalan kadınların şatoyu erkeklerden devraldıklarını duydum. Amazon grubu gibi mazgalları destekliyorlar ve MacDouglas ile MacAllister kavgaya son verinceye kadar yanlarına gitmeye kalkışırlarsa onları katrana bulamakla tehdit ediyorlar."

Braden inanamıyormuş gibi yaptı. "Yok canım?"

Adamın suratı kardı. "Evet. Kadınları kötü, şeytani bir şey ele geçirdi. MacDouglas'ın şeytan çıkarmak için piskoposa dilekçe verdiğini duydum."

"Elbette," dedi Braden, sonra yanakları birkaç dakika öncesine göre iki kat daha kırmızı olan Maggie'ye eğlenen bir bakış atmaya cesaret etti. "Erkeğini istemeyen bir kadın düşün. Azizler bizi korusun."

Adam ciddi ciddi başını salladı, ardından görünüşe göre morali biraz daha düzeldi. Saman larını yüklemeye geri döndü. "Yaşlı Seamus yabancılara yer kiralıyor. Lanet bir aptal o. Onun yerini alırın orada bulursunuz."

"Çok teşekkürler," dedi Braden, sonra döndü ve Maggie'yle Sin'i köyün güney tarafında, ahırın bulunduğu yere doğru götürdü.

"Sean?" diye fısıldadı Maggie, Braden yanına yaklaştığında.

"Birisinin anılarını canlandırır diye Braden adını denemek istemedim."

"Hızlı düşünmüşsün," diye onayladı Maggie.

Ahıra yaklaşırken Braden dudaklarını bükmemek için kendini zorlamak zorunda kaldı. Yaşlı Seamus'un evi en fazla domuz ahırı kadar temizdi.

Yine de kendilerini yağmurdan koruyacaktı ve birinden birinin en son ihtiyaç duyduğu şey, MacDouglas kendilerini öldürme şansını elde etmeden fena halde şifayı kapmaktı.

Seamus'u evinin dışında kuyudan su getirirken buldu. Yaşlı adam onlar yaklaşırken durdu ve üçünü de büyük bir tereddütle süzdü.

"Üç güçlü delikanlı için yerim yok," dedi Braden'ın kalacak yer sorması üzerine. "Ama kullanmaya niyetiniz varsa, ahırım var."

Maggie kendini beğenmiş bir *Ben size söylemiştim,* bakışı attı.

"Pek beğenilecek bir yer değil," diye devam etti Seamus, "ama yemekle birlikte ve yaklaşan yağmurda başınızı sokabilirsiniz."

Öyle olacaktı. Ve adamın kokusu değerlendirildiğinde ahır zaten daha tercih edilebilir olmalıydı.

"Ne kadar?" diye sordu Braden.

Yaşlı adam düşünceli düşünceli çenesini sıvazlarken

tartan bir bakışla onları tepeden tırnağa süzdü. "Eğer benim için bazı işleri yapmanızın sakıncası yoksa, bedava."

Braden, Sin'in yüzündeki gergin ifadeyi fark etti. Kardeşinin bir İskoçyalı için ayakişi yapacağına, yağmuru göze almayı tercih edeceğini söyleyebilirdi. Aslında, Sin'i tanıdığından, onun vahşi bir savaşçıya dönüşüp tüm köyü tahrip etmeye başlamaması bir mucizeydi.

Daha sonra bunu Sin'e telafi edecekti. Şimdilik pratik olmaları gerekiyordu.

"Kulağa hoş geliyor," dedi Braden. "Senin için ne yapabiliriz?"

"Arkada parçalanması gereken bir odun yığını ve tamir edilmesi gereken bir çit var."

Braden, Sin'in sırtına vurdu ve o da oraya doğru yöneldi.

"Öyleyse faaliyete geçelim," dedi Braden öne düşüp kendilerini götüren Seamus'a.

"Hey, delikanlı?" diye seslendi Seamus yürüyüşün orta yerinde durarak. Braden dönüp arkasına baktı.

"Sizin isimleriniz ne?"

"Benimki Sean ve bu" —eliyle Maggie'yi işaret etti— "kardeşim James ve" —Sin'i gösterdi— "Durbhan."

Seamus onları kuşkuyla süzdü. "Pek fazla konuşmuyorlar, öyle mi?"

"Söylenecek pek bir şey yok," dedi Braden.

Adam bunu kabul etmiş gibiydi. "Peki o zaman, ama üçünüzü de uyarıyorum, kızlarımdan uzak durun. Ben yaşlı bir adam olabilirim ama bir yayım ve küreğim var ve size ne yaptığım burada hiç kimsenin umurunda olmaz."

"Peki, bayım," dedi Braden, uyarıya gülmemek için

elinden geleni yapıyordu. Sin kızlarından birine asla elini sürmezdi ve Maggie...

Gülmemek için *bunu* hiç düşünmemesi iyi olacaktı.

"Önce odunları mı kıralım?" diye sordu Braden evin arka tarafındaki küçük avluya giderlerken.

"Odunları kırmaknış, kıçımın kenarı," diye alay etti Sin alçak sesle. "Bana kalsa—"

"Bence," dedi Braden onun lafını keserek, "dilsiz olman gerekiyor." Maggie'ye baktı. "Sen hiç konuşan dilsiz gördün mü?"

Maggie zerre kadar eğlenmiş görünmüyordu. Hiçbir şey söylemeyince Braden çantasını indirip yaşlı çiftçinin sapladığı kütükten baltayı aldı.

İçten içe öfkelenen Sin başka bir balta aldı ve kardeşinin baltayı neredeyse kendi kafasına atmasını bekleyen Braden'a kötü kötü baktı.

Bunun yerine Sin topuklarının üzerinde döndü ve öfkeli bir darbeyle büyük bir kütüğü ikiye böldü.

Braden, Sin'e başını iki yana sallayarak başka bir kütük kaptı ve üzerinde çalışmaya koyuldu.

Maggie geride dururken ikisi şömine için büyük kütük parçalarını kırmaya başladılar. Çiftçinin kızlarıyla ilgili uyarısını hatırlayınca Maggie'nin yüreği sızladı.

Neden, ah, neden adamın oğulları yoktu ki?

Belki de kızlar çirkindi.

Maggie bu düşünceyle duraksadı. Evet, belki de çiftçi gibi dişsizlerdi. Braden'ı hiç cezbetmeyecek şekilde sığileri vardı ve iriyarı kızlardı.

Maggie bu umuda tutunarak büyük kütüklerden birini kaldırmaya davrandı ama Braden onu durdurdu. "Sen çıraları alabilirsin. Büyük olanları biz alalım."

Maggie tek söz etmeden kütüğü yere bıraktı ve küçük parçaları aldı, sonra bunları hasır ve kerpiçten yapılmış evin yanındaki odun yığınına götürdü.

Braden'la Sin'e doğru döndü ve durup huşu içinde adamların ağır baltaları kaldırmalarını ve odunları kolaylıkla kırmalarını izledi. Vücutlarını daha şimdiden ince parlak bir tabaka kaplamıştı ve Maggie, baltayı her kaldırdığında Braden'ın kaslarının üzerinde gömleğinin gerilmesini seyretmekten kendini alamıyordu.

Büyülenmiş bir halde ellerini sıkıp yumruk yaparak Braden'ın şişen kol kaslarına dokunma dürtüsüyle mücadele etti. Ya da alnındaki nemli siyah saçları silmemek için...

Ah, ama adam muhteşemdi ve rahatını kaçırıyordu.

Daha önce hiç tanımadığı bir şekilde tüm vücudu arzuyla kaplandı. Artık Braden'ın tadını almıştı, adeta daha fazla bira için yanıp tutuşan saplantılı bir ayyaş gibiydi. Hayatında ilk kez, saplantıyı anlıyordu. Bir erkeğe duyulan *gerçek* arzuyu anlıyordu.

Ve Tanrı yardımcısı olsun, Braden'ı her zamankinden fazla istiyordu.

Tam daha fazla dayanamayacağından emin olduğunda ensesindeki tüyler diken diken oldu. Bir önseziyle sırtında bir ürperti dolaştı.

Birisi onları izliyordu. Bundan emindi.

Maggie hırsızlarla karşılaşacağından neredeyse emin olarak bakışlarını kaldırdı ve yaklaşık yirmi yaşlarında çekici bir kızın üçünü dikkatle izlediğini gördü.

Kız, Maggie'nin kendisini fark ettiğini anlayınca uzun sarı saç örgüsüyle oynayarak *eksiksiz* ve mükemmel beyaz

dişlerini sergileyen geniş bir tebessümle gülümseyip, Maggie'ye her erkeğin ilgiden gururla göğsünü kabartacak fettan bir bakış attı.

Kör talih! Kız sadece çekici olmaktan çok daha fazlasıydı, düpedüz çok güzeldi.

O sırada, Maggie'nin tahminine göre yaşları on üçle yirmi civarında değişen, eşit ölçüde çekici dört kız daha geldi.

Maggie kalakalmıştı.

Ah, derde bak, işte şimdi başlarının dertte olduğunu anlıyordu Maggie. Kızların yüzündeki ifadeyi biliyordu.

Erkeğe susamışlık...

Maggie korkuyla yutkundu. Ona gereken son şey, kızlardan birinin Maggie'nin vücudunu elle taciz etmesi ve genç kadının bedeniyle kızların bedeninde ortak yönlerin olduğunun anlaşılmasıydı.

Daha da kötüsü, Maggie kızlara baktığında Braden'ın geceyi nerede geçireceğini kesin olarak biliyordu. Ve bu kesinlikle kendi yatağı olmayacaktı.

Bu düşünceyle görüşü bulanan Maggie küçük çıra destesini kaparak gidip diğerleriyle birlikte yığına koydu.

"Affedersiniz," dedi en büyük kız yüzsüzce yanlarına yaklaşarak. Açık sarı saçları bulutlu havada bile parlıyordu ve vücudunun oranları, Maggie'nin kardeşlerinin hep hayalini kurdukları türdendi. "Kız kardeşlerim ve ben bir şeyler içmek isteyebileceğinizi düşündük."

Kızlar kıkırdayarak öne çıkıp her birine birer bira kupası verdiler. Maggie kupayı aldı ve birayı ona veren kızla arasına çabucak birkaç metre mesafe koydu.

Kız besbelli pratiği yapılmış bir hareketle dudaklarını

öne çıkardı ama Maggie dikkatini Braden'a çevirdiği için pek ilgilenemedi.

Braden en büyük kızdan bir kupa aldı. Balıketli kız, kalçasını Braden'a en yakın ağaç kütüğüne dayayıp davetkâr bir tavırla balta sapını okşadı ve gözlerini iştahla ona dikti.

"Biraz önce kız kardeşlerime ne güzel olduğunu söylüyordum, böylesine güçlü..." —sarışının bakışları Braden'ın terden ıslanmış safranrengi gömleğinin göğsüne takıldı—"erkeklerin işlere yardım etmek için etrafta olması."

Braden'ın gözleri tahmin yürütürcesine karardı ve daha da kötüsü, gülümsedi. "Peki ismin ne senin?"

"Tara," diye mırıldandı kız.

Maggie, Tara'nın kafasındaki her sarı teli yolmak için ani bir dürtüye kapıldı.

"Bu gece özel bir sebze çorbası yapıyorum," diye devam etti Tara, "tam *sana* göre." Uzanıp Braden'ın göğsüne dokundu.

Braden hoşnutsuzluğunun tüm yoğunluğuyla kendisine kötü kötü bakan Maggie'ye çabucak bir göz attı.

Dudaklarındaki tebessüm kayboldu ve ardından Tara'nın elini göğsünden çekip uzaklaştırdı. "Beğeneceğimizden eminim."

Yine de, Maggie yüreği sızlayarak hemen oracıkta onları izliyor olmasaydı Braden'ın Tara'nın elini çekme zahmetine girip girmeyeceğini merak etti.

Tara elini çekip yavaş yavaş köprücükkemiğinden geçirirken, uyluklarının buluştuğu yerde kısaca duraklayarak bakışlarını Braden'ın vücudunda dolaştırdı.

"Beğeneceğinden eminim," derken boğuk sesiyle iki tarafa çekilebilecek bir anlam iletiyordu.

Maggie ikisine arkasını döndü, daha fazla dayanamayacaktı.

Bırak kalpeye sahip olsun. Maggie'nin yapılacak daha önemli işleri vardı, şu aptal odunları toplarsa Braden şu sürtükle fink atarken Sin'le ikisinin başlarını sokacak bir çatıları olacaktı.

Maggie, çıraları gürültüyle yığdıktan sonra daha fazla toplamak için geri döndü.

Braden'la göz göze geldi. Kıpırdamadan uzunca bir süre birbirlerine bakarken aralarındaki gerginlik cızırdıyordu.

"İşte buradasınız!" diye bağırdı Seamus, evin yan tarafından dolaşarak gelmiş ve konuşmadan bakışmalarını bozmuştu. "Siz kızlar burada ne yapıyorsunuz? Delikanlılar çalışırken evde kalmanızı söylemiştim size."

"Ama baba," dedi Tara, Braden'dan uzaklaşarak, "biz sadece düşündük ki—"

"Sizin ne düşündüğünüzü biliyorum, içeri girseniz iyi olur. Büyümüş olabilirsiniz, ama hâlâ benim kızlarımsınız ve beni dinlemezseniz popolarınıza kemerle iyi bir dayak çekmiş olurum."

Tara alt dudağını sarkıttı, sonra istemeye istemeye babasının emrettiğini yaptı.

Seamus odun istifini görünceye kadar onlara öfkeyle hain hain baktı. "Bu bana kışı çıkarttırır!" dedi neşeyle. "Şimdi çiti hallederseniz ben de sizin yemeğinizi hallederim."

Braden, Seamus gidene kadar kıpırdamadı.

En azından Maggie'nin yanına yaklaşırken utanmış görünecek nezaketi gösterdi. "Maggie—"

"Sakın," dedi Maggie lafını keserek. Kendisine bir şey açıklamak zorunda değildi. Maggie bunu biliyordu.

Hah, hah. Maggie kabilede kendisiyle alay eden çocukların zalim, alaycı kahkahalarını duyuyordu. Kendisi gibi kadınlar Braden'a benzer erkeklerin başlarını döndürmezlerdi.

En azından, rüyalarından başka hiçbir yerde.

"Yapılacak işler var," dedi Braden'ın etrafından dolaşarak.

Braden içini çekti, sonra kırık çite doğru ilerledi.

Sin yanından geçerken Maggie'ye kaşlarını çattı.

"Ne?" diye sordu Maggie.

Sin konuşmaya yeltendi, sonra çenesini kapatarak Braden'ın peşinden gitti.

Maggie pes edip ellerini havaya kaldıracaktı neredeyse! Sin'in bakışları suçlayıcıydı. Gerçi kendisini neden suçlayabileceğini hayal edemiyordu. Hiçbir yanlış yapmamıştı.

Azar işitmesi gereken Braden'dı. Davranışları çok kötüydü.

Ah, takmaya değmezdi. Yakında MacDouglas'a ulaşacaklardı ve o zaman Maggie'nin daha fazla endişelenmesine gerek kalmayacaktı. Sonra eve dönebilirdi ve Braden beğendiği tüm güzel kızlara şehvetle bakmakta serbest olurdu.

Ayrıca onun bir erkeğe ihtiyacı yoktu. Hayatı boyunca da hiç olmamıştı. Tüm yaptıkları bir teşekkürden, geğirip koklamaktan başka bir şey yapmadan yemeği mideye indirmekten ibaretti.

Evcil bir domuzla olmayı tercih ederdi.

Ama yine de, yüreğinin derinliklerinde, Maggie kendi laflarına inanmıyordu. Çünkü kalbindeki gerçeği biliyordu. Ve düşüncelerinin sertliği bile onu ilgilenmekten ko-

ruyamıyordu. Çünkü ilgileniyordu. Braden'ın kendisine ait olmasını istiyordu ve onun kendisini göz ardı edip başka bir kadını istediği düşüncesi içini parçalıyordu.

Maggie üzüntüyle çitlerdeki erkeklerin yanına gitti ve sessizlik içinde çalıştılar.

Çit tamir olunca Seamus yemeklerini getirdi.

Fırtına patlamadan önce ellerinde tabaklarıyla ahıra zor yetiştiler. Sin, fırtınanın çarptığı kapıyı kapatınca sert yağmur damlaları ahşabı dövmeye başladı.

Maggie durup içerideki loşlukta etrafına bakınırken Braden iki fener yaktı.

İçeride, ahırın aşınmış ahşabı solmuş, açık sarımtrak bir kahverengi olmuştu ama yapı sağlam görünüyordu. Maggie'nin sağ tarafından iki inek bölmelerden mö'lüyor, sol tarafında yaşlı bir at samanlarını yiyordu. Ahırın arka tarafının geniş bölümlerinde dört tane daha güzel at bir araya toplanmıştı.

Braden öne düşüp onları saman balyalarının eğreti masa ve sandalye olarak kullanılabileceği ahırın ortasına götürdü. Kapıya en yakın olanlardan birine otururken Sin de onun sol tarafına yerleşti. Maggie kapıya en uzak olan en küçük balyayı seçti ve tabağını üstüne koydu.

Sessizce yemeklerini yerlerken çatıya şakır şakır yağmur yağıyor, daha fazla gök gürültüsü duyuluyordu.

"Burada mola vermemiz iyi oldu," dedi Sin birkaç dakika sonra.

"Evet," diye kabul etti Braden. "Aksi takdirde berbat bir gece olacaktı."

Maggie için zaten öyle olmuştu.

Yemeklerini bitirdiklerinde Braden tabakları ve kupaları toparladı. "Bunları Seamus'a götüreceğim."

Maggie gözlerini kısarak ona ve söylediği yalana baktı. Sahiden de neler planladığını anlamayacak kadar aptal olduğunu mu düşünüyordu?

"Ne?" diye sordu Braden masum masum, bakışlarını yakalamıştı.

Maggie, bakışlarını kaçırarak hiçbir şey söylemeden başını iki yana salladı ve çekip gitti. Eğer Braden bu kadar kalın kafalıysa o zaman gerçekten ona söyleyecek hiçbir şey yoktu.

Yine de genç kadın burnundan soluyordu. Braden gerçekten ne yapacağını anlamadığını mı sanıyordu? O bulaşıkları Seamus'a vermeyecekti, amaçladığı kişi Tara'ydı.

Lanet olsun ona!

"Neden Braden'ı vurup bundan kurtulmuyorsun?" diye sordu Sin yalnız kalır kalmaz.

Maggie ona baktığında saman yığınına uzanmış olduğunu gördü. "Pardon, anlayamadım?"

Sin çizmelerini çekip çıkardı ve bacaklarını uzattı. "Eğer bakışlar öldürebilseydi Braden şuradaki duvarın her tarafına bulaşmış olurdu."

"Bu senin kardeşinin gerçek yüzü," dedi Maggie aksi aksi. "Ne de olsa, etekli her şeyin etrafında kasıla kasıla dolanmak sizin cinsiyetinizin hakkı."

Asil bir küskünlükle, Maggie, Sin'i görmezden gelerek çantasından uyku örtüsünü çıkardı. Otlardan bir yatak yapmaya çalıştı ve uğraşırken Braden'ın verdiği acı arttı, gözlerine dolan yaşlar yanaklarından aşağı süzüldü.

Öfkeyle yaşlarını sildi.

"Maggie," dedi Sin, sesinde Maggie'nin var olabileceğini düşünemeyeceği bir şefkat mevcuttu. "Neden Braden'a neler hissettiğini söylemiyorsun?"

"Neden mi?" diye sordu Maggie sesi bir hıçkırıkla kesilerek. "Yani bana gülsün mü? Ya da daha kötüsü, onunla bir ya da iki gece geçirebilirim ama öte yandan bunu *her* kadın yapabilir. Anlamıyor musun?"

Sin çizmelerini yana atarak acı acı güldü. "Aşkı ve şefkati hiç bilmeyen bir adama özel hissetme ihtiyacını anlayıp anlamadığını mı soruyorsun? Elbette anlıyorum. Ama yapabilecekleri için Braden'ı kınarken izin ver de sana şunu sorayım: Onu gerçekten tanıyor musun?"

Maggie burnunu çekerek sanki aklını kaçırmış gibi ona baktı. "Tabii ki. Onu tüm hayatım boyunca tanıyorum."

Sin homurdandı. "Hayır, tanımıyorsun. Hayatın boyunca onu görmüş olabilirsin ama gerçek Braden'ı hiçbir zaman tanımadın. Tanımış olsaydın korkularının ne kadar aptalca olduğunu bilirdin."

"Ne demek istiyorsun?"

Sin'in bakışları ciddileşti. "Eğer Braden'ı gerçekten tanıyor olsaydın o zaman onun sevdiği birini incitmektense kendini yok etmeyi tercih edeceğini bilirdin."

"Bunun ne alakası var—"

"Bunu bir düşün, Maggie."

Maggie düşündü ama o anda kendisini iyice aptal gibi hissetti, çünkü Sin'in neden söz ettiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Beş dediğim dedik delikanlının en küçüğü olarak," diye devam etti Sin, "Braden bizim aramızda barış müzakeresi yapmayı öğrendi. Eğer birimize vuran olursa hiç düşünmeden anında geri vururuz. Eğer Braden'a bir yumruk ya da kılıç kalkacak olursa Braden ne yapar?"

Maggie yanıtında tereddüt etmedi. "Kılıç kullanmak yerine konuşmaya çalışır."

"Evet, ama o korkak biri mi?"

"Hayır," diye terslendi Maggie savunurcasına. "Onun bir kavgadan kaçındığını hiç görmedim."

"Doğru. Peki onun neden böyle olduğunu biliyor musun?"

Maggie başını iki yana salladı.

"Benim aksime, Braden hiç kimseyi incitmek istemez."

Sin, genç kadının zaten bildiklerinden başka bir şey söylemiyordu ve bunlardan hiçbiri Braden'a neden kızdığı konusunda bir önem taşımıyordu. "Bunun Braden'ın kadın düşkünü olmasıyla ne alakası var?"

Sin sanki Maggie'den usanmış gibi içini çekti. Gerçi Maggie neden öyle olabileceğini hayal edemiyordu. Ne de olsa, gizemli olan kişi Sin'di. Genç kadın sadece onun mantığını takip etmeye çalışıyordu.

"Söyle," dedi Sin, "sence Braden kaç kadınla birlikte olmuştur?"

"Herkesin dediğine bakılırsa Kilgarigon'da, Londra'da ve ziyaret ettiği pek çok başka yerde hemen hemen her kadınla."

"Kimin dediklerine göre?"

"Onunla böbürlenen kadınların."

"Tüm bu kadınlarla birlikte olmasına rağmen ortalıkta hiç piç olmamasının ne kadar garip olduğunu hiç düşünmedin mi?"

Maggie samanların üstündeki örtüsünü düzeltirken donup kaldı. Bu hiç aklına gelmemişti. "Ama Braden hiç inkâr etmedi."

"Tabii ki etmez. O bir erkek."

Braden'ı tanıdığı onca yılı aklından geçirdi. Köyün kı-

ları tarafından yağmalanmaktan kurtardığı zamanı. Bugün bile, Tara onun peşinden koşuyordu.

Düşünüyordu da. Braden'ın aktif bir şekilde bir kadının peşinden koştuğunu pek görmemişti. Çoğu zaman kadınlardan kaçıyordu.

"Yani bana onun hiç kadını olmadığını mı söylüyorsun?" diye sordu kuşkuyla.

Sin güldü. "Hayır. Eminim bir sürü vardır ama bazı söylentilerin ciddi bir şekilde abartılı olduğunu düşünüyorum. Şahsen, onun sadece üç kadınla başarıyla birlikte olduğunu biliyorum."

"Başarıyla mı?"

"Evet, şöhreti yüzünden çoğu abi ve babanın onu ve, etrafta hangi kadın varsa, kadını sıkı gözetim altında tuttuğunu fark ettim. Çoğu buluşması, henüz, ee, işlemi bitirmeden yarıda kesiliyor."

Şimdi düşününce Maggie de buna benzer bir sürü olay biliyordu. Aslında, bu yarıda kesilme ve basılma olayları, köydeki dedikoduculara haftalarca bitip tükenmez bir mutluluk veriyordu.

"Bunları bana neden anlatıyorsun?" diye sordu Maggie.

Sin bakışlarını kaçırarak kalçasındaki kayıştan kılıcını çıkarıp yan tarafa koydu. "Çünkü Braden seni seviyor. Başka hiç kimseden bu kadar hoşlandığını görmedim ve yanlış değerlendirilmesine dayanamıyorum. Bence ikinizin de ona bir şans vermeniz lazım."

Maggie'yle göz göze geldi. "Maggie, biliyorsun ki nasıl göründüğü Braden'ın elinde değil, ayrıca kadınların peşinden koşmaları da onun elinde değil. Ama sevdiği birini incitmek yerine, kolunu kesmeyi tercih eder."

Maggie nihayet Sin'in daha önce ne demek istediğini anlamıştı. "Yani asla yoldan sapmayacağını mı söylüyorsun?"

"Seni severse yapmaz. İnan bana, gerçekten sevdiği kadını başka bir kadın için asla terk etmeyeceğini kesin söyleyecek kadar kardeşimi iyi tanıyorum."

"Ama beni sevmiyor ki," dedi Maggie titrek bir sesle.

"Bundan emin misin?"

Maggie'nin nefesi kesildi. Acaba ima ettiği...

Kesinlikle hayır. Braden kendisine karşı neden sevecen duygular besleyecekti ki?

"Yani beni sevdiğini mi söylemek istiyorsun?" diye sordu kuşkuyla.

"Emin değilim," diye dürüstçe yanıtladı Sin. "Ama senin yanındayken diğer kadınlarla olduğundan farklı bir adam olduğunu biliyorum."

"Nasıl farklı?"

Sin omzunu silkti. "Tam olarak açıklamak zor. Sadece seninleyken daha rahat oluyor. Başka hiç kimseyle yaptığını görmediğim şekilde sana takılıyor."

"Peki beni sevip sevmediğini nasıl anlayacağım?"

Sin yine acı bir kahkaha attı.

Sanki bizzat Tanrı'ya hitap ediyormuş gibi havaya baktı. "Yine aşkı hiç bilmeyen bir adama soruyor," diye mırıldandı. Sonra daha yüksek sesle konuştu. "İnsan gerçekten sevilip sevilmediğini nasıl anlar? Sadece bir şans tanıyıp görmen lazım."

Maggie'yi bakışlarının şiddetiyle yakıyordu. "Ama sana şunu söyleyebilirim: Eğer birisi benim istediğim bir şeyin peşine düşerse burada ağlayıp sızlayarak oturmazdım. Gidip bu konuda harekete geçerdim."

Sin soğuk bir bakışla onu taradı. "Senin bir savaşçı olduğunu sanıyordum. Yoksa rüyalarından vazgeçmek mi istiyorsun?"

"Savaşmak istiyorum," dedi Maggie.

Evet, öyle istiyordu.

Sırtını dikleştirerek ayağa kalktı ve Braden'la sürtüğünü bulmaya gitti.

Çünkü eğer Sin'in sözlerinde bir gerçeklik payı varsa, o zaman rüyalarının erkeğiyle gerçekten bir şansı olabilirdi. Ve eğer bu doğruysa Braden'ı mihraba götürünceye kadar durmayacaktı.

Bölüm 12

"Ah, ne iriyarı, ne güzel adamsın," diye kedi gibi mırladı Tara, tabaklarla kupaları Braden'dan alıp evin arka kapısından içeri bıraktı.

Braden kapıyı kapayıp arka kapıyı yağmurdan koruyan saçağın altına çıkarken ona gülümsedi. Dar bir yerdi ama ikisi birlikte kolaylıkla sığıyorlardı.

Evin penceresinden gelen ışık birbirlerini görmeye yetecek kadar etrafı aydınlatıyordu.

Çakan bir şimşek kızın yüzünü ve mavi gözlerindeki yoğun açlığı aydınlattı.

Evet, Braden birkaç dakika içinde cennetin biraz tadına bakacaktı ve seks yapmak için sabırsızlanıyordu. Ve derken kız elini göğsünde dolaştırdığında hayal edilemeyen bir şey oldu. Braden kolunu Tara'nın başının yukarısına, kapı çerçevesine dayadı ve bakışlarını kızın şehvetli vücudunda dolaştırdı. Kız bir erkeği çılgına çevirecek kadınlardan biriydi. Diğer özelliklerinin yanı sıra bir erkeğin yüzünü ve ellerini gömeceği, büyük, dolgun göğüsler ve incecik,

davetkâr bir beli vardı. Kalçaları hafifçen alev alevdi ve Braden'a sürtünme şeklinden onun bir erkeği memnun edecek epeyce hile bildiği söylenebilirdi.

Braden'ın bedeninde hiçbir hareketlilik olmadı.

Hayır, bu olamazdı!

Genç adamın tebessümü anında kayboldu.

Tara göğüslerini onun göğsüne bastırıp kollarını boynuna doladı. Kulağına soludu, ıslak saçlarını karıştırdı, kulakmemesini dişlerinin arasına alarak dilini kenarında dolaştırdı.

Normalde böyle hareketler Braden'ın başını döndürürdü ve hararetle ateşli kızın giysilerini soyardı.

Ama bu gece...

Eh, zevkli olmadığını söyleyemezdi çünkü öyleydi. Ama her nedense, bu Braden'ı tatmin etmiyordu. Daha da kötüsü, vücudu sadece birazcık canlanmıştı. Son birkaç günden bu yana hissettiği kasıklarındaki yanıp tutuşmadan çok uzaktı.

Ve o anda sebebini anladı.

Maggie'yi istiyordu.

Cennetteki sevgili azizler! Tara, tırnaklarını genç adamın omurgası boyunca indirirken Braden'ın tek yapabildiği sesli küfretmemek oldu. Ve hiçbir şey olmadı. Ne ürperti ne de...

Tamam, kız elini kasıklarına sürttüğünde birazcık canlanmıştı. Yine de, geçen gece Maggie çok daha muhafazakâr, tamamen giyinik olarak şakayla göğüs dekoltesini sergilediğinde verdiği tepkiyle aynı değildi.

Yanıldığını kanıtlamaya kararlı olan Braden, Tara'nın çenesini eline aldı, başını arkaya eğdi ve derin derin öptü.

Tara öpüşüne dolu dolu ve aşk yapma sanatında ustalıklı bir kadının rahatlığıyla karşılık verdi. Bir erkekle çok iyi sevişebileceğinden hiç kuşku yoktu.

Ama yine de Braden'ın vücudu ve aklı acı verecek kadar ilgisiz kalıyordu.

Onun gerçekte istediği kızıl saçlı yaramaz çocuğun cesur, masum öpücüğüydü. Kollarındaki bu kadın zavallı bir yedek oyuncuydu ve vücudu bunu biliyordu.

Cehennemin dibine kadar yolu var!

Maggie'yi nasıl bu kadar istiyordu? Kendisini deliye döndürüyordu. İnatçı, dik kafalı biriydi ve hayatta en son istediği şey bir erkeği memnun etmekti.

Ama yine de...

Ben bir aptalım! Kafasının omuzlarından koparılması gerekenaptal, lanet olası bir çılgınım...

Aniden kendisiyle Tara'nın kucaklaşması zevksiz ve aşağılık geldi. Ahlakdışıydı. Ve eğer Maggie öğrenirse bu onu yıkardı.

"Bunu yapamam," dedi Braden, Tara'dan uzaklaşarak.

Hayır, yapamazdı, arzusunun gerçek amacı, ahırda kardeşiyle beklerken bu olamazdı.

"Babam çoktan yattı," dedi Tara. "Asla haberi olmayacak." Tara gömleğinin bağcıklarına uzandı.

Braden kızın ellerini tuttu ve geri adım attı. "Sen çok güzel bir kızsın," dedi. "Ama korkarım bu gece aklım başka yerde."

Tara kışkırtıcı bir şekilde dudaklarını yaladı. "Sana düşüncelerini işgal eden her şeyi unutturabilirim."

Braden öyle olmasını ne kadar isterdi. "İyi geceler, Tara," dedi, onu serbest bırakıp ahıra geri yöneldi. Ve şid-

detli yağmurda attığı her adımda kendisine ve Maggie'ye sövdü.

Ne yapacaktı şimdi?

Sevgili Tanrım, Magge'yi seviyor muydu?

Hayır, diye kükredi zihni. Maggie'yi sevemezdi. Kendine bir kadını sevme izni vermeyi reddediyordu. Aşk bir erkeği güçsüz kılardı. Bu onu kör ve aptal yapardı.

Ya annesinin babasına yaptığı gibi günün birinde Maggie de kendi kanından birini terk etmesini isterse? Ya da Isobail'in Kieran ve Ewan'a yaptığını yaparsa?

Bunun şehvet olduğuna karar verdi. Kendisi Maggie'den sadece bir tat almıştı ve bunu sevmişti.

Daha da kötüsü, Maggie'yle sadece hevesini almak için yatamayacağını biliyordu. Ona bunu asla yapmayacaktı.

Başını geriye atıp kahrolası yıldırımın hemen oracıkta ona çarpmasını ve ölmeyi diledi. Çünkü onun için hiçbir çıkış yolu ve elde edilecek bir huzur yoktu.

Şakır şakır yağan yağmur Maggie'nin vücudunu dövüyor, neredeyse kör ediyordu ve ahırdan çıkıp avluyu geçerek eve doğru ilerlerken giysileri iliklerine kadar sırılsıklam olmuştu.

Braden'ı orada kızlardan biriyle bulacağından emindi. Ve kızlardan birinin Braden'la sarmaş dolaş olacağına dair inancı oldukça güçlüydü.

Acıyı savuşturmak için dişlerini sıkmıştı. Ahırın etrafından dolaştı.

Yüksek sesli bir meleme dikkatini çekti.

Yağmurda gözlerini kısarak baktığında yakınlarda iki şeklin mücadele ettiğini gördü. İki çiftlik hayvanı gibi gö-

rünüyordu, hiç kuşkusuz araya girmemesi gereken bir şey yapıyorlardı.

Maggie tam görmezden gelecekti ki, şimşek çakınca bir erkek vücudunun ana hatları göründü.

Maggie şaşkınlıkla donakaldı, gözlerine inanamıyordu.

Bir şimşek daha çakınca yeniden minik bir hayvanı çeken bir adam gördü.

Maggie gülümsedi. Bu kaslı şekli her yerde tanırdı. Hatta ıslak ve zavallı, talihsiz bir hayvanı çekerken bile.

Maggie aceleyle o tarafa doğru koşturduğunda çite takılmış küçük bir koyun gördü. Braden çamurun içine çömelmiş, küçük hayvanı kurtarmaya çalışıyordu.

Bunu görünce Maggie'nin içi rahatladı. Braden başka bir kadının kolları arasında değildi! Mutluluktan bağıracak gibiydi. Braden sadece hayvanı serbest bırakmak için oyalanmıştı.

Onun yanına koştu.

"Ne yapıyorsun sen burada?" diye sordu Braden, Maggie yanında durunca.

Maggie kuşkularını itiraf etmek istemeyerek konuyu değiştirdi. "Yardım etmek için bir şey yapabilir miyim?"

"Evet, şifayı kapmadan içeri gir."

Maggie'nin tek yapabildiği onu öpmemek oldu. O esnada, Braden ona hiç görmediği kadar güzel göründü ve onu bu kadar yanlış değerlendirdiği için kendini berbat hissetti. "Bakalım yardım edebilecek miyim." Maggie diz çökerek koyunu tuttu.

"Hareketsiz tut," dedi Braden, ayağa kalktı ve hayvanın arka bacağını kurtarmak için parmaklıkların üzerine eğildi.

Koyun silkinerek tekrar meledi.

Braden düşmüş bir ahşap parçasını kaldırarak sonunda hayvanı kurtardı.

Koyun koşarak avluyu geçip uzaklaştı ve gecenin içinde gözden kayboldu.

"Seni içeri sokmamız lazım," dedi Braden, Maggie'yi elinden tuttu, birlikte ahıra geri koştular.

Ah, Maggie nasıl da bağırmak istiyordu! Braden ne iyi, ne tatlı bir adamdı.

Sin haklıydı. Braden onun mükemmel kahramanıydı.

Braden, Maggie'ye kapıyı açtı ve ikisi birlikte misk kokulu ahıra girdiler.

"İliklerine kadar donmuşsun," diye çıkıştı Braden, Maggie kapının hemen iç tarafında titrerken. "Buradan çıkarken ne düşünüyordun?"

Maggie hapşırarak yanıtladı.

"Çok yaşa," dedi Braden, gidip bir örtü getirdi ve Maggie'yi sarıp sarmaladı. Sonra onu tek boş ahır bölümüne, dört atın arka tarafına götürdü. "Şimdi, hastalanmadan şu giysileri üstünden çıkar."

Maggie, ona gülümseyerek başını salladıktan sonra biraz mahremiyeti olabilmesi için kapının arkasına gitti. Braden'ın yürüdüğünü duydu ama nerede olduğunu görmek için bakmadı.

"Onu neden durdurmadın?" diye sordu Braden, Sin'e.

Maggie, Braden'dan geldiğini duyduğu öfkeye kaşlarını çattı. Bir şeye kızmak hiç ona göre değildi, özellikle de basit bir ıslanma gibi ufak bir mesele için.

"Bu konuda hiçbir şey düşünmemiştim," dedi Sin dengeli ve sakin bir ses tonuyla. "Eh, düşünmeliydin."

"Sakin ol, kardeşim. Ses tonun umurumda değil." Bu sefer Maggie, Sin'in sesindeki uyarıyı duydu.

Braden, Sin'e homurdandı.

Maggie hızla ıslak eteğini, tutturan kumaşı ve safran-rengi gömleğini çıkardıktan sonra kuru kumaşa sarındı. Erkeklerden birinden yeni bir gömlek getirmesini istemek için parmakucunda yükseldi ama Braden'ın çıplak sırtını görünce sözcükler dudaklarında yok olup gitti.

Braden'ın çıplak sırtı.

Mum ışığında parıldayan çıplak, esmer tenle göz ziyafeti çekerken dudakları kurumuştu. Adamın güzel vücutlu olduğunu tüm hayatı boyunca biliyordu ama bir vücudun bu kadar güzel olabileceğini hiçbir zaman tam olarak tahmin edememişti.

Kasların üzerinde sımsıkı gerilmiş bronz ten öylesine nüans yapıyordu ki, görüntü genç kadının yanıp tutuşmasına sebep oldu.

Maggie'nin dikkatinden habersiz olan Braden, Sin'le konuşmaya devam ederken ekosesini çıkarınca arka tarafı boylu boyunca Maggie'nin gözleri önüne serildi.

Sersemleyen Maggie bir an için bayılacağından korktu. Braden muhteşemdi, kesinlikle muhteşemdi! Ve ne kadar uğraşırsa uğraşsın, gözlerini Braden'ın bir kadının okşamasına açık, sıkı, altınsı kalçalarından ayıramıyordu.

Maggie dengesini bulmak için elini bölmeye koydu. Elini Braden'ın sırtından aşağı dolaştırdığını ve o sıkı kasların avuçlarının altında kıpraşmasını hissettiğini hayal ederken yakıcı bir arzu saplandı. Kısa koyu tüylerle gölgelenmiş o güneş yanığı bacaklara dokunmak için...

Her yerini ateş ve özlem kaplarken göğüsleri gerilmişti.

Dön arkanı, diye içinden yalvarırken Braden'a bütün olarak bakmaya içi gidiyordu.

Eğer Braden'ın öbür tarafı da arkasının yarısı kadar güzel görünüyorsa...

Braden başını çevirince Maggie'yi dikkatle kendisine bakarken yakaladı. Maggie panik içinde soluğunu tutarken Braden'ın bakışları onunkilere takıldı.

Genç adam çıplak halinden utanmak yerine, yavaş yavaş, hınzırca gülümsedi.

Maggie'nin yüzü alev alev oldu ve hızla bölmenin arkasına eğildi. Aman Tanrım, Braden kendisini yakalamıştı!

Maggie elleriyle yüzünü örttü ve yer yarılıp içine girmeyi diledi.

Ah, yüce Tanrım, yüce Tanrım!

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye takıldı Braden alaylı bir sesle.

"Bir gömleğe ihtiyacım var," diye seslendi Maggie, bunu ilk seferde yapmış olmayı dileyerek. Ah, neden başını bölmenin üzerinden uzatmıştı ki?

Braden birkaç saniye sonra bir gömlek getirdi.

Yüzündeki çapkın sırıtma Maggie'yi dehşete düşürdü. "Başka bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordu Braden.

Maggie bakışlarını kaçırarak başını iki yana salladı. Bir daha asla onun yüzüne bakamayacaktı. "Bana tüm gereken bu kadar."

"Bundan emin misin?"

"Oldukça."

"Madem eminsin, o zaman... Yani, yapabilirdim—"

"Ben iyiyim," diye terslendi Maggie onun lafını keserek. Ardından tekrar bakışlarını kaldırma hatasını yaptı.

Braden'ın gözlerindeki parlak, alaylı bakışla soluğu kesildi. Alçak adam kendisiyle eğleniyordu.

"Seni kepaze düzenbaz," dedi Maggie ama tüm çabalarına rağmen, kendisi de gülümseyiverdi.

"Kepaze mi?" dedi Braden şakayla.

Ve Braden bakışlarını vücudunda dolaştırırken Maggie omuzlarından sarkan ince kırmızı ve siyah ekose bir kumaştan başka üstünde bir şey olmadığının iyice farkına vardı. Aman Tanrım, tam anlamıyla çıplaktı ve Braden tam karşısındaydı!

Maggie allak bullak bir halde yerini değiştirdi. "Giyinmek için bana biraz zaman verebilir misin?" diye sordu.

Braden tek kaşını kaldırdı. "Bunu bilemiyorum. Seni orada görmekten oldukça memnunum."

Maggie çıplak omuzlarını örtmek için gömleğini yukarı çekti.

Braden örtünmek için yaptığı cılız girişime güldü. "Giyin," dedikten sonra Maggie'ye arkasını döndü.

Genç kadın rahat bir nefes alarak çabucak giyindi, sonra bölmeden çıktı.

Sin tek söz etmeden ya da bakış atmadan yanından geçti ve ahırın çatısına tırmandı.

"Ne yapıyor o?" diye sordu Maggie, Braden'ın yanına giderek.

"İkinizi yalnız bırakıyorum," diye yukarıdan boğuk bir sesle cevap verdi Sin.

Braden başını kaldırıp üstlerindeki ahşap kirişlere baktı. "Söylediğimiz her şeyi duyduğunu bildiğimize göre, bunun bir önemi var mı sanki?"

"Evet, eh, ben bir sapığım, röntgenci değil."

Braden güldü. Ama Maggie, Sin'in bıkkın sözleriyle pek de eğlenmemişti.

Islak giysisini ve gömleğini ineklerin durduğu bölmenin kapısına astı.

Braden gidip arkasında durdu, o kadar yakınında duruyordu ki Maggie onu hissedebiliyordu. Arkasını döndüğünde Braden'ın başka bir ekose tuttuğunu gördü. Kara ve ayartan bakışlarla kumaşı Maggie'nin saçlarını kurulamak için kullandı.

Braden'ın güçlü ellerindeki kumaşla şehvetli bir ritmle saçlarını ovalamasını hissederken Maggie'nin nefesi tutulmuştu, hareket edemiyordu. Adamın çıplak sırtını hatırlayınca vücuduna ürpertiler yayıldı.

O anda Braden'ı öpmek istiyordu. Her zamankinden çok daha fazla.

Ta ki o konuşuncaya kadar. "Şimdi dışarıya çıkmanın sebebini söyle bana."

Braden saçlarını kurulamayı kesince Maggie hızla gözlerini açıverdi.

Onun düzenbazlığından şüphelendiğini belli etmek istemeyerek bakışlarını kaçırıp yere çevirdi. "Hiçbir şey."

"Hiçbir şey mi?" diye tekrarladı Braden inanamayarak. "Ne yani, şiddetli sağanakta yürüyüş mü yapmak istedin?"

Braden onunla göz göze gelinceye kadar başını eğdi. "Benim için casusluk etmeye geldin, değil mi?"

Nereden anlamıştı?

Of, adamın sezgileri de tam zamanında harekete geçmişti!

"Seni böyle düşündüren ne?" diye sordu Maggie kaçamak bir şekilde.

"İçgüdü." Braden'ın gözleri garip bir duyguyla gölgelenmişti. Maggie'nin kavrayamadığı bir duyguydu ama

şaşırtıcı bir şekilde suçluluğa benziyordu. "Beni Tara'yla bulacağını mı düşündün?"

Maggie'nin yanaklarına ateş bastı. Ondan şüphelendiği için kendini aptal gibi hissediyordu. Ama yağmurda ne için dışarı çıktığını kesin olarak açıklamadan bundan yakasını kurtaramayacağını biliyordu.

İçini çekerek başını salladı. "Yani, bugün onunla ilgilendiğini sezdirdin."

"Nasıl? Onunla konuşarak mı?"

"Hayır, *flört* ederek."

Braden donup kalmış gibiydi. "Flört mü?"

"Evet," dedi Maggie savunurcasına. Ne de olsa, Braden'ın hareketlerine göre tahmin yürütmüştü. "Kadına sanki dünyadaki tek kadınmış gibi bakıyorsun, sanki başka hiç kimseyi görmüyorsun."

"Gerçekten mi?" diye sordu Braden, sesi gurur ve inanmazlık arası bir tondaydı.

"Evet."

"Bunun her zaman yaptığım bir şey olduğunu mu düşünüyorsun?"

Maggie kasıldı. "Öyle olduğunu biliyorum. Sence kadınlar neden senin için bu kadar deli oluyorlar?"

"Gösterişli fiziğim yüzünden tabii ki."

Ah, adam kibirliydi ve Maggie onun bu ego ihtiyacına cevap verdiğine inanamıyordu. Durması gerekiyordu, ama yine de, her nedense, yapamıyordu. "Kardeşlerinin hepsinde bu var fakat kadınlar hiçbir zaman senin peşinden koştukları gibi onların peşinden koşmuyorlar."

"Bu konuda her zaman onların suratsız, kendimin çekici olduğumu düşünmüşümdür."

"Senin çekici dediğin şey ilört etmek. Ve buna karşı konulamıyor."

Braden o kadar güldü ki, gülmekten tıkandı.

"Ne?" diye sordu Maggie, ona neyin bu kadar komik geldiğini merak ediyordu.

Braden bir dereceye kadar ciddileşti. "Senin buna karşı koymayı hep başardığını düşünüyordum."

"Çünkü bunu bana hiçbir zaman kullanmadın. Sana göre ben pekâlâ bir kütük olabilirim."

Bu sözlerle Braden gerçekten sarsılmış görünüyordu. Kaşları derin bir şekilde çatılmıştı. "Pardon, anlayamadım?"

"Doğru," dedi Maggie, onunla ilgili gözlemlerini telaffuz ederken boğazı tıkanıyordu. "Diğer kadınlara sanki onları çoktan kollarının arasında hissediyormuş gibi bakıyorsun, ama sıra bana gelince beni görmezden geliyorsun. Bu, daima benim duygularımı inciten berbat bir alışkanlık."

"On bir yaşındayken beni bu yüzden mi ısırdın?"

Kapa çeneni, Maggie.

Ama dinlemedi. Kendini engellemeden veya fikrini değiştirmeden önce, ağzından gerçekler döküldü. "Evet. Her zaman tüm istediğim beni görmen oldu."

Braden'ın duraksadığını ve sözleri üzerinde düşündüğünü gördü. Yeniden Maggie'ye baktığında bakışları sorgulayıcıydı. Rahatsız ediciydi. "Belki de seni yanlış değerlendirdim ama senin de benim kadar suçlu olup olmadığım merak ediyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sen bana hiç gerçekten baktın ve gördün mü? Yoksa

sen de diğerleri gibi yaptın ve bugüne dek gerçekte tüm gördüğün görünüşüm mü oldu? Çünkü biraz önce arzuyla baktığımın kişiliğim değil, popom olduğunu garanti ederim."

Maggie şok içinde ağzını açtı, sonra aceleyle kapadı. İçindeki öfke kasıp kavuruyordu. Kendisini böylesine ahmakça bir şeyle suçlamaya nasıl cüret ederdi? O basit bir yakışıklılıkla başı dönecek sığ kızlardan biri değildi. "Bu çok saçma!"

"Öyle mi? Madem beni iyi tanıyorsun, o zaman en sevdiğim rengi söyle."

"Yeşil," diye yanıtladı Maggie hiç tereddütsüz. "Koyu yeşil. Annenin gözleriyle aynı renk. Giymeyi seçtiğin çoğu ekose kumaştakiyle aynı koyu yeşil."

Braden'ın yüzündeki ifadeden Maggie cevabının onu tam anlamıyla şaşırttığını söyleyebilirdi. Genç kadının kendisiyle alakalı böyle bir şeyi bilmesine inanamıyordu.

Ama Maggie'nin tüm bildiği bu kadar değildi. Ve daha kendini durduramadan Braden hakkında bildiği bir sürü şeyi ezbere söyleyiverdi. "En sevdiğin yemekler haşlanmış lahanayla kızarmış geyik eti ve mürverli turta. Diğer erkeklerle birlikteyken sert bira içiyorsun ama aslında, sıcak şarap tercih ediyorsun. Evde olduğun zaman, yatmadan önce hep tarçın serpiştirilmiş ılık süt içersin. En sevdiğin hikâye Acıların Dierdre'si ve bunu hiçbir zaman itiraf etmemiş olmana ve çaldığında ilgilenmiyor gibi görünmeye çalışmana rağmen saz şairlerini dinlemeyi seversin."

Bütün bu itiraflar karşısında Braden tam anlamıyla şaşırmış görünüyordu. "Tüm bunları nereden biliyorsun?"

"Çünkü tüm hayatım boyunca seni sevdim."

Bölüm 13

Braden, itiraflardan hangisine daha çok şaşırdığını bilemiyordu. Maggie, sözcükleri ağzından çıkarır çıkarmaz dehşete kapılmış görünüyordu.

Braden ise dehşete kapılmış *hissediyordu.*

Aslında, genç adam sözler içine işlerken Maggie'ye bakıyor, hareket edemiyor, nefes alamıyordu.

Aralarında sadece bir metre mesafeyle, sözcükler aralarında bir tabaka gibi asılı dururken ebediyet kadar zaman geçmiş gibi geliyordu.

"Hayır," dedi Braden sonunda. "Beni seviyor olamazsın."

"Neden?" diye sordu Maggie, sesinde Braden'ın kehribarrengi gözlerinde gördüğü aynı ıstırap vardı.

"Çünkü yapamazsın."

Maggie daha hareket edemeden Braden döndü ve genç kadının söylediği şeyle başa çıkabilmek için bir yol bulmak üzere ahırdan dışarı çıktı.

Ama tüm yapabildiği içine işleyen ham ıstıraba odak-

lanmak oldu. Maggie'nin kendisini sevmesini istemiyordu. Hiçbir kadının kendisini sevmesini istemiyordu, en azından bir ya da iki saatten fazla değil.

Sevgili azizler, bu nasıl böyle olmuştu?

Ve neden?

Braden ahırın eşiğinde durdu ve eliyle gözlerini kapatarak solmuş ahşaba dayandı. Yağmur önceki kadar kötü değildi ama yine de Maggie'nin pençelerinden emniyette bir yer ararken Braden sırılsıklam olmuştu.

Genç kadının sözleri zihninde tekrar tekrar yankılanıyordu. Maggie onu seviyordu. Maggie, Braden'ı seviyor ve onun hakkında hiçbir kadının bildiğini düşünmediği şeyleri biliyordu. Hatta annesinin bile.

Ve tüm bunlar olurken Braden, Maggie'yi görmezden gelmişti. Ona zerre kadar dikkat etmemişti.

Genç adam, hangisinin kendisini daha kötü hissettirdiğini bilmiyordu.

Acı kalbini paramparça ediyordu. Tanımlayamadığı duyguların saldırısına uğruyordu. Yüce Tanrım, adeta birisi göğsünü ikiye ayırıyor gibiydi.

"Braden?" diye Maggie'nin seslendiğini duydu.

"Azizler, koruyun beni," diye fısıldadı Braden, Maggie'yle sevişmek ile elinden geldiğince hızla kaçmak arzusu arasında kalmıştı.

Daha karar veremeden Maggie aceleyle yanına geldi.

Braden ona ters ters bakarak azarladı. "Kadın, senin hiç aklın yok mu ki koştura koştura tekrar yağmura çıkıyorsun?"

Maggie tek kaşını kaldırarak kendini sıcak tutmak için zayıf bir çabayla kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ben de senin için aynı şeyi söyleyebilirim."

"Yalnız kalmak istediğimi anladığını düşünmüştüm."

"Neden?"

"Çünkü öyle. Şimdi içeri geri dön ve kurulan."

Maggie inatçı bir ifadeyle çenesini kaldırdı. "Sen içeri girdiğin zaman gireceğim."

Genç adamın içi öfkeyle doldu. "Abilerinden birisinin senin inatçı boynunu sıkıp canını almadan büyüdüğüne inanamıyorum."

Maggie onun öfkeli sözlerini istifini bozmadan karşıladı. "Onlar böylesine iyi öğretmenler oldukları için pek söyleyecekleri bir şey yok. Şimdi senden bir cevap alacağım."

Braden gözlerini kapayarak kendini kontrol etmeye çalıştı. Ne diyeceğini ya da yapacağını bilmiyordu. "İçeri gir."

"Cevap ver bana."

Braden, *keşke o kadar kolay olsaydı,* diye düşündü. Duyguları karışık ve derindi. Tüm hayatı boyunca sevilmişti. O güne dek tanıdığı her kadın ölümsüz bağlılığını fısıldarken eğlenmiş ve oynaşmışlardı ve günün birinde hepsi bir başkasıyla evlenmişti.

On altı yaşındayken Nera ingen Alward'a evlenme teklif etme hatasını yapmıştı. İki hafta sonra Nera, Colum'la evlilik yemini etmişti.

Onun gerekçesi bugüne dek canını acıtmıştı: *Braden, seninle neden evleneyim ki? Güzel bir yüzün ve bacaklarının arasında ateşli bir karmaşa var, ama Colum'da senin gibilerin anlayamayacağı kadar para var. Ayrıca, Colum çok seyahat ediyor ve bu bize oynaşmak için bol bol zaman verecek.*

Braden dişlerini gıcırdattı. En sonunda ona göstermişti.

Mevcut varlıkları yanında Colum'un önemsiz evi çok küçük kalmıştı. Öyle bile olsa, gençliğinde kırılan kalbindeki acısını hiçbir zaman yok etmemişti.

Hayır, kadınlar dönek, sadakatsiz varlıklardı. Ve abilerinin aksine, Braden onların tatlı yalanlarına hiçbir zaman inanmayacaktı.

Ama işte sorun da buradaydı. Böyle sözler Maggie'nin ağzından çıktığında inanmak istiyordu.

Neden böyle olduğunu bilmiyordu. Braden, Maggie'nin de kendisine sahtekârlık yaptığını öğrenirse kalbinde sağlam kalan ufacık kısmın da mahvolacağını biliyordu.

Maggie gözlerini kısarak ona baktı. "Bana inatçı diyorsun fakat basit bir soruya cevap vermektense ıslanmayı tercih ederek burada duruyorsun."

Braden istemsiz bir şekilde Maggie'ye uzandı. Buz gibi yanağını eline aldı. "Donuyorsun sen."

"Biliyorum."

Braden, Maggie'nin gerçekçi tarzına kısa bir kahkaha attı. "Madem beni o kadar uzun zamandır seviyordun, neden bundan hiç söz etmedin?"

"Çünkü bunu duymak istediğini düşünmüyordum."

Maggie fazla cin gibiydi. Öte yandan, o her zaman böyle olmuştu.

Maggie'nin gözleri donuklaştı. "Bak, Braden, ben hiç aptal değilim. Sana hiçbir zaman sahip olamayacağımı biliyorum. Benim duygularımı paylaşmadığını biliyorum ve bundan hiç söz etmemeyi dilerdim. Ne yazık ki, sözlerini geri alamam. Sadece bunları unutup ikimiz de şifayı kapmadan içeri girebilir miyiz?"

Braden başını salladı. Kendinden korktuğu için değil —

bundan çok daha kötü durumları atlatmıştı— ama Maggie'nin hastalandığını görmek istemiyordu. Onu güvende tutmak için yapacaklarının derinliği sorgulanamazdı. Gerçekte, kalbinde onun için duyduğu endişeyi bulduğu yer, Braden'ı başka her şeyden daha fazla korkutuyordu.

İstemeye istemeye genç kadını kolundan tutup içeri soktu.

Alıra girdiklerinde Sin'in sesi çınlıyordu. "Bütün giysileriniz ıslak olduğu için ikinizin çıplak koşturmak zorunda kalacağınızı tahmin etmiştim."

"Aslında," dedi Braden saçlarındaki yağmur suyunu sıkarak, "giysiler için senin çantana hücum etmeyi düşünüyordum."

"Nedense ben de öyle düşünmüştüm."

Braden, Maggie'ye Sin'in ekose eteğini ve yedek gömleğini verdi.

Maggie, giysileri alıp erkeklerin onu görmediği bir köşede çabucak üstünü değiştirirken düşünceleri karman çormandı. Neden o sözleri söylemişti ki? Ve sözleri neden Braden'a bu kadar işkence olmuştu?

Adam, Maggie için her zaman bir muammaydı ama bu geceki kadar hiç olmamıştı. Aşk insanı mutlu etmez miydi?

Maggie bu düşünceye dudak büktü. Braden'ı sevmek kendisini ne zaman mutlu etmişti ki? İşin acı gerçeği, Braden'ı sevmek sadece perişanlığa sebep oluyordu. Perişanlıktan başka hiçbir şey yoktu.

Genç kadın üzüntüyle ekose kumaşın bağını bağladı.

Erkeklerin yanına geri döndüğünde Braden'ın sadece bir ekoseye sarmalanmış olduğunu, çıplak göğsünün loş

ışıkta parıldadığını gördü. Gördükleriyle boğazı kurumuştu.

Bu çok, çok uzun bir gece olacaktı.

Maggie konu üzerinde daha fazla düşünemeden Sin yere atladı. "Umarım kapıları sürgülemenin bir yolu vardır."

Maggie bu garip davranışa ve laflara kaşlarını çattı. "Neden?"

"Kadınlardan bizim tarafa yönelen bir hücum var ve görünen o ki, çirkin bir mücadeleye bulaşabiliriz," dedi Sin kapıya doğru giderken.

Maggie kaşlarını daha da çattı. Sin neden bahsediyordu böyle?

Braden söverek kapıya önce ulaştı ve kapı mandalını arandı. "Bunu bilmeliydin," dedi acı acı.

"Bunu sürgüleyecek bir şey yok," diye tamamladı Sin. "Eh, bu havanda su dövmek sayılır, değil mi?"

Maggie kafası daha da karışarak dikkatle onlara baktı. Sanki kapılarına Azrail dayanmış da son ritüelleri unutmuş gibi görünüyorlardı. "Onlar sadece kadın. Onlara ilgilenmediğini söyle—"

"Ve fikrimizi değiştirmeye çalışsınlar," diye araya girdi Braden.

Maggie onun uğursuz ses tonuna gözlerini devirdi. "Hayır, yapmayacaklar. Benim bir kadın olduğumu unutuyorsun. Onların nasıl düşündüklerini bilirim."

"Ben de nasıl davrandıklarını bilirim," dedi Braden onun yanına geri dönerken. "İstediklerini elde edinceye kadar vazgeçmeyeceklerdir."

Maggie onun egosuna güldü. "Gülünç oluyorsun, Braden. Sen *o kadar da* karşı konulmaz değilsin."

Maggie'yle göz göze geldi. "Sence değil miyim? O zaman ona sahip olmakla ilgilenmediğimi söyledikten sonra Tara'nın neden hâlâ buraya geldiğini açıkla bana."

Maggie daha bir yanıt düşünemeden Seamus'un üç büyük kızı ahır kapısını ittiler.

"Tık tık, çocuklar," dedi Tara, elleri kalçalarında onları süzerken. "Sizin rahat edip etmediğinizi görmeye geldik."

Bölüm 14

Sin, ahırın arka tarafına ok gibi fırlayarak kadınlardan uzaklaştı.

Braden'da öyle bir *ben sana söylemiştim* ifadesi vardı ki, Maggie az kalsın gülecekti. Ta ki kadınlardan en küçüğü bir kalça salınımıyla doğruca yanına gelip de gözlerinin içine bakıp Maggie kadının neyin peşinde olduğunu tam olarak anlayıncaya kadar.

Kendisinin.

Ah, sataşma bana! Harekete geçmesi gerekiyordu —hızla.

Maggie ahırın arka tarafına doğru davrandı ama takılıp düştü.

"Of, aman," dedi kız, Maggie'nin üzerine eğildi ve solgun elini Maggie'nin alnına bastırdı. "Öpülmesi gereken bir yaran falan var mı?"

Kız göğüslerini Maggie'nin koluna bastırırken, dudakları da tehlikeli bir şekilde Maggie'nin dudaklarına yakındı.

Maggie ahlaksız kızı üstünden kaldırmak için bir yol ararken tiksintiyle dudaklarını büzdü.

"Of, hayır," dedi Maggie, sesini bir oktav alçaltarak yuvarlanıp kızın altından çıkmak için uğraştı. "Yaram falan gayet iyi durumda. Teşekkürler."

"Şimdi leydiler," dedi Braden, Tara'nın uzattığı kollardan kaçarak. "Sizi burada yakalayacak olursa babanız ne der?"

Tara onu duvara sıkıştırdı.

Braden'ın kaçınma taktiklerinden yılmayarak güldü. "Ah, kesinlikle hepinizin peşine düşerdi. Ama çoktan uyudu. Şimdi," dedi Tara, Braden'ın omzundaki ekoseyi yakalayıp yüzünü kendi yüzüne doğru çekerek. "O tatlı dudaklarından biraz daha tatmalıyım bence, ne dersin?"

Braden eğilip bükülerek Tara'nın pençelerinden kurtuldu.

Maggie dehşet içindeydi. Ömründe böyle bir şey görmemişti. Braden kadınlar konusunda haklıydı.

Mo chreach! Başları ciddi bir şekilde beladaydı.

Kız tam uzanıp elleriyle Maggie'ye sarkıntılık edecekti ki, güçlü kollar Maggie'yi geriye çekti.

Sin akıcı tek bir hareketle Maggie'yi yerden kaldırıp bir atın üzerine fırlatarak hayvanın arka tarafına bir şamar attı. At acı acı kişneyerek ahırdan fırlayıp mümkün olduğunca hızla koşmaya başladı.

Maggie panik içinde atı kontrol altına almaya uğraşıyordu.

At dişlerinin arasındaki gemle ormana doğru uçar gibi gidiyordu. Dizginleri çekti, ama at hiç oralı olmadan, Maggie'yi eyerden düşme tehdidi altında bırakarak hızla ko-

şuyordu. Maggie kalbi küt küt atarak öne eğildi ve düşüp ölmemek için dua ederken atın boynuna sarıldı.

Muhtemelen daha beş dakika geçmemişti ki Sin ve Braden ona yetişerek atı kontrol altına aldılar. Braden öne eğilip dizginleri tuttuktan sonra kendi atını kullanarak Maggie'ninkini yavaşlattı. Kurtulduğu için hızla şükür duası ederken Maggie'nin kalbi hâlâ kulaklarında atıyor gibiydi.

"İyi misin?" diye sordu Braden.

Maggie hâlâ konuşamayacak kadar dehşet içindeydi, derin derin nefes alarak başını salladı.

Braden onu rahatlatmak için kolunu okşadıktan sonra kardeşine dönerek öfkeyle baktı. "Hey, kardeşim, bize ne yaptın böyle?"

"Senin lanet olası kıçını kurtardım. Kadınlar Maggie'nin erkek olmadığını fark etselerdi ne olurdu sence? Açıklamaya hazır mıydın?"

Braden'ın çenesinde bir tik başlamıştı. "Şimdi de at hırsızlığından asılacağız!"

Sin başını iki yana salladı. "Bu ihtiyar atlar için ederinden fazla altın bıraktım. Sahipleri bu yüzden iyice heyecanlanacaktır."

Maggie, Braden'ın gerginliğinin kısmen geçmesini izledi. "Teşekkürler o zaman."

Sin eyerinde kıpırdanarak Braden'a acıyan bir bakış fırlattı. "Biliyor musun, kardeşim, senin ebedi cehennemde yaşaman gerekirmiş gibi geliyor bana. Kadınların seni son akşam yemeğinin son lokması gibi değerlendirmediği yerlere seni götüremem."

Braden uzanıp elini boynundan geçirdi. "Evet, keşke daha önce harekete geçseydin. Tara'nın atmaca gibi tırnak-

ları var. Yemin ederim boynumun kanadığını düşünüyorum."

Maggie, Braden'ın gerçeğini işte o zaman anladı. Bulduğu her kadını baştan çıkaran vicdansız bir çapkın değildi. Gerçekte, biraz flörtün dışında, Tara'nın peşinden koşması için sahiden hiçbir şey yapmamıştı.

Ve hem Braden hem de Sin kendisine bunu anlatmaya çalışmış olmalarına rağmen, Maggie şu ana kadar buna pek inanmamıştı.

"Şimdi nerede uyuyacağız biz?" diye sordu erkeklere, alelacele toplanmış eşyalarıyla karanlık ormanda at sırtında yavaş yavaş dikkatle yol alıyorlardı. "Ve atları ne yapacağız?"

Maggie'ye cevap veren Braden oldu. "Madem atlarımız var, MacDouglas topraklarında dikkat çekmeye başlayıncaya kadar onları bırakmayalım bence, daha sonra atları otlanmaları için bırakırız. Geceye gelince, kendini yola devam edecek gibi hisseden var mı?"

Sin homurdandı. "Şimdi mi atla gitmeyi düşünüyorsun? İki gün önce yürümekten bacaklarım aşınırken bu düşünce neredeydi?"

Braden güldü. "Şükretmelisin. Senin savaş atın veya benim Deamhan yerine bu ihtiyar atların çalınması çok daha iyi."

Sin istemeye istemeye teslim oldu.

"Ben bunların en kısa sürede arkamızda kalmasını tercih ederim," dedi Maggie usulca. Aslında bu yolculukta şimdiden çok fazla şey olmuştu ve gerçekte tüm istediği bu çatışmanın bitmesi ve işin tamamlanmasıydı.

Böylece sessizlik içinde yola devam ettiler.

Gece yarısından epeyce sonra ve yağmur sona erdiğinde Maggie eyer üstünde uyuklamaya başladı.

Braden onun uyuyakaldığını görünce durakladı. Düşüp zarar görmesinden korkarak Maggie'yi kendi eyerine çekip aldı.

Maggie irkilerek uyandı.

"Şşşşt," dedi Braden. "Düşmeni istemedim. Uykuya geri dön."

Braden'ın beklediği tartışma yerine, Maggie bir kez başını sallayarak başını onun göğsüne yaslayıp hemen yeniden uyudu.

Maggie'nin duyduğu güven Braden'ı şaşırtmıştı. Ama kendi çıplak göğsüne yaslanan kızıl kahve saçlara bakarken yüreğinde hissettiği garip şefkate olduğu kadar değil... Omzunda son derece hafifçe nefes alan Maggie'nin soluklarından gıdıklanıyordu. Ve tüm yapabildiği Maggie'nin dudaklarını dudaklarıyla örtmemek ve elini kısa bukleler-den geçirmemek oldu.

Genç kadının yumuşak vücudunu isteyen vücudu yaşam için uğulduyordu.

Braden bir kez olsun bununla avundu. Tara'yla olup bitenlerden sonra kendisinde bir yanlış olup olmadığını merak etmeye başlamıştı. Ama kasıklarındaki yangın daha önceki kuşkusunu doğruluyordu. İstediği kişi Maggie'ydi. Sadece Maggie...

Başını iki yana salladı.

Kendisinin, Braden MacAllister'in küçük, sade Maggie ingen Blar ve çirkin ayakkabıları için deli bir arzuyla yanıp tutuşacağı kimin aklına gelirdi?

Evlen onunla.

Sözcükler aklından o kadar hızla geçti ki, neredeyse yakalayamadı. Ve bir an için, düşüncenin kanına girmesine izin verdi.

Ama bu mümkün değildi. Âşık olabileceği bir kadınla evlenmeyi reddediyordu. Bu bir intihar olurdu.

"Aklından neler geçiyor?" diye sordu Sin birdenbire.

Braden şaşırarak Sin'e baktığında onun dönmüş, kendisini izlediğini gördü. "Nasıl yani?"

"Biraz dalgın görünüyorsun ve ben de hangi düşüncenin sana işkence ettiğini merak ettim."

"Kim demiş işkence çektiğimi?"

Sin, atını dizginleyerek hızla birbirlerinin atına binebilecekleri bir yerde durdu. "Ah, bilmiyorum. Belki de Maggie'yi ölümcül bir şekilde tutuşun ve onu sanki kucaklamaya veya atından atmaya karar veremiyormuş gibi bakışın."

Braden, Sin'in kendisini böylesine kolaylıkla okuyabilmesinden nefret ediyordu. "İşte, bu da senin esrarengiz becerin, kardeşim. Şu İngiliz arkadaşlarının ruhunu şeytana sattığına yemin etmelerinde şaşacak bir şey yok."

Sin ona sabırla baktı. "İnsanın satmadan önce bir ruhu olması gerekir."

Braden suskunlaştı. Bu sözlerde gizli çok şey vardı. Yıllarca ıstırap ve çile. Abisi hayatın sunduğu en kötü şeyleri geçirmişti ve kuvveti şaşırtıcı olmuştu. Ama bundan da ötesi, Braden bu konuda kendisini suçlu hissediyordu. Diğer toprak sahipleri İngilizlere rehin olarak en küçük oğullarını yollamışlardı. Ve usule göre acı çekmesi gereken Sin değil, kendisi olmalıydı.

Bin yıl bile yaşasa kendisi kalırken Sin'in gitmesi gerçeğini asla kabullenemeyecekti.

"Yaptıkları için annemi affetmenin bir yolu var mı?" diye sordu sonunda Braden.

Braden karanlıkta bile Sin'in nefretini hissedebiliyordu. "Bana her şeyin mümkün olduğu söylendi. Ama yaptıkları için ben kendi annemi affedemediğime göre, seninkini neden affedeyim ki?"

Braden hiçbir şey söylemedi. Kaderin belirlendiği o uğursuz günün her bir kısmını Sin gibi o da hatırlıyordu. O gün Kral David şatolarına gelmiş ve Kuzey İngiltere için girdikleri savaştan sonra barış yapılmasına yardımcı olması için bir oğul istemişti.

Babası her bir oğlunu tedbirli, düşünceli gözlerle incelemişti. Birinden birinin gideceğini bilerek beşi birden korku içinde soluklarını tutmuşlardı.

Lochlan yiğitçe öne çıkınca anneleri aniden onu yakalayıp geriye çekmişti. Dört oğlunu yanında toplamış ve Sin'i tek başına bırakmıştı. Tecrit edilmiş olarak, bir başına.

"Benim oğullarımdan birini alırsanız yemin ederim kendimi öldürürüm," demişti.

Karısını tüm varlığıyla seven babası hiç itiraz etmemişti. Ve Braden bugün bile, babası kendisine ihanet etmek üzere olan Sin'in yüzündeki dehşeti hâlâ görebiliyordu.

Ve neden.

"Devam et, ihtiyar adam," diye yiğitçe homurdanmıştı Sin, yumruklarını kaldırarak. "Sen İskoç fahişeni şımartırken melez piçini İngiltere'ye geri yolla."

Babaları Sin'in öfkeli sözlerine acımasız bir şekilde elinin tersiyle yanıt vererek çocuğun sendelemesine neden olmuştu. "Oğullarımdan hiçbiri karıma hakaret edemez."

"Öyleyse ben senin oğlun değilim." Sin gözleri öfke ve

nefretle dolu, yüzünden aşağı akan kanla doğrularak darbeyi atlatmıştı.

Daha sonra kanını babasına tükürmüştü.

Babaları tiksintiyle dudaklarını büzerek yüzündeki kanı silmişti. "Sen benim için bir hiçsin, evlat," demişti soğuk soğuk.

Sin'in o esnada yüzündeki acı, Braden'ın hafızasına ebediyen kazınmıştı. "Bana zaten bilmediğim bir şey söyle, ihtiyar."

Ardından Kral David'in adamları Sin'i almışlar ve Braden'la kardeşleri sadece isyan edip bağırmışlardı. Babası yalnızca arkasını dönmüş ve onları odalarına götürmesi için bakıcıya seslenmişti.

Babası arkasını dönüp Sin'e bir kez bile bakmamış ya da adını bile anmamıştı. O günden itibaren babası sanki Sin hiç yokmuş gibi yaşamıştı.

Braden bu yüzden babasını hiç affetmemişti.

Ve işte o gün, en büyük abisi giderken, Braden asla âşık olmamaya yemin etmişti. Bir kadının kendi kanından birinden daha önemli olmasına asla izin vermeyecekti. Bir kadının kindarlığı yüzünden asla bir oğla sırtını dönmeyecekti.

İşte, yıllarca sadece bu nedenle dikkatli olmuştu. Kendi eylemleri yüzünden arkasında acı çeken bir çocuk bırakmamak için... Çünkü Sin'in yaşadığı kâbusları biliyordu. Ve Braden'ın çocuğu bu şekilde acı çekmeden önce cehennem mutlaka donmuş olurdu.

Maggie uykusunda mırıldandı.

Braden ona sarılarak biraz daha yaklaştırdı. Maggie kendisi için nasıl da bir muammaydı. Bu yolu kardeşleri

hatırına gidiyor ve kabile üyelerinin yaşamları onun için çok şey ifade ediyordu.

Braden kendisini, Maggie'nin annesinin yerinde olsaydı nasıl bir seçim yapacağını merak ederken buldu. Kendisinin olmayan bir çocuktan vazgeçer miydi, yoksa hepsini eşit derecede korumaya mı çalışırdı?

Of, şimdi bunun ne önemi vardı ki?

Bir kadının ciddiyetini kim isterdi ki?

Ama yüreğinin derinliklerinde, gerçekten bir aile isteyen ufacık bir parçanın yaşadığını biliyordu. Maggie haklıydı. Ozanların seslendirdiği kendi yaşamlarıyla ailelerini koruyan kadınlar hakkındaki hayali hikâyelerini severdi. O rüyayı istiyordu. Kendisinden verebileceğinden fazlasını asla istemeyen mükemmel bir ruh eşinin rüyasını. Kendi güvenine veya sevgisine asla ihanet etmeyecek bencil olmayan bir kadın.

Ve büyük bir şok içinde, Maggie'ye bakarak o kadının Maggie olup olmayacağını merak ettiğini fark etti...

Sen bir aptalsın, Braden MacAllister. Ve kahrolası bir aptalsın.

Evet, öyleydi. Maggie'nin kendisini daha şimdiden sağduyusunun aksine büyük ihtimalle ölecekleri aptalca bir işe sokmasına izin vermişti.

Maggie gibi bir kız kendisi gibi bir erkek için zehirdi.

Hiçbir kadın kendi hayatına değmezdi. Ne şimdi ne de hiçbir zaman.

Maggie bile.

Bölüm 15

Gece boyunca ve sonunda dinlenmek için duruncaya kadar, ertesi gün de yolculuk yaptılar.

Erkekler, kaşağılamak için atları eğreti kamplarının yanına götürürken Maggie kalan ekmek ve peynirleriyle hafif bir yemek hazırladı.

Tüm sabah sessizlik içinde geçti. Maggie bunun stresten ve yorgunluktan mı kaynaklandığından emin olamadı. Kollarında uyurken o kadar nazik olduğu göz önüne alındığında Braden, Maggie'ye tüm gün boyunca garip bir şekilde mesafeli davranmıştı.

Genç kadın, gece boyunca birkaç kez sıçrayarak uyandığında kollarıyla kendisini sıcacık sardığını fark etmiş ve özellikle bir seferinde Braden'ın yanağını başının tepesine dayadığını, yüzünü hafifçe tek eliyle avuçladığını hissetmişti. O sırada kendisini güvenli, garip bir şekilde isteniyor hissetmişti.

Ama tamamen uyandığı ve Braden durup da kendi atına binmesine izin verdiği andan itibaren, aralarında bir

duvar hissetmişti. Sanki kendisini Maggie'ye tamamen kapatmıştı.

Maggie bu duygudan hoşlanmamıştı. Zerre kadar.

Ne fark eder ki? diye sordu kendine. *Yarın şu ya da bu şekilde tüm bunlar sona erecek.*

Ansızın göğsünde ölümcül bir acı hissetti. Evet, bu yolculuk yarın sona erecekti.

Yarın hepsi ölebilirdi.

Kendisi, Sin *ve* Braden.

Bu gerçeği kavrayınca Maggie buz gibi oldu ve yemeğini bir kenara bıraktı. Robby MacDouglas'ın kendisini dinlemektense öldürmesi, çok büyük bir ihtimaldi. Aslında katbekat büyük bir olasılıktı.

Bu iç karartıcı bir düşünceydi ve yolculuğa çıktığından bu yana ilk kez durumun tüm gerçekliğiyle sarsıldı. Bu pekâlâ hayatının son günü olabilirdi.

Zorla nefes almaya çalışarak sanki dünyayı ilk kez görüyormuş gibi etrafına bakındı. Çamların ve meşelerin, etrafındaki tüm ağaçların güzelliğini gördü. Ağaçların gri ve kahverengi kabuklarının yemyeşil ormanla yaptığı tezatı... Yerde bağdaş kurmuş otururken altındaki çimlerin canlılığını hissetti. Kuşların ve böceklerin etrafında dolaşırken çıkardıkları tatlı ninniyi duydu. Tenini ısıtan güneş ışığının, fundalıkların üzerindeki çiyin kokusunu aldı.

Dünya gerçekten çok güzel bir yerdi.

Yüce Tanrım, ölmek istemiyordu. Henüz değil. Yapacak bu kadar çok işi kalmışken değil!

Zihninde aynı anda davetsiz binlerce dilek dolaşıyordu. Hayatında yapmak istediği, ama hiç yapacak fırsat bulamadığı her şey. Bir kez olsun İrlanda'yı görmek, güneye gidip

Hadrian Duvarı'nı ziyaret etmek istemişti. Çocuklarının ve torunlarının ejderha hazinesi için avlanmalarını ve birbirleriyle şakalaşarak avlusunda gülüp oynamalarını görmek istemişti.

Anghus'un küçük çocuğunun büyüyüp erkeğe dönüşmesini izlemeyi, ona ata binmeyi ve çilek toplamayı öğretmeyi sabırsızlıkla beklemişti. Hatta Ian'ın iyi bir kız bulup evlendiğini görmek istemişti.

Yapmak istediği, yapmak için sabırsızlandığı bir sürü şey vardı.

Şimdi bunları yapma zamanı kalmamış olabilirdi.

Ve o sırada atını otlamak için serbest bırakan ve kendi atını kaşağılamaya başlayan Braden, Maggie'nin gözüne ilişti. Islanan alnından kara bir bukleyi geri itmek için güçlü elini yukarı kaldırmıştı.

Maggie dondu. Hayatta istediği tüm şeyler içinde, Braden, sahip olmadığına pişmanlık duyduğu tek şeydi. Onunla ilgili tüm hayalleri, yastığına kondurduğu tüm taklit öpücükler —hepsi geri üşüşmüştü.

İşte o zaman bir karar verdi.

Hayatını bunca yıl başkaları için yaşadıktan sonra, istediği tek bir bencil eylem vardı.

Eğer yarın ölecekse yapmayı istediği son bir şey vardı. Duymak istemediği tek bir pişmanlık.

Braden atları otlamaya bıraktı. Maggie'ye doğru geri yürümeye başladığında Sin'in bir ağaca dayanarak oturduğunu fark etti. Kardeşine doğru iki adım atmıştı ki, Sin'in derin uykuda olduğunu fark etti.

Braden bu sıradışı olaya gülümseyerek başını iki yana

salladı. Eh, ne de olsa kardeşi de insandı. Hatta zaman zaman bundan kuşku duysa bile.

Braden, Sin'i rahatsız etmek istemedi ve onu uyandırmayacağından emin oluncaya kadar parmakucunda geriye doğru yürüdü.

Kampa yaklaştığında Maggie'ye bakmamak için kendini zorladı. Ama bu güçtü. Aralarındaki mesafeyi korumak zorunda olduğunu biliyordu; ancak bu, hayatında yapmaya çalıştığı en zor işti.

"Hazır Sin uyurken ben yıkanmaya gidiyorum," dedi Maggie'ye, yerden çantasını alarak.

Sin'in hakkını vermesi gerekiyordu. Abisi, Tara'nın ve kardeşlerinin pençelerinden kurtulurken eşyalarının çoğunu toplayarak hatırı sayılır bir iş yapmıştı. Öte yandan, baskı altındayken süratle hareket etme ve hızlı düşünme Sin'in özellikleriydi.

Maggie konuşmayınca Braden ona baktı. Genç kadın sessizce tek başına oturuyor, Braden'a aldırış etmiyordu.

Bu sabah görmezden gelerek onu incittiğime hiç kuşku yok. Düşüncenin verdiği acıyla içi sızladı ve kendi kendine küfretti.

Bu yolculuğa asla çıkmamalıydı. Kadınları dışarı çıkarmak için asla gönüllü olmamalıydı. Eğer son iki gün Maggie'yle bu kadar fazla zaman geçirmemiş olsaydı, onun kendisi için ne kadar önemli olduğunu asla anlamayacaktı. Tüm hayatını bihaber vaziyette saadetle dolu geçirmesi mümkün olacaktı.

İçini çekerek ağaçların arasından yolunu takip ettikleri akarsuya yöneldi.

Giysilerini çıkardı ve suya daldı ama suyun soğukluğu

bile Maggie için duyduğu ateşli arzuyu dindirememişti. Onu biraz aklından çıkarabilmesinden başka...

Braden suyun dibine daldı ve erkeklerin ruhunu çalma yeteneğine sahip kızıl saçlı perileri düşünmemek için elinden geleni yaptı.

***

Maggie, Braden'ın gözden kaybolduğu taraftaki ağaçlara baktı. Yapması gereken şeyi müzakere ederken elleri titriyordu.

Haydi, diye sıkıştırıyordu zihni. Çoktan kararını verdin.

Evet, karar vermişti ve buna göre harekete geçmesi gerekiyordu. Onu zora sokan, harekete geçme meselesiydi. Braden'ın kendisini geri çevirmeyeceğini biliyordu.

Ama bu durum ilişkilerini ne şekilde değiştirecekti? Bir kez onu cinsel olarak tanırsa hiçbir zaman geri dönüp daha önce oldukları gibi olamayacaklardı.

Tabii ki eskiye dönüp onun yanındayken görünmez olmak istemiyordu.

Peki ne istiyorsun?

"Bir mucize istiyorum," diye fısıldadı.

Tam gelişmiş, su üstünde yürümek gibi bir mucize. Braden'ın kendisine ait olmasını istiyordu. Ve eğer MacDouglas'la karşılaşmasından sonra hayatta kalacak olursa kendisine veda öpücüğü vermesini ve başka bir kadınla çekip gittiğini görmeyi istemiyordu.

Peki ya ölürsen?

Daha da fazla titredi.

Gözlerini kapayarak ne yapacağına karar vermeye çalıştı. Konsantre olurken aklından genç adamın kendisine

sarılan görüntüsü geçip gitti. Onu hâlâ hissedebiliyor, kokusunu duyabiliyordu.

Onun tadına bak.

Tüm yaşamı boyunca sadece ve sadece Braden'ı istemişti.

Ve işte o sırada ona duyduğu sevgiyi tüm derinliğiyle fark etti. Hayır, kalbini çalan erkeği tanımadan mezara gidemez, hatta tek bir gün daha geçiremezdi.

Bu, neticede onu bırakmak anlamına bile gelse, onu tamamen bir kadın olarak sevmenin gerçekte neler hissettirdiğini öğrenmek istiyordu.

Maggie tüm vücudu titreyerek yavaş yavaş ayağa kalktı, sonra daima seveceği tek erkeği aramak üzere ağaçların arasından yola koyuldu.

***

Braden homurdanarak ellerini parlak ıslak saçlarının arasından geçirdi. Yeniden temiz olmak iyi gelmişti.

Yüzünü çalkalamak için aşağı doğru eğildi. Ve doğrulurken arkasında bir su şapırtısı duydu.

Daha hareket edemeden iki biçimli kol beline dolanıp onu sırtının çukur kısmını okşayan mükemmel yuvarlak göğüslere doğru geriye çekti.

"Braden?"

Braden, Maggie'nin çıplak göğüsleri sırtını yakarak bir delik açarken kulağında sesini duyunca donakaldı. Ona bir şeyler söylemek istedi ama boğazı öylesine tıkanmıştı ki, zar zor nefes alabiliyordu.

"Seninle sevişmeme izin verecek misin?" diye sordu Maggie.

Oh, bu bir rüya. Mutlaka bir rüya olmalı.

Kuşkusuz küçük tatlı çiçek yapmazdı...

Maggie belindeki kollarını gevşetip etrafından dolaşınca Braden'ın düşünceleri dağılıverdi.

Yüce Tanrım, Maggie çok güzeldi. Daha önce olduğundan katbekat güzeldi.

Braden, bakışlarını genç kadının parlayan vücudunda dolaştırarak bir seferde tamamını kavradı. Islak, kızıl saçları yaramaz, çilli yüzünün etrafında kıvrılmıştı. Kaymak gibi, çıplak omuzlarında güneş ışığını yakalayan su damlacıkları parıldıyordu.

Ama hepsinden önemlisi, çıplak göğüslerine, bir âşığın öpüşlerini dilenen sıkı, gergin uçlarına baktı. Bir âşığın dokunuşlarını dilenen...

Ve o anda, genç adam suyun o kadar derin olmamasını diledi çünkü Maggie'nin göbek deliğine kadar geliyordu ve Braden daha fazlasını görmek istiyordu.

"Maggie," dedi nefes nefese. "Ne—"

"Şşşt," dedi Maggie, Braden'ın dudaklarına parmağını koyarak. "Hiçbir şey söyleme ki fikrimi değiştirmeyeyim." Genç adamın vücudunu açlıkla, neredeyse umutsuz bakışlarla süzdü. "Ve fikrimi değiştirmeyi hiç istemiyorum."

Braden onu geri çevirmesi gerektiğini biliyordu. Bu, yapılacak soylu, iyi bir hareket olurdu. Ama o, hiçbir zaman soylu ya da iyi olmamıştı.

Ve daha bir şeye karar veremeden, Maggie uzanıp tırnaklarını çok hafifçe sürterek elini Braden'ın göğsünde, gergin göğüs ucunun etrafında dolaştırdı. Vücudunda binlerce ürperti patlak verirken genç adamın vücudu içten içe yanıp tutuşuyordu.

Maggie bunu neden yapıyordu?

Kendisi gibi bir adamı neden istiyordu? Bu hiç mantıklı gelmiyordu.

Maggie elini Braden'ın dudaklarından çekti, başını eğip göğüs ucunu ağzına aldı ve son derece yumuşak bir şekilde emdi.

Braden, Maggie'nin diliyle ve dudaklarıyla verdiği zevkle inledi. Ve ardından genç kadın hepsinden daha inanılmaz bir şey yaptı: Başını suya daldırdı ve genç adamın penisini avuçladı. Maggie'nin bu hafif, tereddütlü teması, fiziksel'den çok daha derinlere ulaşmıştı. Braden'ın ifade olmaz ruhuna kadar işlemişti.

Braden'ın başı dönüyor, yanıp tutuşuyordu ve mantıklı düşünme noktasının ötesine geçmişti. Tüm düşünebildiği, Maggie'yi kilise kapısında kendisine meydan okurken gördüğü ilk andan bu yana hiç durmadan içini kemiren derin açlığı nihayet doyuracağı olmuştu.

Maggie'yi nasıl da istiyordu. Bu durum anlayışının ötesindeydi ve öylesine derin bir gözü dönmüşlüktü ki, ta yüreğine kadar sarsıyordu.

Braden, Maggie'nin yüzünü ellerinin arasına alarak dudaklarıyla dudaklarını kapayacak noktaya kadar başını kaldırdı.

Maggie ağzının içinde içini çekerek eliyle Braden'ın sertleşmiş organını okşamaya devam etti.

Genç adam refleks olarak vücudunu Maggie'nin avucuna ve parmaklarına doğru yay gibi gerdi, onun ağzındaki saf cenneti tadarken kendisine istediğini yapması için izin verdi.

Maggie, Braden'ın tadından, parmaklarının altındaki

katılığının ipeksi duygusundan başı dönünce bayılmaktan korktu. Bir erkeğin bu şekilde hissedilebileceğini hiç hayal etmemişti. Braden son derece garip bir şekilde aynı anda yumuşak ve sertti. Çeliğin üzerine kadife kaplanmış gibiydi.

Evet, bu adamı istiyordu. Ve eğer ona sahip olmanın tek yolu buysa, o zaman bunu kabul edecekti.

Zamanın bu anında, Braden ona aitti ve onu her zaman sevmeyi hayal ettiği şekilde sevecekti.

Tüm kalbiyle.

Geriye dönmek yoktu. Ürkmek yoktu.

Başka bir erkeğin kendisine bu şekilde dokunmasını asla istemezdi. Kendisini öpmesini. Sarılmasını. Braden daima yanıp tutuşacağı tek erkekti. Korkularının cehenneme kadar yolu vardı.

Braden onu kollarına alıp yerden kaldırdı ve kıyıya geri götürdü. Maggie'nin kendileri için kıyıya sermiş olduğu ekose şalın üzerine yerleştirdi.

"Tüm bunları planladın, değil mi?" diye sordu sesinde hafif, şakacı bir ifadeyle.

Maggie başını salladı.

"Peki ya seni geri çevirseydim?" diye sordu Braden.

"Seni bırakmazdım," diye fısıldadı Maggie, sonra kollarını onun boynuna doladı ve uzun, derin ve doyurucu bir başka öpüşme için başını kendisine çekti.

Braden onu hayal kırıklığına uğratmayarak eski Vikingler gibi ağzını yağmaladı. Maggie memnuniyetle iç geçirerek elini Braden'ın yağsız, sert sırtında dolaştırdı.

Braden rüyalarının erkeğiydi ve Maggie bunun keyfini çıkaracaktı.

Göğsü göğsüne sürtünürken avuçlarının altında Braden'ın kasları oynayıp esnedi. Genç kadını heyecanlandırıyor, huylandırıyordu. Zevk veriyordu.

Ah, adam çok güzel hissediliyordu. Tadı daha da güzeldi.

Maggie'nin kahramanı. Aşkı.

Onunla sonsuza dek böyle kalmayı ne kadar çok isterdi. Sadece ikisinin olduğu bu anın içinde kaybolmak... Geçmiş yok, gelecek yok. Onları ayıracak hiçbir şey yok.

Bu, harikuladeydi.

Braden, Maggie'nin dudaklarını bıraktı ve yakıcı bir öpüşle boynuna geçip dilini ve dişlerini gezdirdi ve emdi. Maggie zevkten kıvranarak yay gibi geriye kıvrılırken genç adam ellerini kadının vücudunda dolaştırdı. Sonra, çilli kollarından aşağıya, beline indi ve kalçalarını ellerinin arasına aldı.

Göğüslerine doğru hareket ederken Maggie onu durdurdu.

Braden kaşlarını çatarak yukarı baktı.

"Bu benim fantezim," dedi Maggie çekingen bir tebessümle.

Sonra Maggie onu sırtüstü çevirdi ve ata biner gibi karnına oturdu.

Genç kadın bacaklarının arasına değen sert, gergin kaslarının tadına varmak için bir an durdu. Braden nefes aldıkça kaslarının kasılması çok garip bir histi. İçgüdüsel olarak kendisini ona bastırması, vücudunda bir beklenti ürpertisi dolaşmasına ve Braden'ın derinden inlemesine yol açtı.

O sırada gömmüş olduğu tüm duyguları su yüzüne çı-

kimca Maggie kendisini hayallerine ve fantezilerine teslim etti. Hayatı boyunca Braden'ı hayal ettiği tüm zamanlara...

Ve o an için Braden tamamen kendisine aitti. Maggie, kendisini garip bir şekilde güçlenmiş ve canlanmış hissediyordu. Sabah geldiğinde genç adam onu terk edebilirdi ama kendisini asla unutamayacaktı.

Asla.

Uyluklarının kesiştiği yerdeki tüylerin hafifçe karnına değdiğini hissedince Braden ona huşu içinde baktı.

"Peki şu fantezin neyi kapsıyor?" diye sordu kendisini izleyen Maggie'yi bakarken.

Maggie'nin tebessümü biraz daha genişledi. Başını onunkine yaklaştırdı ve Braden'a beklediği öpücüğü vermek yerine, ağzını boynuna indirdi.

Maggie'nin kavuran ağzının sıcaklığıyla Braden zevk içinde inledi. Genç kadın, adamın tıraşı gelmiş boynunda dilini oynatıyor ve peş peşe şehvet dalgalarıyla ona işkence ediyordu.

Bu çok tuhaftı. Braden, geçmişte kendisine bunu yapan kadınların sayısını bile bilmiyordu, ancak hiçbiri ona bu garip doğruluk duygusunu hissettirmemişti. Bu bütünlük hissini...

Genç adamı en çok korkutan, Maggie'yi geri çevirememesiydi. Buna izah edilemez bir şekilde ihtiyaç duyuyordu.

Maggie üstüne eğilip de göğüsleri kendi göğsünde ezilince Braden baştan ayağa sarsıldı.

"Maggie," diye kesik kesik soludu, elini kadının pürüzsüz, saten gibi sırtında dolaştırarak.

O sırada genç kadın ağzını daha aşağıya indirdi.

Braden'ın göğsünü ve kollarını yavaş yavaş, ayrıntılı bir şekilde kavurucu öpücüklerle bezedi. Maggie elleriyle adamın vücudunun her santimini keşfederken göğüsleri göğsünü eziyor, Braden zevkten kavruluyordu.

Genç adam, bir kadının kendisine karşı bu kadar cesur davrandığını hiç hatırlamıyordu. Kendisine zevk vermekten zevk alıyor gibi görünen bir kadın. Bu inanılmaz bir şeydi.

Ve o anda, Braden küçük tatlı çiçeğinin kendisi için ne kadar önemli olduğunu fark etti.

Azizler ruhunu korusun. Braden ne yapacaktı?

Onu uzaklaştır.

Braden ölmeyi yeğlerdi, ama yine de Maggie'yi bırakmak zorunda olduğunu biliyordu.

Bunu düşünme.

Hayır, yapmayacaktı. Sadece anın ve kadının tadını çıkaracaktı. Yarını düşünmeden bunu yaşayacaktı. Tam şu anda sadece ikisi vardı ve hiç kimsenin, hatta kendisinin bile, onları paylaştıklarından ayırmasına izin vermeyecekti.

Maggie, Braden'ın inilti ve homurtularından zevk alıyordu. Muhtemelen yaptıklarından utanıyor olması gerekirdi ama kararını vermişti. Madem bunu yapacaktı, o zaman tam anlamıyla ve çekinmeden yapacaktı.

Bugün sona ermeden, Braden'ı başının tepesinden ayağının ucuna kadar tanımak istiyordu.

Zihninde en önde bu düşünceyle, ağzını genç adamın kalça kemiğinin üstüne bastırdı. Braden soluğunu dişlerinin arasından içine çekerken Maggie'nin altında zevkle titredi.

Genç kadın gırtlaktan gelen bir sesle gülerek amansız keşfine devam etti.

Böylesine cesur, güçlü bir erkeğin basit bir okşamayla yerlere serileceği kimin aklına gelirdi?

Bu bilgi Maggie'ye güç verdi ve daha fazla heyecanlandırdı.

Braden onundu.

Genç adam, elini kadının saçlarına gömerek durumu kontrol altına alma arzusuyla savaştı. Kısa süre sonra onu doldurma şansına sahip olacaktı. Şimdilik, Maggie'nin kendisine istediğini yapmasıyla yetinecekti.

Ama bu çok zordu. Her an daha da zorlaşıyordu.

Maggie elini tekrar genç adamın bacaklarının arasına götürerek nabız gibi sancıyan organını tuttu. Ardından, Braden'ı son derece şaşırtarak başını oynatıp penisini tamamen ağzına aldı.

Maggie dilini oynatırken Braden tepeden tırnağa sarsıldı. Uyluklarının arasına gömülmüş kumral saçlara huşu içinde bakarak inledi.

Maggie'nin bu görüntüyle Braden'a ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Sadece kendisini düşünmemesi, vericiliği... Diğer sevgilileri gibi Braden'dan sadece kendisi zevk almıyordu. Daha önce hiç kimsenin yapmadığı bir şekilde anı kendisiyle paylaşıyordu.

İşte, Maggie'yi bunun için seviyordu.

Daha fazla dayanamıyordu, genç kadına dokunmak zorundaydı. Onu tatmalıydı.

Braden vücudunu kaydırınca Maggie ona baktı. "Braden?"

Braden ona gamzeli bir gülücük attı ve başını Mag-

gie'nin ayaklarına doğru uzattı. Kalçalarını ise genç kadının başıyla aynı hizaya getirdi.

"Durma," dedi, sıcak ve hınzır bakışlarla.

Maggie daha cevap veremeden, kadının uyluklarını iterek ayırdı ve dudaklarını oraya bastırdı.

Maggie gözlerini kapadı ve içinin derinliklerine giren dili hissedince inledi.

Ah, bu inanılmaz bir şeydi. Böyle dizginlenemez bir zevki hiç yaşamamıştı. Daha fazlasını hissetme arzusuyla bacaklarını biraz daha açtı. Braden daveti kabul etti.

Maggie dudağını ısırıp boğazının derinliklerinden inledi, sonra Braden'a verdiği hassas hizmete geri döndü.

Her şeyin karşılıklı olması Maggie'yi derinden etkilemişti. Bu eşit paylaşım, eşit vericilik... Muhteşemdi. Cennet gibiydi.

Ve eğer MacDouglas'tan sağ kurtulacak olurlarsa, bu adamı yanında tutmak için bir yol bulacaktı. Ne gerekirse gereksin!

Maggie bir savaşçıydı. Daima bir savaşçı olacak ve Braden'dan vazgeçmeyecekti. Asla. Tâ ki adam kalbi ve ruhuyla kendisine ait oluncaya kadar.

Maggie'nin ağzının ve dilinin, penisinin üstüne kapandığını hissedince Braden'ın başı döndü. Genç kadının kalçasını kavrayarak dilini üzerinde gezdirirken onun kollarının arasında titrediğini hissetti.

İnanılmaz bir kadındı. Ve düşününce, bunca yıl ona bir kez bile olsun, ikinci defa dönüp bakmamıştı.

Sen aptalın tekiydin!

Evet, kesinlikle öyleydi. Ama artık değildi. Bir daha asla Maggie'ye karşı kör olmayacaktı.

Bir daha asla onu görmezden gelmeyecekti.

Genç kadına karşı duyduğu sahiplenme hissi Braden'ı daha da fazla korkutuyordu. Çünkü şu anda, başka hiçbir kadının yapamadığı şekilde kalbini tutsak etmişti. Başka hiçbir kadının yapamayacağını bildiği bir şekilde.

Kendisini sadece Maggie yıkabilirdi. Kalbi üzerinde sadece o güç sahibiydi ve bu yeni edinilmiş bilgiyle Braden ürperdi.

Maggie olup bitenlere inanamıyordu. Braden'la bunları yapma cesaretini nereden bulmuştu, bilmiyordu. Ama... ah! Ne kadar muhteşemdi. Birlikteliklerinin karşılıklı olması ruhunun derinliklerine işlemişti. O kadar derin, o kadar doyurucu, öylesine inanılmazdı ki, bu anın bitmesini hiç istemiyordu.

Braden ağzı ve diliyle emerken genç kadını kavuruyordu. İçine giren parmaklarının verdiği his ise çok daha inanılmazdı. Bir içeri, bir dışarı, bir etrafında. Duygulardan başı dönerken Maggie titredi ve sarsıldı.

Gözlerini kapadı. Onun için bu kadarı çok fazlaydı. Ve tam bu yüzden öleceğinden emin olduğu sırada vücudu infilak etti.

Maggie başını arkaya attı, etrafındaki dünya dönerken ve sarsılırken çığlık atarak boşaldı.

Böyle bir şeyi hiç ama hiç yaşamamıştı.

Ve Braden diliyle ona hâlâ işkence ediyordu.

"Ah, Braden," diye inledi.

Braden neredeyse şeytanca gülerek uyluğunu öptü. "Seninle işim henüz bitmedi," dedi uyaran ama şakacı bir sesle.

Genç kadının bacaklarının arasında doğruldu ve vücu-

dunu kadının bedeninin üzerinde konumlandırdı. Dizlerini kullanarak bacaklarını daha fazla açarken Maggie uzanıp ellerini onun saçlarına gömdü.

Braden dudaklarını Maggie'nin dudaklarına indirdikten sonra derinliklerine doğru kendini itti.

Acı zevke galip gelince Maggie dondu. "Braden?"

"Şşşt," diye fısıldadı Braden onun dudaklarına. "Biraz zaman ver."

Çok hafifçe geriye çekilerek Maggie'den uzaklaştı ve Maggie'nin klitorisini bulana dek elini vücutlarının arasına uzattı. Hafifçe vücuduyla oynayıp yeniden zevki oluşturunca Maggie çabucak acıyı unuttu.

Çok düşünceli ve nazik bir erkekti. Diğer erkeklerle ilgili duyduklarına göre, ilk seferde bir kadına acı verip vermediklerine çoğu aldırmıyordu. Ama Braden aldırıyordu.

İşte, onda en sevdiği şey buydu.

İçgüdüsel olarak Braden'a sürtündü, onu öncekinden de daha fazla içine aldı.

Braden onun hareketlerini hissedince dudağını ısırdı. "Evet, aşkım," dedi, onun sıcak, sımsıkı ısısını etrafında hissedince. "İşte bu."

Braden kesik kesik soluk alarak, kontrolü vücuduyla kendi vücudunu sağan Maggie'ye bıraktı.

Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemişti.

Gözlerini açtığında Maggie'nin yüzündeki mucizeyi gördü. Evet, sorumlu olmak hoşuna gitmişti.

Hep onu memnun etmek için genç adam ondan uzaklaşmadan yuvarlanıp altı geçti.

Maggie kendisini yine onun üstünde bulunca içini çekti. Huşu içinde Braden'a ve vücudunun kendi içindeki ve bacaklarının arasındaki tuhaf temasına baktı.

Braden kara ve yumuşak bakışlarla uzanıp göğüslerini ellerine aldı. Maggie elleriyle onun ellerini örttü, ardından vücudunu yukarı kaldırıp organının üstüne indi.

"Evet," diye inledi Braden. "İşte bu."

Ve sonra Maggie sertçe ve hızla inerken elini tekrar onun bacaklarının arasına döndürüp eliyle kavradı.

Ve bu sefer, Maggie boşaldığında Braden da ona katıldı.

Maggie, tatmin olmuş ve bitkin bir halde genç adamın göğsüne uzandı ve onun soluklarıyla saçları karışırken sadece kendisine sarılı kollarının tadını çıkardı.

Braden başını arkaya yasladı, aralarında olup bitenlerle sarsılmıştı. Maggie'nin ateşli olacağını anlamıştı ama tutkusunun şiddetini asla tahmin etmemişti.

Ve daha da kötüsü, Braden tatminden çok uzaktı.

Aksine, Maggie'yi her zamankinden daha çok istiyordu. Çünkü şimdi onun aşkını deneyimlediği için gerçekten eşi benzeri olmadığını biliyordu.

Ve bu onu ölesiye korkutuyordu.

Maggie başını kaldırıp ona baktı.

"Yolunda gitmeyen bir şey mi var?" diye sordu, kaygıyla kaşlarını çatmıştı.

"Hayır," diye fısıldadı Braden elini onun sırtında dolaştırarak. Aslında, yalan değildi.

Aslında, hiçbir şey bu kadar doğru olmamıştı.

Ve benzer şekilde, hiçbir zaman bu kadar yanlış da olmamıştı.

Bölüm 16

Giyinirlerken Maggie, Braden'daki gerginliği hissedebiliyordu, bu durum iliklerine kadar içini sızlattı. Bu şekilde bırakmak istemiyordu.

"Braden," diyerek dikkatini çekti. "Hiçbir şekilde pişman olmadığımı bilmeni istiyorum."

Genç adamın yüzü öncekinden de daha tatsız bir hal almıştı. Ve Maggie onun gözlerinde *ben* öyleyim ifadesini okuyabiliyordu.

Maggie buruk bir kalple dönüp ondan uzaklaştı.

İşte bu kadardı. Braden gerçekte kendisine karşı bir şey hissetmiyor ve şimdi de onu unutabilmek istiyordu.

O esnada Maggie kampta kalmış olmayı diledi. Yapmalıydı—

"Maggie," dedi Braden onu kollarının arasına çekerken. "Ben sana kızmadım," diye fısıldadı. "Kendime kızıyorum. Sana asla sahip olmamalıydım. Bu benim hatam."

Genç kadının çenesini kaldırdı, böylece gözlerine bakabilecekti. "Bana neden geldin?"

"Çünkü seni istedim." Maggie uzanıp onun favorili yanağına dokundu. "Senden hiçbir şey istemiyorum, Braden. Bana öncekinden farklı davranmanı beklemiyorum. Merak ediyordum ve artık öğrendim."

Braden bu sözler üzerine dişlerini sıktı. Sorun artık kendisinin de biliyor olmasındaydı. Şimdiden, Maggie'nin rasgele dokunuşu, yeni yıkanmış vücudunun kokusu kendi vücudunu uyandırmıştı.

Maggie'yi hâlâ istiyordu.

Aslında, şu anda ona tekrar sahip olabilirdi.

Ve bu ödünü koparıyordu. Şimdiye kadar olup biten her şeyden daha çok korkutuyordu. Maggie'yle bu şekilde karşı karşıya kalmaktansa, tüm bir İngiliz garnizonuna karşı çıplak savaşa yürümeyi yeğlerdi.

Keşke ona güvenebileceğini bilseydi.

Deneyebilirsin.

Kulağa ne kadar da kolay geliyordu. Ama sonuçları fazlasıyla korkunçtu.

Hiçbir kadın kendi hayatına değmezdi. Bu inançla yaşıyordu ve asla vazgeçmeyeceği tek gerçek buydu.

Maggie onun gözlerinin gölgelendiğini gördü. Kendisiyle ilgili bir karar vermişti, bunu hissedebiliyordu. Ve Braden'ın vücudunun katılaşmasıyla değerlendirdiğinde Maggie ya da kalbi için hiç de hayra alamet değildi.

Çok fazla şey bekledin.

Aslında öyle yapmıştı. Şimdi gururunu koruma zamanıydı. Maggie parmakucuna kalktı, Braden'ın favorili yanağına sevecen bir öpücük kondurdu.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı adamın kulağına, sonra kollarının arasından çıktı ve kampa geri yürüdü.

Braden ıstıraba kapılarak gözlerini kapadı. Maggie'nin ne demek istediğini anlamıştı ve onun hak ettiği erkek olmamak içini parçalıyordu.

Durdu, yerdeki ekose örtüyü aldı ve katladı. Anıların hücumuna uğramıştı. Maggie'nin kendisini tamamen ilişkiye verirken üstünde uzanan çıplak vücudunun anıları...

Muhteşem bir kadındı.

Ve kendisi bir ahmaktı. Maggie'nin her abisi tarafından dövülmesi gereken, dev gibi, kibirli biriydi.

Braden iç geçirdi ve konuyu aklından çıkarmaya çalışarak kampa geri yürümeye başladı.

***

O gece tam olarak uyuyamayan Maggie için çok yavaş geçti. Tüm gece boyunca, bir yandan diğer yana dönüp durarak MacDouglas için elinden geldiğince en iyi sözleri hazırlamaya çalışmıştı.

Daha da kötüsü, Braden'la ilgili rüyaları ona işkence ediyor ve baştan çıkarıyordu. Ama gördüğü tüm rüyalar arasında en korkuncu, Maggie çaresizlik içinde izlerken MacDouglas'ın kılıcını Braden'a sapladığıydı.

Sabahleyin boğazına takılan bir duayla ve elleri kontrol edilemez bir şekilde titreyerek uyandı.

"İyi misin?" diye sordu Braden ve Sin, Maggie dimdik oturuverince.

Kalbi küt küt atarken başını sallamaktan başka bir şey yapamadı. Ama yalandı ve bunu biliyordu. Hiç iyi değildi. Kapasitesinin kaldıramayacağı kadar korkuyordu.

Her şey kendi omuzlarına yüklenmişti. Başarısız olursa üçü de bunu hayatlarıyla ödeyecekti.

Sabah boyunca içindeki panik hissi geçmedi.

Karınlarını doyurduktan sonra, sabah ve öğlenden sonra da kendilerini at sırtında gören ve zorluk çıkaracak biri olup olmadığını gözleyerek ilerlediler. Ama şanslarına yaver gitti ve hiç kimseyle karşılaşmadılar.

Gerçekte, MacDouglas topraklarını geçip şatoya doğru yol alırken verimli, yemyeşil arazilerde veya yol üzerinde hiç kimseyi görmemeleri ürkütücüydü. Bir bakıma, sanki dünya sona ermiş ve sadece onlar hayatta kalmış gibiydi.

Hedeflerine kısa bir yürüyüş mesafesi kaldığında atları küçük bir otlakta otlamaya bıraktılar.

"Sence döndüğümüzde atlar burada olur mu?" diye sordu Maggie son atı serbest bırakıp dönen Braden'a.

"Göreceğiz," dedi Braden, Sin'le ikisi eyerleri ve dizginleri bir çalının altına sakladılar.

Maggie başını salladı, genç adamın başarısız olursa başlarına ne gelebileceğinden söz etmediğini fark etmişti.

İşe yaraması gerekiyor, diye kendine güvence verdi Maggie. Çantalarını toplayıp şatonun ve kendi kaderlerinin bulunduğu dik tepeye yöneldiler.

Maggie başarısız olmazdı. Üstelik Braden'ın hayatı kendisine bağlıyken...

MacDouglas kalesini çevreleyen eski taş duvarlara nihayet ulaştıklarında alacakaranlığın çökmesine birkaç saat kalmıştı.

İngiltere'de William Rufus'un hüküm sürmesinden bu yana, tüm MacDouglas'ları düşmanlarından bu duvarlar korumuştu.

Kaleyi hiç kimse alamamış, şatoya başarılı bir kuşatma yapamamış ya da bir MacDouglas reisini rehin tutamamıştı.

Hiç kimse, yani Maggie şatonun hanımıyla ittifak kurup da Ceana MacDouglas ve kadınları, bütün erkekleri dışarı çıkarıncaya kadar.

Duvarları kuşatan büyük erkekler kampını ve durdukları korkunluklardan onlarla alay eden kadınları görünce Maggie istemeye istemeye başarısından biraz gurur duymuştu. Gerçekten mucizevi bir manzaraydı. Günün birinde torunlarıyla paylaşmayı umduğu bir manzara...

Üç yolcu kampa yaklaşırken Maggie erkeklerin çadırlarından çıkarak tek bir kişinin etrafında gruplaştıklarını gördü. Kampın görüntüsünden, Maggie'nin gidişinden sonra Ceana MacDouglas'ın kocasını ve adamlarını dışarı çıkarmak için pek zaman kaybetmediği anlaşılıyordu. Ve erkeklerin asık suratlarından bu çıkmaz durumda Maggie'nin mizahını hiç paylaşmadıkları söylenebilirdi.

Braden, MacDouglas'ı görünce Maggie'yi çekerek durdurdu.

Ancak otuz yaşlarındaki Robby Mac-Douglas hemen hemen MacAllister'lar kadar yakışıklıydı ve yaşamının başlangıcındaki mücadele yıllarında korkulan bir reis olmuştu. Geniş omuzluydu ve neredeyse Braden kadar uzun boylu bu adam bir iblisi bile korkutabilirdi.

Kızılımsı sarı saçlarını masmavi gözler tamamlıyordu. Ve duruşundan, başkalarına hükmetmek için doğmuş bir adam olduğu aşikârdı. Sırtı dimdik, çenesi sertti.

Maggie korkudan dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti. Şu anda cesaretini ciddi bir şekilde kaybettiğini fark etti.

Ne kibirli bir palavracıyım ben, diye düşündü acımacak bir halde, MacDouglas'ın etrafındaki adamlara hırlamasını izlerken.

Ne demeye böylesine iriyarı, korkunç bir adamla karşılaşmaya cesaret edebilmişti ki?

Ama yapmak zorundaydı.

Kaç, diye isyan ediyordu zihni. Çok geç olmadan kaç.

Ancak yapamadı. Hayatında hiçbir zaman korkak olmamıştı ve şimdi de olmanın zamanı değildi.

Ha! Zihni savunuyordu. *Korkaklığı öğrenmek için bu mükemmel bir zaman!*

Maggie zihnini dinlemeyi reddetti. Cesaretlenmek için derin bir nefes alarak öne çıktı, o sırada Robby MacDouglas'ın ahaliye söylediği sözleri duyunca donakaldı. "Bana Maggie ingen Blar'ın kafasını bir mızrağın ucunda getirene kralın fidyesini altınla vereceğim! Yemin ederim şu at suratlı, kurbağa yiyen yalaka yerine, İngiltere Kralı'yla ekmeğimi paylaşmayı yeğlerim!"

Maggie'nin kalbi küt küt atıyordu ve bir an her şeye karşın kaçabileceğinden korktu.

Sin aşağı eğilerek kulağına fısıldadı. "Ne bekliyorsun? Git ve buna son vermediği için ne kadar hatalı olduğunu söyle ona."

Maggie dehşet içinde, ağzı açık halde ona bakakaldı. O esnada Sin'i hiç de komik bulmuyordu. Zerre kadar!

Braden abisine yüzünü buruşturdu ve Maggie'yi yana çekti. Ama daha bir şey söyleyememişti ki, bir atlı koşarak şato duvarlarından gelip çadır çemberinin içine girerken tüm kampa sessizlik çöktü.

Adamlar yeterince birbirlerinden ayrılınca Maggie beyaz bir atın sırtına yığılmış bir binici gördü.

Ve adamın üstü kaplıydı...

Yoksa üstünden şey mi damlıyordu?

Maggie kaşlarını çatarak ilerledi, kendi gözlerine ve

gördüğünü düşündüğü şeye güvenebileceğinden emin değildi.

At durdu ve binici sanki midesi bulanıyormuş gibi reise baktı.

Binici üzengilerinin üzerinde doğrulurken garip vantuz sesi çıktı ve bacağını atıp attan inerken parlayan bir iz bıraktı. Ardından başının etrafında sinekler ve diğer böcekler sıçrata sıçrata MacDouglas'a doğru yürüdü.

"Beni bala buladılar," dedi binici, elini kolunu sallayarak etrafa bal parçaları saçıyordu. Üzerlerine bal gelince birkaç adam küfretti.

Binici yüzünde berbat bir ifadeyle hırladı. "Sürtükler beni tepeden tırnağa bala buladılar. Bir daha kapıya yaklaşan olursa lahana atacaklarını söylediler."

Maggie kahkahasını bastırmak için eliyle ağzını örttü.

Robby MacDouglas sövdü. "Ona ateşkes yapmak için orada olduğunu söyledin mi?"

"Evet, lordum. Şatonun hanımı sizi ve Lochlan MacAllister'ı kapıda yan yana görünceye kadar ateşkes olmayacağını söyledi."

Robby MacDouglas'ın ettiği küfür öncekini gölgede bırakacak türdendi.

"Lordum," dedi Braden birdenbire.

Maggie buz keserek ağzı açık ona bakakaldı. Braden ne düşünüyordu?

Maggie kalbi öncekinden de şiddetli atarak şaşkın bir sessizlik içinde Braden'ın aralarındaki kısa mesafeyi aşmasını ve doğruca ailesinin can düşmanının karşısında durmasını izledi.

Kendisinin tek yapabildiği bayılmamak olurken Braden

nasıl oluyor da bu kadar sakin ve sarsılmaz görünebiliyordu?

Robby MacDouglas düşmanca bakışlarını Braden'a çevirdi. "Seni tanımıyorum."

Sağır edici bir sessizlik çöktü.

Braden başıyla Robby MacDouglas'ı —Braden'ı ve kardeşlerini mezarlarında görmeye yemin eden adamı— selamladı.

Braden yaptığı şeye inanamıyordu. Kendisi gibi bir çılgın için cehennemde mutlaka bir köşe vardı. Sadece bunun doğru olup olmadığını öğrenmesine daha birkaç yıl olması için dua ediyordu.

Bu arada, kadınların lahana attıkları adamlar tarafından üçü birden katledilmeden önce, Braden bu çıkmaz durumu sonlandırmak için bir yol bulmak zorundaydı.

"Hayır," dedi Braden iyi niyetli bir ses tonuyla, reisin korkusunu ve güvensizliğini gidermeyi umuyordu. "Tanımıyorsunuz. Ben sadece gezgin bir halk ozanıyım, ama bu konuda size yardım edebileceğimi düşünüyorum."

Braden kendisine homurdanma dürtüsüne karşı koydu.

Ne halt etmeye bu konuya bulaşmıştı ki?

Yüce Tanrı'm, diye düşündü Braden. *Bir dakika için çeneni kapatamaz mısın? Neden her zaman bir kavganın tam en heyecanlı yerine ille de karışman gerekiyor?*

Robby'nin gözleri Braden'ın durumu halletme becerisiyle ilgili kuşkularını yansıtıyordu. "Yani sen bunu yapabilir misin, delikanlı? Ve nasıl yapmayı düşünüyorsun?"

"Kardeşlerimle birlikte kadınlarla konuşmayı denemek isterdim."

Adamlar kahkahayı bastılar ve birkaçı açıkça alay etti.

Bala bulanmış adam Braden'a dönüp inanamayarak baktı. "Benim gibi mi olmak istiyorsun?"

Braden omzunu silkti. "Balla kaplanmaktan daha kötü şeyler de var ve bana lahanadan daha sert şeyler de atılmıştır. Ama kardeşlerimle birlikte kadınların mantıklı düşünmelerini sağlayabileceğimize inanıyorum."

Robby MacDouglas gülerek ellerini kalçalarına koydu ve başını iki yana salladı. "Eğer denemek istiyorsan, o zaman ben de senin başına bela açacağını görmek isterim. Hadi, delikanlı, Tanrı seni korusun."

Braden başını salladı, sonra Maggie'yle Sin'i toparladı.

Braden, "Pekâlâ," diye fısıldadı Maggie'ye, kale kapısına doğru yavaş yavaş yürürken. "Bu senin tek şansın. Leydi MacDouglas'ın seni dinlemesini sağlaman gerekiyor."

"Peki ya dinlemezse?"

Sin'le kararlı bir şekilde bakıştılar. "O zaman bunlara son vermek için yapacaklarımdan dolayı beni affedeceğini umuyorum."

Maggie'nin yüzündeki üzgün ifadeyle yüreği sızladı. Onun endişelerine daha fazla kargaşa eklemek istemiyordu ama geri dönemeyecek kadar ileri gitmişlerdi. Maggie başarmak zorundaydı.

Kale duvarlarına yaklaştıklarında doğruca Braden'ın kafasına bir lahana geldi. Bunu savuşturacak zamanı zor buldu.

Bunu fırlatan yaşlı kadın duvardaki yerinden aşağı bağırdı. "Siz erkeklere söylemiştik yapacağımızı—"

"Dur!"

Maggie, Ceana MacDouglas'ın sesini tanımıştı.

Şatonun hanımı sonsuz gibi gelen bir süre boyunca aşağıya, onlara baktı. Uzunca bir süre sonra leydi duvardan

ayrıldı. Maggie diğer taraftaki ahşap basamaklardan inen leydinin ayakkabı tıkırtısını duyabiliyordu.

Birkaç saniye sonra, bir kilit tıngırdayıp gıcırdadı, sonra ana kapının yan tarafındaki küçük kapı açılarak Maggie'den sadece bir-iki yaş büyük olan çok güzel bir kadının başı göründü. MacDouglas'ların leydisi başının etrafına toplanmış altın saç örgüleriyle bir meleğe benziyordu. Üstündeki siyah ve mavi ekose şalı, kaymak gibi tenini ortaya çıkarıyor, mavi gözlerini daha da parlak gösteriyordu.

"Maggie, sen misin?" diye sordu Ceana MacDouglas.

"Evet," dedi Maggie. "İçeri gelebilir miyim?"

"Evet," dedi Ceana, sonra iç avlunun güvenliğine geri çekildi.

Süpürgesini kılıç gibi tutmuş kırk yaşlarında bir kadın kapıyı sadece Maggie ve yanındakilerin girmesine yetecek kadar açtı ve onlar kapıdan geçer geçmez, kapıyı çarparak kapattı ve kilitledi.

Ceana öne çıkarak Maggie'nin elini eline aldı. Mutluluktan yanakları parlıyor, gözleri ışıldıyordu. "Bitti mi?" diye sordu.

Maggie başını iki yana salladı. "Hayır, daha kötü bir hal aldı. Benim kabilemdeki erkekler bu işi düzeltmezse reisimizi öldürmeye hazırlar ve reis, senin kocan, reisin kardeşinin hayatını istemekten vazgeçmediği sürece bunu reddediyor."

Leydi, Maggie'nin elini bıraktı ve yüzündeki tüm mutluluk kayboldu. "Oh, Azize Meryem Ana," diye fısıldadı, "peki öyleyse ne yapacağız?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadı Maggie. "Kan dökülmesinden bıktım ama korkarım bu sefer erkekler bizi ele geçirecekler."

"Leydim?" diye sordu Braden dikkatlerini kendisine çekerek. "Kocanızı bu kavgadan vazgeçirecek bir şey biliyor musunuz?"

Ceana'nın yüzü soğuk ve öfkeli bir hal aldı. "Hayır. Şu dişi şeytanı başka her şeyden çok sevdi."

"O zaman neden seninle evlendi?" diye sordu Maggie, sonra hemen sorusunun pervasızlığından pişman oldu.

Ancak Ceana bundan zerre kadar alınmamış görünüyordu. Ve cevap verdiğinde sesi tamamen duygudan yoksundu. "Param için. Ayrıca annesi de evlenmesi için ısrar ediyordu."

"Annesi mi?" diye sordu Braden. "O da burada mı?"

"Birimizden birine tek bir hamle yaparsan süpürgeyi postunda kırmak için tam arkanda duruyorum, seni küstah!" Braden'ın üzerinde göz gezdirdi. "Ve sakın senin gibi genç bir züppenin aklında neler olduğunu hatırlamayacak kadar yaşlı olduğumu düşünme."

Braden yavaşça dönünce kendilerini içeri alan kadını gördü.

Agnes MacDouglas yaşına göre genç görünüyordu. Kızıl-sarı saçlarında sadece çok hafif kırlaşma izleri vardı ve mavi gözleri, yakıcı ve yarı yaşındaki bir kadın kadar hayat doluydu.

Süpürge sapını yere bırakıp bir askerin mızrak tutması gibi tutarak ellerini kalçalarına koydu ve gözlerini kısarak Braden'a inceleyen bir bakış attı. "Daha ilk gördüğümde oğlum Robby'ye o kadının bir yılan olduğunu ve gözünün dışarıda olduğunu söylemiştim. Onun iyi biri olmadığını biliyordum. Ama oğlum beni dinlemedi. Tüm uyarılarıma rağmen, ille de ona sahip olması gerekiyordu."

Maggie öne çıktı. "Acaba bir şey var mı onu—"

Daha lafını bitirmeden Agnes başını iki yana salladı. "Tecrübeli hileleriyle bebeğimi zehirledi."

Ceana'nın yüzü taşa dönüştü. "Ve ben onun çocuğunu taşıyorum ve kocam o dişi şeytanın yasını tutmaya son verinceye kadar bu çocuğu doğurmayacağım!"

Sin homurdandı. "Çocuğu ne zaman doğuracağınıza ilişkin seçiminizin olduğundan kuşku duyduğumu belirtebilir miyim, leydim?"

Ceana ona sindiren bir bakış attı.

Sin yanıt olarak sadece gülümsedi.

"Durun!" dedi Maggie laflarını keserek. "Sanırım bir planım var."

Braden bu sözler üzerine ürperdi. Artık Tanrı yardımcıları olsun, Maggie'yi ve planlarını gayet iyi bilirdi.

Genç adam birazcık mantıklı olsaydı Sin'le birlikte İngiltere'ye geri dönerdi.

Braden etraflarını kuşatan kadınlara baktı. Tüm gözler Maggie'nin üzerindeydi, Braden'ın içi daha da daraldı. Maggie'yi gerçekten dinleyeceklerdi.

Tabii ki dinlerler. Neyin içine girdiklerini bilmiyorlar.

Ama Braden biliyordu.

"Abim Anghus şöyle derdi," dedi Maggie. "Kaybedinceye kadar neye sahip olduğunuzu bilmezsiniz."

Braden'ın ensesindeki tüyler diken diken oldu, içinden gelen bir önsezi, Maggie'yi yakalayıp bacakları taşıyabildiği ölçüde koşarak eve dönmesini söylüyordu.

Ama o kahrolası bir aptaldı, yerinden kıpırdamadı.

"Pekâlâ," diye devam etti Maggie, "sanırım Robby MacDouglas'a tam olarak elinde ne olduğunu göstereceğimiz ve bunun, onun için bir şey ifade edip etmediğini göreceğimiz bir yol biliyorum."

Bölüm 17

Ertesi gün için planlar yapılınca Agnes ve Ceana yemek yemeleri ve hazırlıklarını tamamlamaları için Maggie, Braden ve Sin'i şatoya götürdüler. Maggie sadece her şeyin hazır olduğundan emin olacak kadar kaldı ve sonra gerginliğine yenik düştü.

Erkeklerin aksine, yemek yiyecek gibi hissetmiyordu. Midesi düğüm düğümken ve bir sürü kuşkuyla huzursuzken istemiyordu.

Temiz hava almaya ve tek başına düşüneceği zamana ihtiyacı vardı. Sayısız belirsizlik cesaretini parçalayarak onu savunmasız ve korkmuş bir halde bırakırken hiç kimsenin göremeyeceği, yalnız geçirebileceği bir zamana.

Maggie kuleden çıktı, merdivenlerin tepesinde durup kale avlusuna göz gezdirdi. Şamdanlar yakılmış, korkuluklarda duran kadınlar yemek yemek ve birbirleriyle dedikodu yapmak üzere erkeklerle dalga geçmeye ara vermişlerdi.

Maggie merdivenlerden inip amaçsızca karanlık avluya çıkarken hiçbiri ona aldırış etmedi.

Kendimi neyin içine soktum ben, diye düşündü.

Doğru, üçü de hayattaydı ama kendisini muzaffer hissetmeden önce yapılacak bir sürü şey vardı. Neticede her şey Mac Douglas'ın karısına bir şey olmasına önem verip vermemesine bağlıydı.

Eğer vermiyorsa...

Maggie titredi, ekose şalını çekip omuzlarına daha sıkı sardı.

İç kalenin etrafından dolaşırken bir gölge dikkatini çekti. Durdu ve başını çevirip baktı.

İlk başta birtakım eşyalar gördüğünü düşündü ama bir yüzündün soluk ana hatları son derece belirgindi. Birisi gizli gizli dolanıyordu ve sezgileri yanlış olmadığı sürece, gölgemsi şekil kendisini izliyordu.

Kaşlarını çatarak hayaleti daha yakından görmek için ilerledi. Gölge ay ışığından ve Maggie'nin net görme becerisinden geriye çekilerek uzaklaştı. Maggie bir an tereddüt etti, ama gölge çok büyük veya tehlikeli görünmüyordu.

Sonunda merakı korkusunu bastırdı.

Kendisini kimin ve neden izlediğini öğrenmeye kararlıydı, şekle yaklaştı ama sadece aşağı yukarı yedi yaşında, kendisinden kaçmaya çalışan bir çocuk gördü.

Oğlan yüzünde panik ifadesiyle etrafına bakınarak kaçacak bir yer aradı.

"Her şey yolunda," dedi Maggie usulca, fesatlık peşinde bir adam yerine çocuğu bulmaktan memnundu.

Hiç kuşkusuz çocuk sadece acıkmıştı ve yiyecek veya annesini arıyordu. "Sana zarar vermeyeceğim."

Çocuğun yüz hatlarını hâlâ net olarak göremiyordu ama ince, dar yüzün ana hatlarını seçebiliyordu. Birkaç saniye

boyunca çocuk kendisini ölçüp biçerken Maggie kıpırdamadan durdu. Çocuğun gölgeli dudaklarından kendisini bir şekilde yetersiz bulduğunu söyleyebilirdi.

"Sen şu MacAllister kadını mısın?" diye sordu çocuk tereddütle. "Bana senin kısa saçlı olduğun söylendi."

"Evet, ben oyum."

Maggie çocuğun rahat bir nefes aldığını duydu. Robby MacDouglas'ın genç kadının kellesi hakkındaki sözlerini çok geç hatırladı. Ve mızrak ucunda ona götürülmesinin değerini. Çocuğun bunun peşinde olması mümkün müydü?

Muhtemel görünmüyordu ama başka hangi sebeple kendisini bulmak istiyordu ki?

"Peki sen kimsin?" diye sordu Maggie.

"Benim adım Connor."

Maggie gülümsedi. Ne tatlıydı, adı Braden'ın atımınkiyle aynıydı. "Peki benden istediğin nedir, Connor?"

Çocuk ay ışığıyla aydınlanan çembere adım atınca Maggie nihayet onu görebildi.

Nutku tutulmuştu çünkü o güne dek Braden'ın daha mükemmel bir kopyasını hiç görmemişti. Çocuğun siyah saçları vahşiydi ve kırpılması gerekiyordu. Uzun, sırık gibi vücudunun düzenli beslenmeye ihtiyacı vardı, ama o gözler...

O yeşilimsi kahverengi gözleri her yerde tanıyabilirdi. Ama Braden'inkiler alaylı ve parlaktı, oysa çocuğun gözleri sert ve yorgundu. Kızgın ve haşin.

"Beni eve götürmeni istiyorum," dedi çocuk.

Çocuğun isteğiyle Maggie'nin içi daha da daraldı.

"Eve mi?" diye sordu, tüm bunların sadece bir tesadüf

olması için dua ediyordu. Belki de çocuk Braden'ın uzaktan bir kuzeni oluyordu. Belki MacDouglas'lardan biri, diğer MacAllister kabile üyelerine karşı kullanmak için çocuğu kaçırmıştı.

Genç kadının aklı en bariz olandan başka her türlü açıklamaya tutunuyordu.

"Evet," dedi Connor. "Ben onların piçlerinden biriyim. Annem bana babamın bir MacAllister olduğunu söylemişti ve ailemle tanışmak için onların kalesine gitmek istiyorum."

En büyük korkusunun teyit edilmesiyle Maggie'nin başı dönmeye başlamıştı. Braden'ın bir oğlu vardı. Çocuğun görüntüsüne bakılırsa ciddi bir şekilde ihmal ettiği bir oğul.

O anda fırtına gibi şatoya girip adamı boğazlamak istiyordu. Braden eylemlerinin sorumluluğunu almamaya nasıl cüret ederdi!

Ah, bekle bakalım Braden, diye düşündü. *Sana bunun hesabını soracağım.*

"Peki annen nerede?" diye sordu Maggie.

Connor yüzünü yana çevirdi ve gözleri eskisinden daha da öfkeli bir hal aldı. "İki yaz önce öldü. Ben teyzemle kalıyordum ama söylenenleri yapmayan bir piçi istemediğini belirtti. Sen burada olduğuna göre, eğer sana bedelini ödersem beni yanında geri götürebileceğini düşündüm."

Sonra Connor ilerledi ve küçük zayıf elini uzatarak Maggie'ye canı bir boncuk, parlak bir kaya parçası ve Maggie'nin tanımlama yetisini aşan kararmış, eğrilmiş bir gümüş parçası gösterdi.

"Pek fazla olmadığını biliyorum," dedi çocuk, "ama

bende sadece bunlar var. Eğer beni onlara götürürsen hepsini alabilirsin ve bir iş bulup bana katlandığın için sana uygun bir ödeme yapacağıma yemin ederim."

Uzatılan ele bakarken Maggie'nin gözleri doldu.

Bir insan nasıl olur da böyle sevimli bir çocuğu kovacak kadar soğuk olabilirdi? Hem iyi bir çocuk olduğu aşikârdı. Çocuk, içindeki öfkeye rağmen saygılı ve dürüst davranıyordu.

Maggie onun yanına diz çöktü ve elindekilere baktı. "Ne güzel bir hazinen var."

Çocuk ciddiyetle başını sallayarak cam boncuğa dokundu. "Bu annemin iğnesiydi. Düştü ve onun için tamir ettirecektim ama tamir edecek demirciye ödeyecek yeterli parayı biriktiremeden öldü."

Sonra kaya parçasına geçti. "Bunu küçük bir çocukken evimizin dışından almıştım ve bana artık orada yaşayamayacağımı söylediler."

Ve son olarak gümüş parçaya dokundu. "Bu, babamın anneme verdiği yüzük. Eniştem eritmeye çalıştı ama bakmadığı bir an ben ateşten aldım ve sakladım."

Elini Maggie'ye uzatarak dünyada sahip olduğu her şeyi ona sundu.

Maggie gözyaşlarını engelleyerek çocuğun elini iki elinin arasına aldı ve elleriyle çocuğun avucunu kapadı. "Bunlar benim alamayacağım kadar değerli."

Çocuk şaşırmış görünüyordu.

Maggie omuzlarındaki ekose şalı alıp çocuğu sarmaladı. "Bana bir şey ödemen gerekmiyor, Connor. Seni buradan götürmekten onur duyarım."

Çocuğun gözleri tam bir saniye boyunca mutlulukla

ışıldadıktan sonra şüpheyle gölgelendi. "Peki benden ne istiyorsun öyleyse?"

"Hiçbir şey."

Çocuk onunla alay etti. "İnsanlar hiçbir şey için iyi şeyler yapmazlar. Hepsi bir şeyler ister."

Tanrım, çocuğun konuşması öylesine Sin'i andırıyordu ki Maggie ürperdi. Bu kadar küçük yaşta, böyle kuşkucu olacak kadar neler yaşamıştı acaba?

Maggie çocuğa uzanıp abanozrengi bir saç tutamını alnından çekti, sonra elini serin yanağına koydu. "Bütün insanlar öyle değildir."

Çocuk hâlâ kuşkulu görünüyordu.

Maggie ayağa kalktı ve çocuğun elini tutmak için elini uzattı. "Bir şeyler yedin mi?"

Connor biraz tereddüt ettikten sonra nihayet elini eline yerleştirdi. "Kadınlar erkek olduğumu için yememe izin vermiyorlar."

Maggie avluyu geçerlerken çocuğun elini daha sıkı tuttu. Çocuk yaşlı gibi davranmasına rağmen bir erkek olmaktan çok uzaktı.

Ah, eğer teyzesiyle eniştesini eline geçirecek olursa ikisine de iyi bir zılgıt çekecekti! Çocuğun iyi kalpli olduğu bu kadar aşikârken insan nasıl bu denli gaddar olabilirdi?

"Gel benimle," dedi usulca, "seni doyuralım."

Connor şatoya doğru yürürken birdenbire durdu.

"Hayır," dedi. "Teyzem beni görürse kesin döver."

Hele bir denesin! Maggie içinde bulunduğu ruh haliyle, kadının bunu yapmaya kesinlikle şansı olmayacağından emindi. Ama çocuğun hayatında yeterince şiddet görmüş olduğu da belliydi.

Şu anda çocuğa gereken korunmaydı ve Maggie ne olursa olsun onu emniyette tutacaktı.

"O zaman seni görmemesini garantiye alalım."

Maggie çocuğun buz gibi elini tutarak yön değiştirdi ve şatonun arka tarafına ve yukarı çıkararak Ceana'nın gece için kendisine verdiği küçük odaya götürdü.

Dışarda olmak için çok serin bir akşamdı ve zavallı Connor yalmayaktı, üstünde paçavra olarak atılması gereken mavi-bej bir ekose vardı.

Teyzesiyle enişteşinin vurdumduymazlığını hayal etmek Maggie'nin en güçlü hayal gücü yetisini bile aşıyordu. Bir çocuğa ve özellikle de yakını olan bir çocuğa asla böyle davranamazdı.

Maggie oda kapısını açtı. "Connor, annen babana senden söz etti mi hiç?" diye sordu, odaya girip şöminenin önündeki küçük masada duran donyağından mumları yaktı.

Çocuk hemen kapının iç tarafında durdu.

Maggie çocuğun gözlerinin büyümesini, odada göz gezdirerek yanan ateşe, geniş yatağa, koltuğa ve sıcak kürklere bakmasını izledi. Maggie'nin böyle bir lüks için kendisine izin vermesine inanamıyormuş gibi gözlerini kırpıştırıyordu.

Çabucak ateşe yöneldi ve ısınma arzusuyla küçük ellerini ateşe uzattı. "Bana benden söz etmek için babama gittiğini ama kaleye vardığında onu çok güzel bir kızla birlikte gördüğünü söyledi."

Connor çok hafifçe Maggie'ye doğru eğildi ve sonraki sözleri, sanki bir tür sır veriyormuş gibi sessiz bir fısıltıyla söyledi. "Annem onların öpüştüğünü söyledi."

Sonra doğruldu ve annesinin tekrar tekrar aklına soktuğu geri kalan sözleri ezberden sarf etti. "Babamın onu sevdiğiyle ilgili tüm sözlerinin sahte olduğunu söyledi. Erkeklerin hepsinin sahte ve alçak olduğunu, eğer Tanrı'nın gerçekten merhameti olsaydı, benim kalbini kırmak için yollanan başka bir erkek olarak değil kız olarak doğacağımı söyledi."

Çocuğun bu sözleriyle, sakin ve sessiz bir kabullenmeyle söylenen sözlerle Maggie'nin kalbi burkuldu.

Genç kadın buna dayanamayarak dizüstü çöktü ve çocuğu çekip sıkı sıkı kucakladı. Çocuk başlangıçta gerildi ve mücadele etti ama Maggie daha sıkı sarıldı. Onu bırakmayı kabul etmedi. Çocuğun sevgiye ihtiyacı vardı. Kucaklanmaya ihtiyacı vardı ve Maggie bunu ona sunmadan bir dakika daha geçmesine izin vermeyecekti.

O sırada çocuk Maggie'yi şaşırtarak tereddütle ince, çelimsiz kollarıyla ona sarıldı ve küçücük başını omzuna koydu.

"Biliyorsun ki Connor, Tanrı merhametlidir ve bir oğul olarak doğmak harika bir şeydir."

Çocuk hiçbir şey söylemedi ama Maggie boynunda sıcak gözyaşları hissetti.

Çocuğun başını özenle koruyarak ona mümkün olduğunca sımsıkı sarıldı, yavaş yavaş kollarında salladı.

O anda Maggie, Aisleen'in yerinde olsaydı ne yapacağını anladı. Sin'i asla bir başına bırakmaz, babasının düşmanları tarafından alınmasına izin vermezdi. Bu çocuğun bir gün daha acı çekmesine izin vermeyeceği gibi...

Braden'ın Connor'un varlığına nasıl tepki vereceğini bilmiyordu ama ne yapması gerektiğini biliyordu.

"Biliyorsun ki Connor," diye fısıldadı onu sallayarak, "eğer ailenle kalmak istemezsen ben kardeşimin karısı Kate'le küçük bir çiftliği paylaşıyorum. Onun iki küçük çocuğu var, bir erkek, bir kız. Düşünüyordum da, onlara göz kulak olacak bir kuzene ihtiyaçları olabilir."

Çocuk, başını arkaya eğip kaşlarını çatarak Maggie'ye baktı.

Maggie gülümseyerek saçlarını yüzünden çekti, sonra elini yumuşacık yanağına koyarak ne demek istediğini açıkladı. "Düşünüyordum da, eğer tercih edersen gelip bizimle yaşayabilirsin."

Çatık kaşlar inanmazlığa dönüştü, sonra gözleri parıldadı. "Bir ailem mi olacak?"

Maggie başını salladı. "Evet. Seni isteyen bir ailen ve seni seven bir annen olacak. Şimdiye dek tattığın en iyi mürver turtalarını yapan bir anne olması da cabası."

Maggie çocuğun ilk kez gülümsediğini gördü. Genç kadın yine gözleri buğulanarak uzandı ve derin gamzelere dokunarak davranışını pekiştirdi.

"İyi bir çocuk olacağıma ve sadece bana verilen şeyleri yiyeceğime söz veriyorum. Daha fazlasını istemeyeceğim, hiç."

"Yiyebildiğin kadar yiyebilirsin."

"Gerçekten mi?"

Maggie başını salladı.

"Yuppiii!" diye bağırdı Connor, ardından hemen irkildi ve eliyle ağzını örterek kaçamak bir şekilde etrafına bakındı. "Bunun için özür dilerim."

"Gürültünün benim için sakıncası yok," dedi Maggie. "Ben altı erkek çocukla birlikte büyüdüm ve onlar daima bağırıp çağırırlardı."

Maggie ayağa kalktı ve Connor'un saçlarını karıştırdı. "Sen burada bekle, ben de sana biraz yiyecek getireyim."

Çocuğun gözlerinde gene güvensizlik belirmişti ama Maggie giderken hiçbir şey söylemedi.

Maggie içinde sayısız duygu çalkalanarak merdivenden indi ve çabucak bir tepsi yiyecek toparlayarak hizmetkârlara yalnız yemek istediğini söyledi. Hiç kimse onu sorgulamadı.

Maggie, Connor'un karnını doyurmaya yetecek kadar yiyecek hazırladıktan sonra attığı her adımda vurdumduymaz ailesine söverek ona geri döndü.

Connor'un annesi neden Braden'a söylememişti?

Maggie kesin olarak bilmiyordu ama Braden'ın çocuğu memnuniyetle kabulleneceğini tahmin ediyordu. Ve o kabul etmese bile, Lochlan kesinlikle ederdi.

Annesini yargılama, Maggie, dedi kendisine. *Bunu yapmak sadece Tanrı'ya mahsustur.*

Ama yapmamak zordu.

Aslında o anda Connor'un annesini mi, yoksa Braden'ı mı kırbaçlamayı daha fazla istediğini bilmiyordu.

Meseleyi şimdilik bir yana bırakarak kapıyı itip açtığında Connor'un yatakta oturduğunu gördü. Çocuk, Maggie'nin kendisini azarlamasından korkmuş gibi aşağı atladı ve elindeki yiyecekleri görünce yine yuppi diye bağırdı.

Maggie tepsiyi şöminenin yanındaki küçük masaya bıraktı ve Connor'un kızarmış eti, havuçları, bezelye, soğan ve elmaları ağzına tıka basa tıkıştırarak yemesini keyifle izledi.

Çocuk yemeğini bitirince Maggie onu yatağa yerleştirdi ve gelecekteki daha iyi günleri düşlemek üzere orada bıraktı.

Çocuk neredeyse gözlerini kapar kapamaz uyudu.

Maggie hafif horultusunu dinleyerek elini saçlarından geçirdi.

"Ah, Braden," diye fısıldadı, baba olduğunu ona nasıl söyleyeceğini merak ediyordu.

Bir yandan, çocuğu terk ettiği için onu öldürebilirdi ama öte yandan, Connor'dan haberdar olmasının hiçbir yolu olmadığını biliyordu. Connor'un zavallı annesinin muhtemelen ne yapacağı konusunda hiçbir fikri yoktu ve Braden'ı başka birisiyle öpüşürken görmek büyük olasılıkla kalbini paramparça etmişti.

Maggie, kadının yerinde olsaydı yürüyerek avluyu geçer ve başka biriyle oynaşan Braden'ın karşısına dikilirdi.

Ama kendisi Maggie'ydi, kalbi kırık zavallı kadın değildi.

Kendisini düşününce aniden ürperdi. Ya şimdiden Braden'ın çocuğunu taşıyorsa?

Cevabı basitti.

"Onu da babası kadar çok severim," diye fısıldadı. Ve bunu yapardı. Tıpkı kendi yatağında hafifçe horlayan Braden'ın küçük yavrusunu sevdiği gibi...

Babasının oğlu.

Öne eğilip dudaklarını çocuğun alnına değdirerek hafif bir öpücük kondurdu. "Mutlu rüyalar, tatlım."

Örtüleri üzerine çektikten sonra babasını bulmaya gitti.

***

Braden salonda tek başına oturuyordu. Diğer herkes yarın yapacaklarına hazırlanmak için çoktan yataklarına çekilmişti.

Hatta Siri bile ayrılıp kendi başına dolanmaya gidince Braden'ı acaba abisi sonunda beğendiği bir İskoç kızı mı buldu diye merak içinde bırakmıştı. Ve aralarından seçebileceği kesinlikle bir sürü kız vardı.

Kötü tarafı şuydu ki, hayatında ilk kez, hiçbiri Braden'ı zerre kadar çekmiyordu.

Braden sövdü.

"Beni kahrolası bir hadıma döndürdü," diye mırıldanarak birasının son kısmını başına dikti.

O sırada aklına Maggie'nin sözleri geldi: *Sen sıcak şarap tercih edersin...*

Yine söverek bira bardağını masaya geri koydu. Maggie bunu nasıl yapmıştı? Özenle muhafaza ettiği kalbine sokulmayı nasıl başarmıştı?

Maggie'yi tekrar tekrar beraberinde hissedebiliyordu. Nefesi tenine gelirken kulağına mırıldandığını duyabiliyordu. Gözlerini kapayarak hatıranın keyfine vardı.

Ardından sövdü.

Maggie'yi düşüncelerinden çıkaracaktı. Evet.

"Braden?"

Arkasından gelen sesi duyunca Braden az kalsın koltuğundan düşecekti.

Arkasını döndüğünde Maggie'nin gölgelerin arasında durduğunu gördü. "Şimdiye kadar yatmış olacağını düşünmüştüm."

"Uyuyamıyorum," dedi Maggie yaklaşarak. Masanın yanında durdu, onunla karşı karşıya olmak için döndü, sonra konuşurken Braden'ı görebilmek için kalçasını masanın kenarına dayadı.

Braden gözlerini bira bardağından ayırmadı. Kendisini

tutsak etmemesi ve ona yapması –veya bu noktada, yapmaması— gerekenleri unutturması için o derin kehribar-rengi gözlere bakmaya cesaret edemiyordu.

"Aklında ne var?" diye sordu genç adam hissetmediği bir kayıtsızlıkla.

"Bana daha önce söylediğin bir şeyi düşünüyordum."

Maggie durdu ve ne düşündüğünü tamamlamayacağı belli olunca Braden ona bakma hatasında bulundu.

Maggie'nin gözlerinde gördüğü şaşkınlık ve üzüntüyle genç adamın içi sızladı. Kadının bakışları Braden'ın koltuğunun yanında, yerdeydi, kaşları çatılmıştı.

"Neyi peki?" diye sıkıştırdı Braden, kafasının içindeki ses, konuyu olduğu yerde bırakmasını söylediği halde.

Maggie bakışlarını kaldırdı ve soruşturan bakışlarıyla onu mıhladı. "Kendine ait bir ailen olmasını isteyeceğini söyledin. Bunda ciddi miydin?"

Braden'ın midesi kasıldı. Demek aklında olan buydu. Şimdi kendisiyle evlenmesini istiyordu. Ve Braden bunu yapamazdı. Yapmaması gerekiyordu.

"Yani Maggie, düşünmemelisin ki—"

"Seninle evlenmeyi düşünmüyorum," dedi Maggie sertçe lafını keserek. "Ben sana göre bir kadın değilim ve ikimiz de bunu biliyoruz. Ben sadece söylediklerinde ciddi olup olmadığını öğrenmek istedim. Çocuk istiyor musun?"

Maggie'nin neden böyle bir şey sorduğunu anlayamıyordu.

Birdenbire davetsiz bir şekilde zihninde bir çocuk görüntüsü beliriverdi. Annesinin dalgalı kızıl-kahve saçları ve babasının parlak ela gözleriyle bir kız. Zihninde çocuğu

o kadar net bir şekilde görebiliyor, koşarken hafif kahkahasını duyabiliyordu ki, kız gerçek gibi geliyordu.

Ve ani görüntüden daha da kötüsü, o çocuğu gerçeğe dönüştürmek için kalbinde fark ettiği ani arzuydu.

"Hayır!" diye kükredi, düşünceyi mümkün olduğunca çabuk aklından çıkarmak istiyordu.

Maggie sarardı.

"Anlıyorum," dedi usulca, sonra kendini iterek masadan uzaklaştı. Ve Braden'dan.

Braden uzanıp elini alarak Maggie'yi yanında tuttu. "Maggie, dur, öyle demek istemedim."

"Evet, istedin," dedi Maggie elini çekerek. "Reddetmendeki tutkuyu gayet açık bir şekilde duydum."

"Senin soruna yönelik değildi." Kendi anlamsız arzusuna yönelikti.

"Peki neye yönelikti?"

Braden cevap vermek için ağzını açtı, sonra çabucak kapattı. Maggie'ye hakikati söyleyecek cesareti yoktu. Rahatsız eden şeyin ikisinin bir çocuk formunda ebediyen birleşecek olmaları düşüncesi olduğunu öğrenmek Maggie'yi daha da fazla incitecekti.

Onu asla bu şekilde incitmeyecekti.

"Ben..." Braden başka bir şeyler düşünmeye çalıştı. Maggie'ye söyleyebileceği, tamamen yalan olmayacak ama genç kadının duygularını koruyacak herhangi bir şey.

Fakat aklına hiçbir şey gelmiyordu. Maggie'ye ya gerçeği itiraf edecek ya da yalan söyleyecekti. Bu yüzden hayatında ilk defa ona yalan söyledi. "Hayır, çocuk istemiyorum."

"Neden?"

Yine kendisine elini uzatan küçük kızın görüntüsünü gördü. Braden gözlerini kapayarak uzun zaman önce söylediği için Lochlan'ı azarladığı sözcükleri söyleyiverdi. "Dağınık oluyorlar ve pis kokuyorlar."

Maggie ağzı açık ona bakakaldı. "Onlar çocuk, Braden. O günlerde senin de fazla temiz olmadığını söyleyebilirim."

"Ama ben hiç kimseyi ısırmadım."

Maggie, yanaklarına sıcak basarken öfkeyle Braden'a baktı.

"Seni daha kötü ısırmadığım için pişmanım."

Maggie uzaklaştı.

Braden hiç düşünmeden kolunu yakalayıp genç kadını geriye çekti. "Bana kızgın olarak gitme."

"Neden olmayacağıma dair bana tek bir sebep söyle."

Genç adam bir şey düşünmeye çalıştı. Ama yapamadı. Gerçekte, tüm yapabildiği nemli dudaklarına bakarken tatlarının nasıl olduğunu düşünmekti.

Bilinçli bir şekilde düşünmeden uzanıp Maggie'nin yüzünü eline aldı.

Gözleri koyu, derin bir kahverengiye dönüşürken öfke kaybolmuştu. "Braden—"

Maggie bitirme fırsatını hiç bulamadı. Braden onu kendisine çekti ve dudaklarını dudaklarına bastırdı. Ah, tadı çok güzel geliyordu. Dilinin altında Maggie'nin nefesini hissetti ve tatlı, kadınsı kokuyu içine çekti

Maggie başka hiçbir kadının yapmadığı şekilde kendisini baştan çıkarıyordu. Kendisini soylu kılıyordu. İlgili. Nazik.

Maggie onda varlığını hiç bilmediği özelliklerini gö-

yordu. Daha da kötüsü, Maggie'nin kendisinde gördüğü adam olmak istiyordu.

"Maggie," diye mırıldanarak onu kucağına çekti.

Genç kadın onunla mücadele etmesi gerektiğini biliyordu. Muhtemelen ondan nefret etmeliydi. Ama yapamıyordu. Kusurları ve geçmişi nasıl olursa olsun, onu seviyordu. Daima sevecekti.

Ve böylece kendisini Braden'ın manyetik gücüne bıraktı. Kendisini tutsak etmesine, istediği yere götürmesine izin verdi.

Şu anda onu arzuluyor, her zaman istediğinden çok daha fazla istiyordu.

Braden ellerini sırtında dolaştırıyor, ürpertiler uyandırarak masaj yapıyor, gömleğinin altından tenini ovuşturuyordu. Maggie, Braden için yanıp tutuşan vücudunun artan ateşiyle savaşırken onun dudaklarını ısırarak, yalayarak öpüşünü şiddetlendirdi.

Sonra Braden onunla birlikte ayakta durarak Maggie'yi masaya dayadı. Yakıcı dokunuşlarla gömleğini çözdü ve arkaya iterek sağ göğsünü ortaya çıkardı. Elini gergin ucun etrafına kapayıp zevkle işkence ederken dilini Maggie'nin boynunda dolaştırıyordu.

Maggie şehvetle ellerini onun saçlarına gömdü.

Daha sonra başını eğerek göğsünü ağzına aldı. Maggie vücudu yanıp tutuşurken inledi. Vücudu her zamankinden daha sıcaktı.

Braden nefis işkencesi sırasında durdu.

"Söyle, benden ne istiyorsun?" diye sordu derin ve boğuk bir sesle.

"Seni," diye mırıldandı Maggie ona uzanarak. "Benimle sevişmeni istiyorum, Braden."

Braden bu istekle titredi. İkisini de reddedemeyerek ekose giysisini kaldırdı ve dibine kadar Maggie'nin içine gömüldü.

Aynı anda inlediler. Maggie bağcıkları çözülünce açıkta kalan göğüsleriyle Braden'ın karşısında masanın üzerinde kıvranıyordu. Braden başını indirip dudaklarıyla dudaklarını sahiplenirken kendisini daha da içeri itti.

Genç kadın kollarını boynuna dolayarak onun hamlesini karşıladı. Yılların özlemiyle oluşmuş bir arzuyla sertçe ve hızla hareket ediyorlardı.

Braden önünce kendisini sadece güzel bir yüz veya zengin bir cepten daha fazla bir şey olarak gören bir kadın beklemişti. Maggie'nin gözünde o bir insandı. Tıpkı onun gibi duyguları ve arzuları olan bir insandı.

Ve işte o anda, hepsinden fazla korkutan şeyi fark etti. Maggie'yi seviyordu.

Eksiksiz, tam anlamıyla ve çekincesiz.

Kendisinden tek istediği ele avuca sığmaz kalbiydi. Maggie'yi doldururken içindeki korku ve merakla titredi. Azizler korusun, şimdi gerçekten mahvolmuştu.

Maggie karşısında yay gibi gerildi, sonra dondu ve kollarının arasında titreyerek boşaldı.

Braden hamlelerini hızlandırdı, sonra Maggie'nin içine boşalırken hızla kendi cennet parçasını buldu.

Maggie masaya uzandı, vücudu hâlâ zevkten zonkluyordu. Braden hâlâ bacaklarının arasındaydı, oturdu ve dudaklarını arandı.

Braden derin derin ve tutkuyla öperken Maggie şaşırarak onun yeniden sertleşmeye başladığını hissetti.

"Seninle işim bitmedi," diye mırıldandı Maggie'nin boynunda. "Bu gece benimle kalacağını söyle."

"Seninle kalacağım."

Braden geri çekildi ve onu kollarına alıp kaldırdı. Merdivenlere ve odasına kadar taşıdı.

Topuğuyla kapıyı kapadı ve yatağa ulaşıncaya kadar Maggie'yi bırakmadı.

Genç kadını şefkatle kürklerin üstüne sırtüstü yerleştirdi ve giysilerini çıkardı.

Maggie dizlerinin üstünde doğrularak hızla Braden'ın gömleğini, ekosesini ve çizmelerini çıkardı. Genç adamı sadece şöminedeki ateşin ışığıyla görebiliyordu ama onun kendisine olan açlığı mest olması için yeterliydi.

Gülümsedi. "Çok yakışıklısın," dedi elini onun çıplak, kaslı göğsünde gezdirerek. Temasıyla Braden titredi.

"Sen de, küçük tatlı çiçek, sen de çok güzelsin."

Maggie bu sözlerle alay etti. "Nasıl da yalancısın!"

Braden başını iki yana sallayarak Maggie'yi sırtüstü yatağa yatırdı. Genç kadın büyülenerek alevlerin onun esmer teninde oynaşmasını izlerken Braden göğüslerini emmek için başını eğdi. İçinin derinliklerinde yeniden cehennem ateşi başlamıştı, vücudu genç adamın dokunması için yanıp tutuşuyordu.

Genç adam ellerini Maggie'nin kalçalarında ve belinde dolaştırırken dilini yavaşça, dikkatle sağ göğüs ucunda gezdirdi.

Maggie'nin başı dönüyordu.

"Bu hoşuna gitti mi?" diye sordu.

"Evet," diye inledi Maggie.

Braden'ın eli, vücudunun merkezine inip bacaklarının arasındaki hassas etle oynarken Maggie'yi sevgi ve bağlılık duyguları kapladı.

"Peki ya bu?"

Maggie konuşamadı. Tüm yapabildiği dokunuşlarla kıvranmak, tekrar tekrar vücuduna giren o harika parmakları arzulamaktı.

Braden güldü, sonra başını indirdi ve parmaklarının yerine ağzını yerleştirdi.

Maggie aşağı uzandı, Braden katışıksız bir mutlulukla işkence ederken ellerini onun saçlarına gömdü.

Braden, genç kadının kalçalarını, kavrayarak daha fazla erişebilmek için yukarı kaldırdı. Maggie, Braden'ın araştıran, derinlere inen diline yardım etmek için ayağını döşeğe bastırarak kendisini yukarı kaldırdı.

Hücum eden zevkle Braden'ın tüm vücudu titredi ve sarsıldı. Sonunda, daha fazla dayanamadı.

Sonra Maggie ondan uzaklaştı. Genç kadın oturunca Braden şaşkınlıkla ona baktı.

"Sıra bende," dedi Maggie, onun kendisine verdiği zevkin aynısını ona vermek istiyordu.

Maggie dört ayak üzerinde öne eğilirken Braden memnuniyetle gülümsedi.

Ah, Maggie'nin kendi yatağında oluşturduğu manzara, kendisini sırtüstü çevirirken yüzünü çevreleyen kızıl-kahve saçları.

Braden'ın karnına oturmak yerine, onun sağ tarafında kaldı. Elini tutup ağzına götürdü. "Ne mükemmel ellerin var," diye fısıldadı. "Çok güçlü ve esmer." Sonra, genç adamın işaretparmağını ağzına yerleştirerek etli kısmında dilini gezdirdi.

Braden şehvetle inleyerek hassas teni hafifçe dişledi. Maggie'nin dili ve dişleriyle her birine aynı şehvetli dikka-

ti göstererek parmaklarını dönüşümlü olarak değiştirmesini huşu içinde seyretti.

Braden, Maggie kendisiyle oynaşırken diğer elini uzatıp göğsünü kavradı.

Genç kadın inleyerek adamın elini bıraktı. Braden elini hızla diğer göğsünün üzerine kapadı. Maggie gülümseyerek elini onun elinin üstüne yerleştirdi.

Yumuşacık tepeciklere dokunurken Maggie'nin ellerini ellerinin üstünde görmek zevk veriyordu. Ama kendisini izleyen Maggie'nin koyu ve tahrik edici gözlerini görmekten fazla değil.

Muhteşem bir kadındı. Utanma veya çekince olmadan kendisini veriyordu.

Braden böylesini hiç görmemişti. Ve daha fazlasını istiyordu. Ona uzandı.

Maggie elini yakaladı ve beğenmediğini göstermek için *akıl*adı. "Seni bağlamam mı gerekiyor?"

Braden kötü kötü sırıttı. "Yapar mıydın?"

Maggie güldü. "Yapmanı ister misin?"

"Daha önce hiç böyle bir şey yaşamadığımı söylemek zorundayım. İlginç olabilir."

Maggie tek kaşını kaldırdı. "Buna izin verecek kadar bana güveniyor musun?"

"Ancak bitince beni çözmeye söz verirsen."

Maggie'nin gözlerinde hain bir pırıltı belirdi. Braden yeniden düşünemeden, Maggie gömleklerdeki bağcıkları çekti ve Braden'ın bileklerini karyola direklerine bağlamaya koyuldu.

Braden bunu kabul ettiğine inanamıyordu; ancak bunda çok garip şekilde erotik bir şeyler vardı. Şimdi Mag-

gie'ye karşı tamamen savunmasızdı. Bu, ömründe başka hiç kimseyle yapmadığı bir şeydi.

Maggie beyaz keten çarşaflarda yatan Braden'a baktı. Koyu teni ketenle keskin bir tezat oluşturuyordu. Maggie onun yanında oturmak için kendisini ayarlarken Braden'ın kolundaki kaslar çok hafifçe esnedi.

"Bana sadece bakacak mısın?" diye sordu.

"Şimdilik, evet." Çünkü uzun, siyah saçları yastıklara yayılmış, çıplak ve ateşli vaziyette orada yatmış, çarşafların üzerinde kıvranırken muhteşem görünüyordu.

Genç adamın vücudunda keşfetmek için can attığı bir sürü yer vardı: Boynunun kaslı eğrisi. Nefes aldıkça gerilen karnındaki dalgalanmalar.

Ama ilk olarak uyluklarından başlamaya karar verdi.

Evet, o güçlü, esmer bacaklar Braden'ın en nefis kısmı gibi görünüyordu. Yani, onlar ve kalçası. Maggie gülümsedi. Gece sona ermeden tamamının tadına bakacaktı.

Ayaklarına geçerek Braden'ın ayrılmış bacaklarının arasına yerleşti, elini baldırlarında ve uyluklarında dolaştırdı.

Maggie tenine hafifçe tırnaklarını sürterken Braden dişlerini gıcırdattı. Başını indirip iç uyluğundaki eti ısırmaya başlayınca Braden yukarıdan ona baktı.

Acımıyor, sadece hayal edilemeyecek kadar zevk veriyordu. Elleriyle araştırırken dilini hafifçe oynatmasından daha heyecan veren bir şeyi hiç hissetmemişti.

Maggie gülerek ona baktı. "Hmmm," dedi düşünceli düşünceli, "bundan sonra nereye gitmek gerekir?"

Tek parmağıyla uyluğunun üzerinde küçük daireler çiziyordu.

"Bundan sonra nereye geçmek istersin?" diye sordu Braden.

Maggie düşünüyormuş gibi dudağını ısırdı. Genç adamın yan tarafına kayarak parmağını kulağının kenarlarında gezdirdi. "Bunu ister misin?"

"Evet," diye soludu Braden, ateş damarlarına yayılırken.

Maggie öne eğilip diliyle hafifçe kulağını okşadı.

Braden, tüm vücudu istemsiz bir şekilde sarsılırken inledi. Vücudu anında canlanmış, öncekinden bile daha fazla sertleşmişti.

Maggie ağzını kulağından çenesine indirdi, sonra dudaklarını boynuna gömdü. Braden kendisini tutan bağcıklarla mücadele etti.

"Sana dokunmak istiyorum," dedi, sesi arzudan pürüzlü çıkıyordu.

"Nereye?" diye sordu Maggie.

"Her yerine."

Maggie yine güldü. "Üzgünüm, aşkım, biraz beklemek zorundasın."

O sırada Maggie ata biner gibi üstüne oturdu. Braden vücudunu yay gibi gererken Maggie göğsünün ortasından beline kadar kaydı.

"Beni öldürüyorsun!" diye homurdandı Braden, ona dokunmayı o kadar istiyordu ki zor dayanıyordu.

Maggie onun azap çeken sesine hınzır hınzır gülümserken Braden'ın karın kaslarının uyluklarının alt tarafına temas edişini hissetti. Genç adamın gözlerindeki açlık onu yakıp tutuşturuyordu.

Braden kalçalarını kaldırıp Maggie'yi göğsünde ileriye fırlattı. "Öp beni, çiçek," diye talepte bulundu.

Maggie öyle yaptı. Kollarını onun boynuna sararak kendisininkiyle buluşması için dudaklarını yukarı kaldırdı ve var gücüyle öptü.

Ah, ama Braden'ın tadı harikaydı. Öpüşmeleri derinleşirken çıplak uyluğunda adamın sertleştiğini hissetti.

"Aç birisin sen," diyerek dudaklarını çekip aşağıya, vücudunda çıkıntı yapan organına baktı.

"Hiçbir fikrin yok," dedi Braden soluk soluğa.

Maggie ona yeterince işkence ettiğine karar vererek döndü ve elini sert organına koydu. Braden tepeden tırnağa titredi.

"Hoşuna gitti, değil mi?" diye sordu Braden'a.

"Evet."

Genç kadın, parmaklarını adamın sertleşmiş penisinin üzerinde kaydırarak nazikçe oynarken diğer elini, adamın göbeğinden kasığına kadar inen küçük tüy hattına sürmek için kullandı. Braden tıslayıp inleyerek daha fazla kıvranmaya başladı.

Maggie kendi gücünden memnundu.

Maggie'nin kendisine yönelmesini izlerken Braden düşünemiyordu. Maggie'nin yüzündeki sevgi ve arzu ifadesi günahkâr ruhuna kadar yakıp tutuşturuyordu. Ve tam daha fazla dayanamayacağından emin olduğu sırada Maggie nihayet merhamete geldi.

Gözleri içten içe yanarak onun üzerinde yükseldi ve organının üstüne indi.

Genç adam, kendisini yeniden sarmalayan sıkı temasla başını geriye atarak inledi. Kendisini yukarı kaldırarak daha derinlere girdi.

Genç kadının üzerine sertçe oturmasına benzer bir şeyi daha önce hiç hissetmemişti. Maggie üstünde ateşle inlerken vücudunun kendi vücudunda kaydığını hissetmek...

Daha fazla dayanamayarak ellerini Maggie'den uzak tu-

tan bağlarla mücadele etti. Onu hissetmeye ihtiyacı vardı. Onu hissetmek zorundaydı.

Maggie de yeterli olduğuna karar vermiş olmalıydı çünkü derinden tatmin eden bir hamle yaptıktan sonra bileklerini çözdü.

Braden muzaffer bir kükremeyle oturdu.

"Artık benimsin." dedi şakayla karışık.

"Ben her zaman seninim." diye fısıldadı Maggie.

Braden, sözleri üzerinde düşünmeden Maggie'yi yatağa geri bastırdı, dizleriyle bacaklarını ayırdı ve kendisini tekrar cennete itti.

Genç adam içine hamle yaparken Maggie onun sırtına tırnaklarını geçirdi. Bir içeri, bir dışarı, gitgide daha da hızlı. Braden aklını kaybedeceğini düşününceye kadar.

Maggie onu bacakları ve kollarıyla sımsıkı kavradı, sonra kendisini koyverirken başını geriye atıp çığlık atarak onun ismini söyledi.

Braden gülerek onu doldurmaya devam etti.

"İşte bu Maggie." diye soludu kulağına. "Tut beni." Çünkü onun kendisini bırakmasını hiç istemiyordu.

Genç kadın onu sımsıkı tuttu ve Braden baştan ayağa sarsılarak boşaldı.

Maggie'nin eşitiyle hiç karşılaşmamıştı. Braden hâlâ onun içinde, sadece onun kulağına gelen soluklarını dinleyerek uzandı. Göğüsleri kendi göğsünün üstünde yassılaşmıştı ve hayatında ilk kez onu bırakmak istemiyordu. Elinde olsaydı, Maggie'nin vücudunun içine girer ve sonsuza kadar orada kalırdı.

İçinde tarif edilemez bir huzur vardı. Vücudu tam anlamıyla tatmin olmuştu ama yine de daha fazlasını istiyordu.

Bu, şimdiye dek karşılaştığı en garip, en korkutucu şeydi.

Maggie'de ne vardı? Büyüleyici bir kadındı.

Sırtüstü dönerek onu kendisine çekti. Genç kadın sağ tarafına kıvrılarak başını omzuna koydu ve bir kolunu üzerine attı.

İkisi de konuşmadan, sadece birbirlerini hissederek, birbirlerinin kucağında oldukları zamana şükrederek ve ertesi günün getireceklerinden korkarak orada saatlerce yattılar.

Sabahın erken saatlerinde Maggie uyuyakaldı.

Braden onu yakın tutup soluklarını dinleyerek uyanık kaldı. Ne kadar olağanüstü bir sesti.

"Maggie," diye fısıldadı saçlarına, bugün sona erdiğinde ondan ayrılmak zorunda olduğunu biliyordu.

Neden, diye sordu zihni.

Başka çarem yok!

Maggie kendisine o güne dek hiç kimsenin yapmadığı şekilde hükmediyordu. Teması güçsüz kılıyor, onun karşısında çaresiz oluyordu. İçinin derinliklerinde Maggie'ye istediği her şeyi vereceğini biliyordu.

Ve bunu asla yapamayacağını...

Hayır, bugün bitince ilişkileri de öyle olacaktı. Bunu mutlaka sağlama almalıydı.

Maggie'nin alnına dudaklarını değdirerek bir an kendisini onun tadını ve kokusunu özümsemeye bıraktı. Gözlerini kapadı ve bu duyguların kaplanmasına izin verdi. Bu hatırayı hayatının geri kalan kısmında üzerinde taşıyacaktı.

Ve sonsuza dek aklından çıkmayacaktı.

"Hoşça kal, sevgilim," diye fısıldadı.

Bölüm 18

Maggie, Braden'ın hafif horlamasıyla yavaş yavaş uyandı.

Kalkmaya pek hazır değildi, onun yanına biraz daha sokulduğu sırada zavallı Connor'un odasında kendisini beklediğini hatırladı.

Çocuğun terk edildiğini düşünmesinden korkarak hızla kalkıp giyindi.

Braden'ın kürklerin arasındaki çıplak, uyuklayan şekline bir veda bakışı atarak aceleyle odadan çıktı ve Connor için birkaç elma, ekmek ve bir fincan süt hazırladı. Geçen gece Braden'a oğlundan söz etmesi gerektiğini biliyordu ama zamanı değil gibi gelmişti. Özellikle de Braden'ın çocuk konusundaki sorusuna tepki göstermesinden sonra!

Hayır, Braden bu ihtimale daha açık oluncaya kadar beklemesi gerekecekti. Connor'a gereken son şey, babasının çocuk sahibi olma fikrinden bile nefret ettiğini öğrenmekti. Çocuk yeterince incinmişti, onun yaralı ruhuna daha fazla acı eklemeyecekti.

Ancak kafasındaki ses, Braden'a Connor'ı söylemesi için başının etini yiyordu. Braden'ın bilmeye hakkı vardı.

Maggie yiyecekleri göğsünde tutup ağlamamak için düşünmemeye çalıştı. Ve böyle durumlar yüzünden ağlamayacağına söz verdi.

Braden kendi yoluna gidebilirdi ve Maggie...

Kendisi Connor'a bakardı. Çocuk onunla mutlu olurdu. Babası ve amcalarıyla olacağından çok daha mutlu. Neticede, onlar çocuklar hakkında pek de bir şey bilmeyen bekârlardı. Connor'un en çok ihtiyaç duyduğu şey anne sevgisiydi.

Madem sevgisini Braden'a veremiyordu, o zaman bunu onun oğluna bol bol vermekle yetinecekti.

Odasına tam oğlan kıpırdanırken döndü.

Yatağın başucunda durunca Connor tam da farkında olmadan ondan uzaklaşıp korkuyla büzüldü. "İnekleri sağacağım," diye inleyerek başını korumak için kolunu kaldırdı.

"Benim, Connor," dedi Maggie usulca, yiyecekleri ve sütü masanın üzerine bıraktı. "Ve sütü sağılacak inek falan yok."

Çocuk kolunu indirdi ve inanamıyormuş gibi gözlerini kırpıştırdı.

"Bunu sana getirdim," dedi Maggie, bir dilim ekmek uzatarak.

Çocuk öylesine hızlı yiyordu ki, Maggie neredeyse boğulacağından korktu. "Yavaş ol, miden bulanacak."

Çocuk öyle yaptı ama ancak bir dakika sonra yeniden saldırdı, ardından süte ve elmalara uzandı.

Genç kadın çocuğun coşkusuna gülümseyerek saçlarını

karıştırdı. "Benim birazdan MacDouglas'la buluşmaya gideceğimi bilmeni istiyorum, ama hemen—"

"Hayır," diye soludu çocuk ağzı elmayla dolu dolu. Hızla yuttu ve irileşmiş, korku dolu gözlerle ona baktı. "Bunu yapamazsın. Seni öldürür!"

"Her şey yolunda," diye yatıştırdı Maggie, sözlerinin kendisini de yatıştırmasını umarak. "Bana zarar vermeyecektir."

"Evet, verecek."

"Hayır," diye çocuğa güvence verdi, bunun doğru olmasını umuyordu. "Başımın çaresine bakabilirim. Ama ben dönünceye kadar senin burada kalmanı istiyorum. Bunu yapabilir misin?"

Çocuğun yeşilimsi kahverengi gözleri bir sır tutma ifadesiyle dolu, başını salladı. "Geri döneceksin, değil mi?"

"Evet," dedi Maggie, yalan olmamasını umuyordu.

Maggie istemeye istemeye ondan ayrılıp babasına geri döndü. Yürürken, bugünün, Ewan'ın Lochlan'ı kurtaracağı gün olduğunu fark etti. Sadece Lochlan'ın ve kendi kardeşlerinin hâlâ güvende ve sağ olduklarını umuyordu.

Braden'ı uyandırmak için elinden geldiğince yavaşça sarstı. "Braden," diye fısıldayarak saçlarını omuzlarından geriye itti, sonra tam ensesini kaplayan ince tüylere bir öpücük kondurdu. Hafifçe tenini dişledi. "Sabah oldu."

Braden inledi ve çok yavaşça kıpırdanarak Maggie'nin istekli bakışlarına karşılık vererek esmer kalçasını açıkta bıraktı. "Sabah olamaz," diye mırıldandı, "daha yeni uyudum."

Maggie gülerek kürkü kaldırdı ve çıplak kalçasına hayranlıkla baktı. Zihninde Braden'ı dün geceki haliyle, utan-

masız ve tamamen kendisine ait, birleşme sırasında kısık gözlerle kendisine bakarken görebiliyordu. Onun kendisini hızlandıran kalçalarındaki güçlü ellerini, tenindeki sıcak nefesini hissedebiliyordu.

Şimdi bile vücudu onun için yanıp tutuşuyordu.

Ve o sırada, tüm yapabildiği önlerindeki görevin yanı sıra aşağıda kendilerini bekleyenlere odaklanmak oldu.

"Sabah oldu," diye tekrarladı, "ve reisle karşılaşmamız gerekiyor."

Braden gene homurdandıktan sonra dönerek Maggie'ye mükemmel erkek bedenini gösterdi.

"Tamam," dedi elleriyle yüzünü sıvazlayarak. "Hadi gidip failimizle karşılaşalım, tamam mı?"

Sabah ışığında genç adamın ereksiyonunu açıkça görünce Maggie'nin yanaklarına sıcak bastı.

Bakışlarının nereye takıldığını fark edince Braden güldü. "Ne diyebilirim ki? Rüyalarımda bile aklımdan çıkmıyorsun."

Sonra oturup Maggie'yi kendine çekti. "Önemli—"

Aniden çalınan kapıyla lafı yarım kaldı. "Braden?" Öbür taraftan Sin sesleniyordu.

"Uyandım," diye bağırdı abisine, sonra bıyık altından mırıldandı "ve lanet kapıya vurmaya devam edersen muhtemelen böyle kalacağım."

"Seni bekliyoruz," dedi Sin.

"Aşağıda görüşürüz."

Maggie mahcubiyetle gülümsedi. "Bekliyorlar."

Yüzündeki ifadeden Braden'ın alaylı bir yanıtı zorla bastırdığını söyleyebilirdi. Alçak sesle homurdanarak istemeye istemeye yataktan kalktı.

Maggie onun giyinmesine yardım etti, sonra el ele aşağı indiler.

Gitmeden önce ona Connor'u söylemesi gerektiğini biliyordu ama her nedense yapamadı. Çocuk yeterince reddedilme olayı yaşamıştı. Onu yanında eve götürecek ve birkaç ay veya hatta birkaç yıl içinde, Braden buna hazır hale geldiğinde ona söyleyecekti.

Merdivenlerin dibine eriştiklerinde Maggie büyük salonda kadınların toplanmış olduğunu gördü. Sayıca çok olmalarına rağmen, etraf çok sessizdi. Maggie'nin duyabildiği tek ses, göğsünde atan kendi kalbinin sesiydi.

Sin yemek yediği masadan kalktı ve hemen kapının iç tarafında onları karşıladı.

"Ceana yerine yerleşti," dedi. "Günün kalan kısmında rahat etmesini sağladım."

"Sence bu işe yarayacak mı?" diye sordu Braden.

Sin omzunu silkti. "Neden olmasın? Bu kadar ilerleyebileceğimizi hiç düşünmemiştim. Sanırım bir saat sonra kesin olarak öğreneceğiz."

Braden, Maggie'ye baktı ve elini daha sıkı tuttu. "Evet, öyle."

İşte o sırada, Maggie onun gözlerindeki kararsızlığı gördü. Ama sadece bir an sonra Beaden bu ifadeyi gizledi.

Braden başka söz etmeden Maggie'yi salondan çıkardı. Kapının dışında, merdivenlerin dibinde Agnes durmuş, iç kale avlusunda onları bekliyordu.

"Hazır mısınız, leydim?" diye sordu Braden.

Agnes başını salladı, bakışları sert ve kurnazdı.

"Hepimiz öyle. Ve gerektiği gibi davranmazsa Tanrı delikanlının yardımcısı olsun. Yaşlı olabilirim, ama soyunu utandıracak olursa kıçına vuracak kadar dincim."

Maggie içten içe korkmasına rağmen gülümsedi.

Braden'ı aralarına alıp üçü birlikte kapıya yürüdüler. Maggie haç çıkararak başarı için sessizce dua etti.

Korkuluklarda duran kadınlar kapıya asılarak yavaş yavaş açtılar.

Yukarı kalkan kapıları görünce ağzı açık kalan erkeklerin üzerine aniden sessizlik çöktü.

"Cehennemde kahrolası bir dilenci olacağım," dedi Robby MacDouglas. Yüzünde inanılmaz bir ifadeyle girişte karşılaşmak üzere onlara doğru yürüdü.

Robby inanmayan bir tebessümle elini uzatınca Braden çabucak elini uzatıp tokalaştı. "Bunu nasıl yaptın dostum?"

Braden omzunu silkti. "Zor olmadı."

"Şeytan gibisin," dedi Robby.

Robby annesinin öfkeli bakışlarıyla karşılaştı, sonra onların arkasına doğru baktı. "Ceana nerede?"

"Gitti," dedi annesi, daha Braden planladıkları aldatmacayı söyleyemeden.

Robby bu haberi adeta kendisini tahtından yoksun bulan bir kral gibi karşıladı. Dudaklarındaki tebessüm kayboldu ve genç reisin yüzü kıpkırmızı oldu.

Gözlerini öfke bürüdü. "Ne?" diye kükredi Robby. "Gitti diyerek ne demek istiyorsun? Nereye gitti?"

Agnes ellerini kalçalarına koyup *aksi*klayarak hoşuna gitmediğini belli ederken oğlunun karşısında durdu. "Senin Isobail için sızlanıp durmana daha fazla dayanamadı. Hem onu kim suçlayabilir ki? Seninle bu kadar uzun süre kalması bile benim için sürpriz olmuştu."

Robby hangisini önce parçalayacağına karar veremiyor-

mış gibi üçüne de öfkeyle baktı. Öfkesi elle tutulur gibiydi, vücudundaki tüm kaslar gerilmişti. "Ne zaman gitti?"

"Dün gece," dedi annesi. "Bu sabah onu uyandırmaya gittiğimde şunu buldum." Bir gece önce hazırladıkları katlanmış parşömen parçasını ona verdi.

Robby elleri titreyerek okudu.

Küfrederek adamlarına döndü. "Şatoyu arayın," diye emretti. "Bunun Ceana'nın muzip şakalarından biri olmadığından emin olmak istiyorum."

"Bu şaka değil," dedi annesi ciddiyetle. "Seni acımacak halde bıraktı."

O sırada Maggie görmek istedikleri şeyi gördü. Robby'nin yüzündeki acıyı, endişeyi ve kaybı. İtiraf etse de etmese de karısını önemsiyordu.

Maggie gülümsedi.

"Atları toparlayın," diye bağırdı Robby adamlarına.

"Neden?" diye sordu Braden. "Madem onun bir önemi yok—"

MacDouglas'ın gözleri ateş saçıyordu. "Neden onu durdurmadın?"

"Beni özlemez bile, dedi," diye yanıtladı Braden, Ceana'nın bu plandan vazgeçirmek için kullandığı sözleri kullanarak. "Onu bir kez olsun görmediğini, çünkü zihninde hâlâ Isobail ingen Kaid'in görüntüsünden başka bir şey olmadığını söyledi."

Robby darbe almış gibi yüzünü buruşturdu. "Ben Ceana'mı geri istiyorum!" dedi, ıstırap dolu, kulak tırmalayan bir sesle. "Ve onu bulana kadar aramaktan vazgeçmeyeceğim."

Genç delikanlılardan biri Robby'ye eyerlenmiş bir at

getirdi. Binmek için harekete geçerken Braden onu durdurdu.

"Buna gerek yok."

Daha Braden açıklayamadan bir çığlık havayı yardı.

Maggie döndüğünde iç kaledeki binalardan birinden buram buram duman çıktığını gördü. Bunun hangi bina olduğunu anlaması tam bir saniye sürdü.

Ceana'nın gidip saklandığı bina.

Maggie yangının binayı kasıp kavurmasını boğazı sıkışarak dehşet içinde izledi.

"Braden!" diye bağırdı ama o çoktan o tarafa doğru koşmuştu.

"Yüce Tanrım," dedi soluk soluğa Robby'nin annesi. "Ceana!"

"Ceana mı?" diye tekrarladı Robby.

"Ceana içeride," dedi Maggie, sonra hemen peşinde Robby'yle binaya doğru koştu.

Maggie dehşet içinde izlerken Braden yanan binaya girmeye kalktı ama adamlardan biri onu geri çekti.

"Artık çok geç," diye bağırdı adam alevlerin sesini bastırarak. "Bu alevlerin içinde hâlâ hayatta olmasının imkânı yok."

Maggie, binadan kıvrıla kıvrıla çıkarak sabahın mavi gökyüzüne yükselen turuncu ve kırmızı alevlere baktı. Gördüklerine inanamıyordu.

Bu nasıl olmuştu?

Ah Tanrım, Ah Tanrım! Sözcükler acı ve dehşet içinde zihninde dönüp duruyordu.

Ceana ölmüştü!

Ve bu tamamen kendi hatasıydı. Kendi planıydı. Kendi

aptalca, berbat planıydı ve şimdi zavallı Ceana bu yüzden ölmüştü.

"Abim nerede?" diye sordu Braden.

Maggie ağzını eliyle örterek döndü, Sin'i görmek için kalabalığı tarayan Braden'a baktı.

Yanında duran bir kadın başını iki yana salladı. "Yangın başlar başlamaz İngiliz leydiyi kurtarmak için içeri koştu." Genç kadın başını çevirdiğinde gözleri azap ve üzüntüyle doluydu. "Tekrar dışarı çıkmadı."

Maggie'nin dizleri çözüldü ve bir an nefes alamadı.

Braden'ın acı çığlığı MacDouglas'ınkinin ardından ikinci çığlık olmuştu. İkisi birden dizüstü çökerek çaresizlik içinde alevlerin Sin ve Ceana'nın bulunduğu binayı yutmasını izlediler.

Maggie'nin gözleri yaşlarla doldu. Planı bu değildi. Ceana'nın sadece MacDouglas'ın şatoyu araması ihtimaline karşılık orada beklemesi gerekiyordu. Kocası onu takip etmekten vazgeçtiği anda dışarı çıkacaktı.

Hepsi benim hatam!

Acıdan içi parçalanıyordu. Asla birisinin zarar görmesini istememişti. Asla!

Bundan sonra bu suçluluk duygusuyla nasıl yaşayacaktı? "Braden," diye fısıldadı, elini onun omzuna koyarak. "Çok üzgünüm."

Onun gözlerindeki ıstırabı görünce Maggie'nin içi parçalandı. Buna kendisi sebep olmuştu. İkisini o öldürmüştü.

Neden, ah neden tüm bunları başlatmıştı?

O sırada MacDouglas, dudakları vahşi bir hırıltıyla kıvrılmış vaziyette onlara döndü. Gözlerini kısmış, sanki onları ilk kez görüyormuş gibi bakıyordu.

"Sen kadın sesiyle konuştun," dedi Robby suçlayarak.

Kesik kesik nefes alarak, yavaş yavaş kendini itip tepeden bakan uzun boyuyla ayağa kalktı. MacDouglas bir tavşana yaklaşan bir aslan misali Maggie'ye doğru yürüdü. "Sen Maggie cadısısın, değil mi?"

Maggie her yanını kaplayan dehşetle konuşamadı. Gözleri kocaman açılmıştı, sendeleyerek ondan uzaklaştı.

Robby MacDouglas tecrübeli, ölümcül bir sükûnetle uzun kılıcını kınından çekti. Gözlerindeki ölüm saçan ifade, niyetini yüksek sesle ve net bir şekilde belli ediyordu.

Maggie'yi öldürecekti.

Genç kadın keder, suçluluk ve dehşete kapılarak geri çekildi.

Ancak bir ya da iki adım atmayı başarmıştı ki, titreyen bacakları büküldü ve kendisini yerde kıpırdamadan otururken buldu. Tamamen felç olmuş ve şaşkın, çaresizlik içinde ona baktı.

Yüzü ölümcül bir şekilde soğuk olan MacDouglas reisi, adeta bir dağ gibi tepesinde duruyordu, omuzları güneşi ve gökyüzünü bloke ediyordu.

Maggie'ye indirmek üzere iki eliyle kılıcını kaldırdı.

Maggie tam kılıcın karnına ineceğinden emin olduğu sırada, başka bir kılıç parlayıp MacDouglas'ın kılıcını ondan uzaklaştırdı.

MacDouglas küfrederek dönünce öfkeli Braden'la karşılaştı.

Braden meydan okuyan ve için için yanan gözlerle, kılıcını MacDouglas'ın boğazına doğrulttu. "Ona dokunmak için önce beni yenmen lazım."

"Onun için ölmek mi istiyorsun?" diye sordu Robby.

"Evet," dedi Braden hiç tereddüt etmeden. Genç kadına göz attığında Maggie ilk kez onun gözlerindeki sevgiyi gördü. "Onun için ölürüm."

"O zaman öl," dedi Robby, sonra Braden'ı geriye iterek kılıcıyla hamle yaptı.

Braden ustalıkla Robby'nin hamlesini hamleyle karşıladı.

Maggie ikisini seyrederken kıpırdayamıyor, nefes alamıyordu. Daha da kötüsü, Braden'ın daha usta olduğu aşikârdı. MacDouglas cesurca dövüşüyordu ama kimin yeneceği çok açıktı. Ve eğer Braden, MacDouglas'ı öldürürse, kendisi ve Braden kesinlikle öldürüleceklerdi. MacDouglas yay çizdirerek kılıcını Braden'ın göğsüne doğrulttu. Braden geriye sıçradı.

MacDouglas hamlesini yaparken aşırı uzanınca öne doğru sendeledi.

Braden kılıcını indirerek adamın sırtına doğrulttu.

"Durun!"

Sin'in sesini tanıyınca Maggie'nin gözleri fal taşı gibi açıldı.

Ama gözlerini Braden'dan ayırmaya cesaret edemeyerek sessiz bir dehşetle darbeyi bekledi.

Her nasılsa, Braden kılıcını Robby'nin sırtından bir santim ötede durdurdu, rakibinin sırtını ölümcül darbeden kurtararak tam zamanında yukarı kaldırıp uzaklaştırdı.

Braden uzaklaşırken Maggie hızla soluğunu bıraktı.

Ancak o zaman cesaret ederek Sin'in, sağ eliyle sol kolunu tutmuş, yanında Ceana'yla kendilerine doğru yürüdüğü tarafa baktı. İkisi de kurumla kaplanmış, giysileri yırtılmış ve yüzleri kızarmıştı ama şükürler olsun ki yaşıyorlardı!

MacDouglas mutlu bir haykırışla yerden kalktı, karısının ismini söyleyerek ona doğru koştu.

Maggie hâlâ titreyerek ikisinin kucaklaşmasına gülümsedi. Çok güzel bir manzaraydı. MacDouglas karısını kollarına alıp havaya kaldırdı ve tutkuyla öptü.

Maggie bakışlarını tekrar Braden'a çevirdi. Sin'in yanına koşmamış olması Maggie'yi şaşırtmıştı.

Onun yanına geldi.

Braden kaygı dolu gözlerle elini uzatıp genç kadının yerden kalkmasına yardım etti. Sonra, Maggie'nin mutlak inanmazlığına karşın, kollarını o kadar sıkı doladı ki, Maggie kaburgalarının kırılacağından korktu.

"Tanrı'ya şükür," diye kulağına tekrar tekrar mırıldanarak Maggie'yi biraz daha yakınına çekti.

İşte o zaman Maggie gerçeği anladı. Braden onu seviyordu. Gerçekten, gerçekten seviyordu. Bunu söylememiş olsa da, Maggie sımsıkı tutmasından, ismini fısıldarken sesindeki rahatlamadan anlayabiliyordu.

Gözleri dolarak kollarını Braden'ın beline doladı. Bu her zaman umduğundan çok fazlasıydı. Tüm çılgınca hayallerinde bunu istemişti. Ve şimdi...

Hissettiği sevinci kutlamak için bağırmak ya da uçmak, şarkı söylemek veya mucizevi herhangi bir şey yapmak istiyordu. Braden onu bırakıp yüzünü ellerinin arasına aldı, tutkuyla öptü.

Maggie yanaklarından aşağı yaşların aktığını hissetti.

"Bir şifacı getirin."

Telaşlı çığlıkla ayrıldılar ve Braden ancak o zaman Sin'in bulunduğu tarafa baktı.

Kardeşi düşmüştü.

Ceana, Sin'in başını kucağına yerleştirmiş, yardım için bağırıyordu. MacDouglas onun yanına diz çökmüştü.

Braden, Sin'e koştu, Maggie bir adım arkasındaydı.

Maggie kalbi küt küt atarak Sin'e bakınca içi yine dehşetle doldu. Sağ tarafına yatmıştı, sol kolu kanıyordu ve yanmıştı.

"Ne oldu?" diye sordu Braden, Sin'in yanına diz çökerken.

"Beni o kurtardı," diye açıkladı Ceana. "Bir an orada durmuş, eşyaları yerleştiriyordum, sonra yangın başladı. Sandığın mumu devirdim, belki de çuvallardan birine değdirdim. Emin değilim."

Ceana yanaklarından yaşlar süzülerek Robby'den Braden'a, sonra şuursuz yatan Sin'e baktı. "Ne olduğunu bilmiyorum. Dışarı çıkmaya çalıştım ama eteğim takıldı. Hareket edemiyordum, alevler her yeri sarmıştı. Öleceğimi düşündüm, bu yüzden çığlık atmaya başladım. Ondan sonra bildiğim, Sin oradaydı. Beni kurtardı ve tam dışarı çıkıyorduk ki onun üzerine bir kiriş düştü."

İrileşmiş gözleriyle Ceana olup bitenlerden afallamış görünüyordu. "Kirişi itip uzaklaştırdı ve dışarı çıktık. Onun iyi olduğunu düşünmüştüm," dedi nefes nefese. "Bana iyi olduğunu söyledi. İyi gibi görünüyordu."

"Biraz önce yere yığıldı," diye karısının adına tamamladı Robby.

Şifacı kalabalıktan çıktı ve Sin'in vücudunu muayene ederken onları uzaklaştırdı.

"Onu içeri götürmemiz gerekiyor."

Robby adamlarına Sin'i yavaşça yatağa götürmelerini emretti.

Sin götürülürken Braden çaresizlik içinde izliyordu. Maggie'ye göz attı ve kalbinde korkunç bir sızı hissetti. Eğer onu koruyor olmasaydı abisini kurtarabilirdi.

Kendi kanından biri yerine Maggie'nin güvenliğini seçmişti.

Böyle bir şeyi nasıl yapardı?

Neden önce Sin'e koşmamıştı? Sin, kardeşiydi. Braden'ın koruması gereken kişi oydu.

Maggie ona dokunmak için uzandı ama Braden kolunu silkeledi. Kolunda onun elini hissetmek istemiyordu. Şimdi değil. Yaptığı seçimle uzlaşıncaya kadar olmazdı. Ve hareketlerinin muhtemel sonuçlarıyla...

"Braden?" diye sordu.

"Sin'in icabına bakmam gerekiyor," dedi Braden ilgisizce.

Braden kendisini avluda tek başına bırakıp giderken Maggie kaşlarını çattı. Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Braden, Sin'i görünceye kadar çok sevecendi.

Ne olmuştu?

Daha önce hiç olmadığı kadar cesareti kırılmış olarak peşlerinden içeri girdi.

Sin'in yukarı kattaki odasına ulaştığında Braden çıkmasını istedi.

"Bırak da yardım edeyim," diye üsteledi Maggie.

"Yeterince ettin," dedi Braden, sesinde Maggie'nin anlayamadığı bir öfke vardı. Genç kadın kalbi burulmuş bir halde döndü ve aşağıya, Connor'u kontrol etmeye gitti.

***

Bir saat sonra Braden yatağın yanında dururken şifacı bir sülük almak için kil çömleğine uzandı. Kadın Sin'in

yanına gittiğinde adamın birdenbire gözledi açıldı ve sağlam kolunu uzatıp yaşlı kadının tenine iğrenç yaratığı koymasını engelledi.

"O iğrenç şeyi üzerime koyarsan kalbini sökerim, ihtiyar."

"Ama bu gerekiyor —"

"Yeterince kanım aktı, hem ben şahsen kanımda zehir olmasını severim ve temizlenmesi gibi bir arzum yok," dedi ekşi ekşi. "Braden, çek onu gözümün önünden."

Braden tartışmadı. Kardeşinin istediğini yaptıktan sonra tekrar yatağa döndü.

Sin'in yüzü solgundu ama Braden, Sin'in kara gözlerinde yaşam ateşinin pırıl pırıl yandığını görebiliyordu. Artık tehlikede olmadığı için, abisinin düşmesinden bu yana ilk kez içini bir rahatlama kapladı.

"Maggie nerede?" diye sordu Sin.

"Aşağıda."

Sin ona tek kaşını kaldırdı. "Neden aşağıda yalnız?"

Braden göz göre göre soruyu duymazdan geldi. "Öleceğini sandım."

Sin yatakta kıpırdanırken güldü, sonra şiddetli bir acıyla küfretti. Tıslayarak yanık koluna baktı ve dudaklarını büktü. "Beni öldürmek için küçük bir yangından fazlası lazım."

"Küçük bir yangın değildi."

Sin ona tuhaf bir bakış attı. "İnan bana, kardeşim, küçük bir yangındı."

Braden konuyu tartışmaya isteksizdi, başını iki yana salladı. "Seni asla bırakmamalıydım."

Sin şiddetli bir kaş çatışla ona baktı. "Ne halttan bahsediyorsun sen?"

"Seni beraberimde dışarı çıkarmalıydım."

Sin'in bakışı yüksek sesle, *Delirdin mi sen,* diyordu.

"Kardeşimin korumasına gerek duyan bir haspa değilim ben, Braden. Fark etmemiş olman ihtimaline karşılık, ben İngiltere'de ve Kutsal Topraklar'da en korkulan şövalyelerden biri oldum. Bir bakışta orduların teslim olmasına neden olan seninki değil, benim sancağım."

"Yine de sen benim kanımdansın."

Sin'in derin, tecrübeli bakışları içine işledi. "Bunun benimle alakası yok, değil mi?"

"Elbette var," diye üsteledi Braden. "Sen benim kanımdansın ve seni korumam gerekirken Maggie'yi koruyordum."

"Hayır, kardeşim. Bir erkek en çok ihtiyacı olan kişiyi korur. Kendilerini koruyamayanları."

"Ama seninki yerine onun hayatını seçtim."

Sin başını yana yatırdı. "Maggie de ben de sağ ve sağlam olduğumuza göre, senin mantığını çözemiyorum."

"Sen sağlam değilsin. Öldürülebilirdin."

Sin homurdandı. "Ben sadece yandım. Seni temin ederim, bundan çok daha kötü şeyler yaşadım. Ama ya Maggie? Ne oldu ona?"

Braden o sabahki olayları düşünürken çenesini sıktı ve gevşetti. Maggie'yi yerde MacDouglas'ın kılıcı inmek üzereyken tekrar tekrar görebiliyordu. O anın dehşeti ve genç kadının hayatı için duyduğu korku hafızasına sonsuza dek kazınmıştı.

"Planı işe yaradı," diye fısıldadı Braden. "Ama Robby yangını görünce onu öldürmeye çalıştı."

"Ve?"

"Onu kurtardım."

"Onun için hayatını tehlikeye mi attın?" Sin inanamayarak sordu.

Braden başını salladı.

Sin güldü. "Bir yaşıma daha girdim, kardeşim. Sonunda aşk meleğinin okuna yenik düştün."

"Hiç de komik değil," diye terslendi Braden. "Ona karşı güçsüzüm."

"Öyle mi?"

"Evet," dedi Braden içini çekerek. "Onun tek bir bakışıyla tamamen çözülüyorum. Ya günün birinde benim kanımdan birinden vazgeçmemi isterse? Bu beni nereye götürür?"

"Bence tatlı bir saadetin içinde yuvarlanmaya."

"Hiç komik değilsin."

Sin'in yüzündeki tüm şakacılık yok oldu. "Sen de değilsin. Biliyorsun ki Braden, ben zorunluluktan güvenmemeyi öğrendim. Ama sen..."

Sin cümleyi bitirmedi. Buna gerek yoktu. Braden abisinin ne demek istediğini biliyordu.

Braden hiçbir zaman kişisel olarak ihanete uğramamıştı. En zor hayat dersini kardeşlerini izleyerek öğrenmişti.

"Sence Maggie'ye güvenebilir miyim?" diye sordu Braden.

"Buna cevap veremem. Öğrenmenin tek yolu deneyip görmek."

"Peki ya güvenilir değilse?"

Sin içini çekti ve ondan umudu kalmamış gibi başını iki yana salladı. "Sen Kieran'dan daha kuvvetlisin. Bunu atlatırsın. Ama bence, kardeşim, sen asıl soruyu atlıyorsun. Ya güvenilirse?"

"O zaman ben it herifin tekiyim."

Sin gülümsedi. "Görünüşe göre, durmadan buna geri dönüyoruz, değil mi?"

Braden güldü. Sin haklıydı. Dar görüşlü olmaya son vermenin ve şansını denemenin zamanı gelmişti.

Bunca yıl hep korkmuştu. Her zaman çok kuvvetli olduğunu düşündüğü halde aslında zayıftı ve riski göze alamayacak kadar korkuyordu.

Ama Maggie...

Buna değerdi.

Kendi hayatına, kalbine değerdi. Her şeye değerdi. Ve aptalca korkularının kendilerini bir an daha ayırmasına izin vermeyecekti.

Braden gidip onu bulacak ve sonra da onunla evlenecekti.

"Bana şans dile."

Sin başını salladı. "İyi şanslar, kardeşim."

Braden, Maggie'yi bulma arzusuyla alelacele odadan fırladı.

Onu bulmak için basamakları ikişer ikişer atlayarak inip kalabalık salona girdi. Gülüşen ve son birkaç haftadan bu yana olup bitenleri öğrenip anlamaya çalışan yaklaşık altmış kişilik bir kalabalık vardı.

Braden, etrafa bakındı ama Maggie'nin kısa, kızılımsı saçlarını ya da içi gülen kehribarrengi gözlerini hiçbir yerde göremedi.

Neredeydi acaba?

Braden kapıya yöneldi.

"Braden MacAllister!"

MacDouglas'ın bağırmasıyla salona anında sessizlik çökerken Braden birdenbire durdu.

Tüm vücudu gerilmiş bir şekilde en kötüyü bekleyerek reise doğru döndü.

Robby MacDouglas elleri kalçalarında, yüzünde okunamaz bir ifadeyle salonu geçti. Reisin kısılmış gözleri Braden'ın üzerindeydi.

İki erkek birbirlerini tartarken hiçbir şey ya da kimse kıpırdamadı veya ses çıkarmadı.

Robby ona uzanınca Braden bir adım geri çekildi, kavgaya hazırdı. Braden'ı son derece şaşırtarak, kardeşçe bir kucaklamayla sarılan Robby, onun kürekkemiklerinin arasına sert bir şamar attı.

"Karımın ve çocuğumun hayatlarını sana ve kardeşine borçluyum. Bugünden itibaren MacDouglas'lar, MacAllister'larla müttefik olacak."

Braden, inanmaz bir ifadeyle gözlerini kırpıştırırken salonu duvarda yankılanan gürültülü bağırtılar doldurdu.

Adam kendisini öldürmeye çalışmıyor muydu? Bu gerçeği zorlukla kabullenebildi.

Robby omzuna bir kez daha tokat attıktan sonra geri çekildi. "Sen iyi bir adamsın, benim gazabıma göğüs gerdin ve kabilelerimize barış getirdin. Sen gerçekten iyi bir arabulucusun."

Braden'ın aklından bu övgünün aslında kendisine ait olmadığı geçti. Bunu Maggie yapmıştı. Ama şu an MacDouglas'a tersini söyleme zamanı değildi. Barış daha bu kadar yeni şekillenmişken olmazdı.

"Teşekkür ederim."

Robby başını salladı. "Maggie'yi mi arıyorsun?"

"Evet."

"Biraz önce dışarıdaydı, son gördüğümde ahırlara doğru gidiyordu."

Braden bu haberle donup kaldı.

Hayır, kesinlikle yapmazdı...

Ah, kimi kandırıyordu? Uğraştığı kişi Maggie'ydi.

Sanki tek başına evinden ayrılmamıştı! Bu tam da onun yapacağı türden bir şeydi.

Dehşetle Robby'den ayrıldı ve bacaklarının taşıyabildiği kadar hızla koştu. Eğer hırsızlara rastlayabileceği MacAllister topraklarına tek başına geri dönmek gibi çılgınca bir şey yaptıysa onu bizzat kendisi öldürecekti.

Korkudan tüm vücudu titreyerek ahır kapısını hızla açtı ve az kalsın küçük bir çocuğa çarpacaktı.

"Özür dilerim," dedi çocuğa. "Ben şeyi arıyordum..."

Çocuğa bakıp da kendisini görünce Braden'ın sesi canlılığını kaybetti.

Bölüm 19

Gerçek iyice üzerine çökünce Braden donakaldı. MacDouglas kabilesinden bir kadınla en son ne zaman birlikte olduğunu hızla hesapladı.

Tam kan davasının başladığı zamanlara rastlıyordu. Belki yedi veya sekiz yıl önce. Tam da bu çocuğun yaşıyla aynıydı. Yüzünü buruşturdu.

Maggie kendisini öldürecekti!

Zihni uyuşmuştu, tüm düşünebildiği Maggie öğrendiği zaman yüzünde oluşacak ifade ve çocuğu gördüğü anda kasığına atacağından emin olduğu tekmeydi.

Ah, işte şimdi başı dertteydi.

Çocuk dikkatle onu süzüyordu.

"Merhaba," dedi Braden, çocuğu korkutmamaya çalışırken, ne yapmış olduğunu öğrenmekten dolayı içten içe dehşetle titriyordu. "Adın ne senin?"

"Connor," dedi çocuk. "Sen kimsin?"

Braden ne cevap vereceğini bilemiyordu.

Ben senin babanım demek kendisinden tüm varlığıyla

nefret edecek bir çocukla tanışmak için en iyi yol gibi gelmiyordu.

Bu nedenle Braden konuyu değiştirdi. "Senin annen baban nerede?"

Çocuk omzunu silkti. "İkisi de yok. Ah, dur bir dakika!" dedi, anında gözleri parıldamıştı. "Artık bir annem var." Sanki derin derin düşünüyormuş gibi işaretparmağını dudaklarına götürüp kaşlarını çattı. "Ama adını hatırlayamıyorum."

"Annenin ismini bilmiyor musun?"

Çocuk burnunu kaşıdı. "Gerçek annemin adı Fia'ydı. Ama o şimdi meleklerle birlikte. Ve bu diğer kadın beni evine, kendisiyle birlikte yaşamaya götürüyor."

Fia. Braden hafızasını yokladı. İsim tanıdık geliyordu ama kadını hatırlayamıyordu. Ancak ismi hatırlıyor olması da çok şey anlatıyordu.

Yüce Tanrım, bu kesinlikle kendi oğluydu. Bundan emindi.

Duygular kasıp kavururken güçlükle nefes almaya çalıştı: utanç, suçluluk, dehşet. Birkaç kalp atışlık süre içinde insani deneyimlerin tüm skalasını yaşayıverdi.

"Peki ya baban?" diye sordu Braden dikkatle.

"Ben piçim." dedi çocuk, sesi öfkeyle bezenmişti. "Babam annemi istemedi."

Braden sanki çocuk yumruk atmış gibi irkildi. "Belki istemiştir."

Oğlan başını iki yana salladı. "Annem onun başka bir kadını sevdiğini, kendisini istemediğini söyledi."

Sözcükler içini parçalarken Braden gözlerini kapadı. Kendi eylemleri yüzünden bir çocuğun acı çekmesini asla

istememişti. Aman Tanrım, küçük çocuğa yaptığını nasıl telafi edecekti?

Bir şekilde yapacaktı. Hayatının geri kalan kısmını alacak olsa da, bu çocuğun, babasının onu sevdiğini, onu koruyacağını öğrenmesini sağlayacaktı.

O sırada Braden aniden dışarıdan tanıdık bir sesin geldiğini duydu. Ve anında Maggie'nin tatlı sesini tanıdı.

Braden donakaldı. Bu iyi değildi. Hiç mi hiç iyi değildi!

Çocuğu saklaması gerekiyordu. Çabucak. Onu görürse Maggie'nin ne yapacağı bilinmezdi.

Annesinin Sin'e verdiği tepkiyi tekrar tekrar hatırladı. Yüzündeki küçümsemeyi...

Çocuğu daha önce koruması mümkün olmamıştı ama şimdi koruyacaktı.

Her şeyi ayarladıktan sonra Maggie'ye söyleyecekti, böylece çocuk onun tepkisinden incinmeyecekti.

"Connor," dedi Braden, zayıf omzuna yumuşak bir şekilde elini koyarak. "Bir oyun oynamak ister misin?"

Çocuğun yüzü aydınlandı. "Evet!"

"Buna saklambaç deniyor. Bir yer bul ve ben seni buluncaya kadar orada kal."

Çocuk kuşkulu görünüyordu.

***

Braden çocuğu ahırın arka tarafına doğru iteledi. "Git saklan. Ben gözlerimi kapayacağım. Çabuk."

Çocuk uzaklaştı.

Braden onun merdivenden tavanarasına tırmandığını duyduğu anda kapı açıldı ve içeri Maggie girdi.

Braden alnı boncuk boncuk terlerken yutkundu.

Maggie elinde büyük bir sepetle ahırda göz gezdirdi. Braden'ı gördüğü anda donakaldı.

"Braden," dedi soğuk soğuk. "Seni burada görmeyi beklemiyordum."

İçini suçluluk ve acı kaplarken Braden yutkundu. Connor'u incitmek istemediği gibi Maggie'yi de daha fazla incitmek istemiyordu.

Ah, ama kendini nasıl bir karmaşaya sokmuştu. Sadece bu nedenle Maggie'yi kaybetmemeyi umuyordu.

"Konuşmamız gerekiyor," dedi sadece.

"Neden?" diye sordu Maggie. "Her şey söylendi. Senden hiçbir şey istemeyeceğimi sana söylemiştim. Bunda ciddiyim. Şimdi, eğer izin verirsen..."

Yanından geçmek üzereyken Braden kolundan yakaladı. "Senin eve tek başına gitmene izin verecek değilim."

Maggie ona sanki aklını kaçırmış gibi baktı. "Sence ben deli miyim? Bunu aklıma bile getirmedim."

"Öyleyse burada ne yapıyorsun?"

"Bu seni ilgilendirmez." Sonra gözleri yumuşadı. Uzanıp koluna dokundu. "Sin'le uğraşman gerektiğini sanıyordum."

"Bilinci artık yerinde ama ben seni görmek istedim."

"Neden?"

Braden sepeti ondan aldı ve yere bıraktı. Elini tutarak kapıya götürdü.

"Braden, ben—"

"Şşşt," diyerek lafını kesti Braden. "Seninle yalnız konuşmam gerekiyor."

Maggie boş ahırda etrafına bakındı. "Yalnız değil miyiz ki?"

Braden tavanarasına göz attı. Maggie'nin verebileceği tepkiyi Connor'ın duyması riskine girmek istemiyordu.

"Dışarı çıkarsak kendimi daha iyi hissedeceğim."

"Pekâlâ."

Braden onu kapının hemen dışına çıkardı, büyük meşenin yanında durdular. "Maggie, ben..." Sesi canlılığını yitirdi.

Ömründe ilk kez ne söyleyeceğini bilemiyordu.

Sadece pat diye söylese miydi? *Maggie, seninle evlenmek istiyorum ve sen bunu düşünürken sana gayrimeşru oğlumdan söz edebilir miyim?*

Hayır, böyle olmayacaktı.

Maggie, seni seviyorum. Acaba bakabilir misin benim...

Babasının Sin'le ilgili şeyleri annesine haber vermemesi demek ki garip değildi. Bu düşündüğünden çok daha zordu.

Maggie kendisinin hiçbir zaman bir aziz olmadığını biliyordu ama uçarı biri olduğunu düşünmesi ve düşüncesizliğinin kanıtıyla karşılaşması tamamen farklı iki konuydu.

Braden kesinlikle onu kaybetmek istemiyordu.

"Maggie," diye başladı, ismini usulca söylemişti. "Sana söylemem gereken bazı şeyler var ve bunu elime yüzüme bulaştıracağımdan oldukça eminim. Ama en azından bir hata yapmamam için bana zaman verebilir misin?"

Maggie başını salladı.

Braden derin bir nefes aldı. Kalbinde olanları söylemenin kolay bir yolunu bilmiyordu, bu yüzden pat diye söyleyiverdi. "Seni seviyorum ve seninle evlenmek istiyorum."

Maggie'nin yüzündeki şok ifadesi neredeyse komikti. Sözcükler çıkar çıkmaz elleri titremeye başlamıştı.

"Braden, ne diyeceğimi bilemiyorum."

"*Evet Braden, seninle evlenmek isterim,* de."

"Braden, seninle evlenmek isterdim ama bu iş o kadar basit değil."

Braden'ın çenesi kasıldı. "Neden değil?"

Maggie'nin bakışları alıra kaydıktan sonra gene Braden'a çevrildi. "Ben...ben..."

"Sen?"

"Ben—"

Maggie daha cümlesini bitirmemişti ki alır kapısı pat diye açılıverdi.

Connor zıplayarak yanlarına geldi.

Braden içinden çocuğun zamanlamasına sövdü ve Maggie dizinin en hassas yerine tekme atma fırsatı bulamadan geriye doğru bir adım attı.

"Şu bisküviler ve reçel benim mi?" diye sordu Connor, Maggie'ye. "Umarım öyledir, çünkü nefis kokuyorlar."

"Evet, küçük adam, hepsi senin. Ayrıca sütünü bitirmen gerekiyor."

Çocuk burnunu kırıştırdı. "Birayı tercih ederim."

"Ama süt içeceksin."

Braden çenesi gevşemiş, bir ona bir diğerine bakıyordu. "Onu tanıyor musun?"

"Tabii ki tanıyor," dedi Connor. "O benim yeni annem."

Braden haberi sindirirken bir adım daha gerildi. "Ama nasıl—"

"Onunla dün gece karşılaştım," diye açıkladı Maggie. "Benden kendisini MacAllister'lara götürmemi istedi."

Braden bir anda geçen gece Maggie'nin kendisini neden sorguladığını anladı. "Bana bu yüzden mi çocukları sordun?"

Maggie başını salladı. "Çocuğun duygularını incitmeni istemedim."

Braden kahkahayı bastı.

Connor, kafasını kaşıyarak bir ona bir diğerine bakıyordu. "Şimdi gidip yiyebilir miyim?"

"Evet," dedi Maggie, "ama gitmeden önce babanla, Braden MacAllister'la tanışmanı istiyorum."

"O benim babam değil," dedi çocuk. "Benim babam Kieran MacAllister."

İkisi de hiç kıpırdamadan dururken çocuğun sözleri kulaklarında çınlıyordu.

"Fia ingen Bracken!" dedi Braden ismi ve kızı hatırlayınca. Kieran, Isobail'i tanımadan önce haftalarca ona yaltaklanmıştı.

"Sen Kieran'ın oğlu musun?" diye sordu Maggie, Connor'a. "Emin misin?"

Oğlan ona sanki çıldırmış gibi bakıyordu. "Evet. Annem öldüğünde teyzem onu bulmaya gitti ama döndüğünde onun da ölmüş olduğunu ve benim onun başına kaldığımı söyledi."

Braden çocuğa daha yakından bakmak için dizlerinin üstüne çöktü.

Şimdi yüzündeki farkı görebiliyordu. Kieran'la ikisinin gözleri ve saçları aynı renkteydi.

Çocuğun yüzünü ellerinin arasına aldı ve Kieran'ın kendilerine bıraktığı canlı mirasa baktı. "Gittiğin yerde seni ne kadar fazla kişinin seveceği hakkında hiçbir fikrin yok."

"Gerçekten mi?" diye sordu Connor, sesi yükselmiş, gözleri ışıldıyordu.

"Evet," dedi Maggie onların yanına diz çökerek. "Braden ve benden başlayarak."

Braden kalbi küt küt atarak ona baktı. "Onu büyütecek ve bana hiç söylemeyecektin, öyle mi?"

"Senin buna hazır olduğunu düşündüğüm zaman söyleyecektim."

Braden kulaklarına inanamıyordu. Maggie hakkında çok yanılmıştı. Çok çok yanılmıştı. Ve hayatının geri kalan kısmını bunu telafi etmekle geçirecekti.

"İnanılmazsın."

Maggie süklüm püklüm bir ifadeyle başka tarafa baktı.

Braden onun elini tutup bir öpücük kondurdu. "Teşekkür ederim. Her şey için."

Bu sefer Maggie ona baktığında öne eğilerek genç kadını öptü.

"Öğğ!" diye homurdandı Connor. "Çok iğrenç."

Braden bir kahkahayla ayrıldı. "İnan bana, delikanlı, günün birinde sana da iğrenç gelmeyecek."

"Eğer o gün gelecek olursa kafamı koparıp bir mızrağa geçirebilirsin."

"Git yemeğini ye," dedi Maggie, sesi kahkahayla doluydu.

Connor'a daha fazla teşvik gerekmiyordu. Hoplaya zıplaya, elinden geldiğince hızla koşarak uzaklaştı.

"Biliyorsun ki," dedi Braden parmağını Maggie'nin yanağının çevresinde dolaştırarak, "evlenme teklifime cevap vermedin. Benimle evlenecek misin?"

Maggie dudağını ısırıp kaşlarını çattı. "Peki bunu neden

yapmak isteyeyim? Bana tüm yaptığın işkence etmek. Ve şimdi de bir çocuğu tek başına bırakacak kadar duygusuz olduğumu düşündün."

"Sen de benimi çocuğu hiç istemeyecek kadar duygusuz olduğumu düşündün."

"Bu senin hatandı. Çocukların pis koktuğunu söyleyen sensin."

Braden güldü. "Öyle dedim ama ciddi değildim." Maggie'nin yanağını eline alarak iflah olmaz ruhuna kadar işleyen o kehribarrengi gözlere baktı. "Gerçekte seninle pis kokulu, dağınık bir çocuktan daha fazla istediğim hiçbir şey yok."

"Sahiden mi?"

Braden başını salladı.

Maggie'nin yüzü parlak bir tebessümle aydınlandı. "Peki o zaman, Braden MacAllister, seninle memnuniyetle evleneceğim ve birlikte bir sürü pis kokan, dağınık çocuğumuz olacak."

Sonsöz

İki ay sonra Maggie, düğün töreninin orta yerinde elleri titreyerek duruyordu. Bunun gerçek olduğuna hâlâ inanamıyordu!

Onca yılı bunu hayal ederek geçirmişti ve hayallerinden hiçbiri gerçeğiyle kıyaslanamazdı.

Pegeen, Merry ve Ceana gevezelik ederek etrafında dolaşıyor, tebriklerini sunuyorlardı.

Ama Maggie'nin dikkati odanın karşı tarafında kendi kardeşleriyle, Maggie'nin abileriyle. Connor ve Robby MacDouglas'la duran, içen ve gülen Braden'ın üzerindeydi.

Sin yine İngiliz kıyafeti giymişti ve sol kolu artık yanık nedeniyle sargılı değildi. Eğer son derece belirsiz bir şekilde destekliyor olmasa yaralı olduğunu hiç kimse anlamazdı.

Connor, erkeklerin arasında sıçrayıp duruyor. gençlik coşkusuna gösterdikleri sabırlı anlayışın tadını çıkarıyordu.

Ewan hepsinin ötesinde asık suratla duruyordu ama Braden veya Lochlan'la hakaret alışverişi yaparken ya da

Connor'un saçlarından elini geçirirken, zaman zaman, Maggie onun gözlerinde bir parıltı yakalıyordu.

Ve Robby... Onu diğerleriyle birlikte görmek hâlâ garip geliyordu. Daha birkaç hafta önce hepsinin can düşmanı olduklarını hiç kimse tahmin edemezdi. Ceana ve bebeğinin, kaba reiste meydana getirdiği değişimi kavramakta zorluk çekiyordu. Ama öte yandan sevginin garip bir yolu vardı.

Şu esnada dünyadaki her şey yolundaydı ve Maggie mucize için gerçekten minnettardı.

"Ah, Maggie," diye seslendi Pegeen. "Ne güzel ayakkabıların var."

Maggie aşağı baktığında sol ayakkabısının etek ucundan dışarı çıktığını gördü. Minicik güller iliştirilmiş yumuşacık siyah deri ayakkabılar Braden'ın düğün hediyesiydi.

Gülümseyerek Braden'ın Enos hikâyesini, kendi ayakkabıları hakkındaki sözlerinin yanı sıra, kocasının bir daha asla çirkin ayakkabılar giymemesi için ettiği yemini hatırladı.

"Teşekkür ederim," dedi Pegeen'e.

O sırada yanlarına Braden geldi. Maggie'nin elini eline alarak hafif bir öpücük kondurdu. "Nereye kaybolduğunu merak ettim."

***

"Hiçbir zaman çok uzakta olmayacağım," dedi Maggie. "Bunu göze alamam çünkü seni kimin yatağında bulacağını tahmin etmek mümkün değil."

Braden güldü. "Sen işin doğrusunu biliyorsun, küçük çiçek. Beni tatmin edebilecek tek bir kadın var. Ve yeri gelmişken..." Eğildi ve kulağına, yanaklarının yanmasına neden olan bir teklif fısıldadı.

"Braden!" diye şaşkınlıkla inledi Maggie. "Sen hiç doymaz mısın?"

"Asla," dedi Braden gözlerinde şeytani bir pırıltıyla. "Ama öte yandan, sen de doymuyorsun."

Maggie dudağını ısırarak sözlerini başka duyan var mı diye etrafına bakındı. Neyse ki yoktu, ama kalbinde, bunun doğru olduğunu biliyordu. Konu Braden'a geldiğinde hiçbir zaman doymuyordu.

O sırada Braden oğlak derisine sarılmış küçük, kare bir paket uzattı. Maggie gülümseyerek paketi açtı.

MacDouglas topraklarından döndüklerinden bu yana, Braden kendisini düşünemeyeceği kadar çok hediyeye boğmuştu. Gümüş broşlar, altın kolyeler, saçları için gümüş bir tarak. O kadar çok şey vermişti ki, Maggie bu yeni hediyenin ne olabileceğini tahmin edemiyordu.

Kaşlarını çatarak paketi açınca şimdiye dek elledığı en yumuşak, koyu yeşil kumaşı buldu.

"İpek," dedi Braden kulağına, Maggie'yi geriye, kendi göğsüne çekti ve beline sarıldı. Çenesini genç kadının omzuna yerleştirerek kollarında çok hafifçe salladı. "Bu gece seni buna saracağım ve yiyip bitireceğim."

Maggie'nin yanakları daha da fazla yanmaya başladı.

Lochlan odanın öbür tarafından sesini yükseltince herkes hemen sustu. "Bildiğiniz gibi, kardeşimin MacDouglas topraklarına geçeceğini ilk duyduğumda kesinlikle ölü bir adam olduğunu düşünmüştüm. Kavgaya son vermeyi başarması şöyle dursun, eve bize dönmesini bile hiç beklemiyordum. Ve eğer birisi bana bir gelinle geri döneceğini söyleseydi... Eh, sıcaklık bulmaya çalışan şeytanın o anda kar fırtınasına sövdüğünden emin olurdum."

Herkes güldü.

Robby onlara bira kutusunu kaldırdı. "En iyi arabulucu olmak için doğmuş Braden MacAllister'a."

Herkes başarısı için Braden'a tezahürat yaparken Maggie'nin şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı.

Braden gülerek kulağına fısıldadı. "Yeni bir kavganın başlamasını istemiyorsan onu yalancı çıkarma, küçük çiçek. Sen ve ben gerçeği biliyoruz."

Maggie dönüp ona baktı ve gülümsedi. Bu yorumda Braden'ın istediğinden çok daha fazlası vardı.

Maggie ilk kez gerçeği biliyordu. Braden'ı seviyordu ve Braden, babasının annesine yaptığı gibi onu asla terk etmeyecekti. Ve Maggie, ondan, verebileceğinden fazlasını asla istemeyecekti.

Paylaşmaları gereken sadece bir gerçek daha kalmıştı. "Braden?" diye sordu tatlılıkla. "Çocuklar konu olunca erkek mi kız mı tercih edersin?"

"Annesinin ateşli mizacına ve kızıl-kahve saçlara sahip olduğu sürece, önemli değil. Neden?"

Maggie parmakucunda yükselerek hafifçe kulağına fısıldadı. "Eh, sanırım gelecek yaz erkek ya da kızın neye benzediğini kesinlikle öğrenmiş olacağız."

Braden'ın yüzü bu haberle aydınlandı. Muzaffer bir haykırışla Maggie'yi kollarına alıp kaldırdı ve tutkuyla öptü. Kalabalık, öpüşmelerine tezahürat yaparak bu haykırışı tamamladı.

"Yaşasın Braden ve Maggie!"

Ve aşkları sonsuza dek sürsün...

Yakışıklılığı ve çekiciliğiyle nam salan İskoçyalı savaşçı Braden MacAllister, düşmanlarını tek bir darbeyle yenebilen, kadınları ise tek bir öpücükle eritebilen bir adamdır.
Ancak konu Maggie olunca işler biraz değişmektedir.

Maggie, kızıl-kahverengi saçlara ve doğal güzelliğe sahip bir kadındır. Fakat şimdiye kadar hiçbir erkeği etkileyememiş, hatta çeşitli alaylara maruz kalmıştır. Genç kadının kalbinde çocukluğundan beri Braden MacAllister vardır. Braden MacAllister… Kalbini hiçbir kadına açmayan, kadınlarla sadece eğlenen adam… Maggie bunu bildiği için genç ve yakışıklı adama karşı koymayı, onu zihninden uzaklaştırmayı başarabilmiştir. Ta ki Braden onu öpene kadar…

Maggie, iki kabile arasındaki savaşı durdurmak için bir plan uygulamış, ama işler daha da karışmıştır. Bu durumu toparlamak için Maggie ve Braden birlikte tehlikeli bir yolculuğa çıkarlar. Bu yolculukta Maggie için Braden'ı kendinden uzaklaştırmak, onun o dayanılmaz öpücüğüne karşı koymak giderek zorlaşacak, işler kontrolünden çıkacaktır. Belki de genç kadının kaderinde Braden MacAllister'ın karısı olmak vardır…

Instagram.com/EpsilonYayınevi
facebook.com/EpsilonYayınevi
twitter.com/EpsilonYayınevi